

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A December To Remember

6 HOLIDAY STORIES FROM BESTSELLING AUTHORS
VI KEELAND AND PENELOPE WARD
CATHERINE COWLES ❄️ SHAIN ROSE
LENA HENDRIX ❄️ ADRIANA LOCKE
TEAGAN HUNTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A December to Remember

VI KEELAND VE PENELOPE WARD
CATHERINE COWLES ' SHAIN ROSE
LENAHENDRIX ' ADRIANA LOCKE ' TEAGAN HUNTER

Telif hakkı© 2024 Vi Keeland ve Penelope Ward, Catherine Cowles, Shain Rose, Lena Hendrix, Adriana Locke ve Teagan Hunter

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan Sigortalar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere hiçbir biçimde veya hiçbir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarların hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, nesneler, yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

HATIRLANACAK BİR ARALIK

Kapak tasarımcısı: Sommer Stein, Perfect Pear Creative www.perfectpearcreative.com

Formatlama: Elaine York, Allusion Publishing, www.allusionpublishing.com

Table of Contents

[Hatırlanacak Bir Aralık Antolojisi - Kitaplar Hakkında](#)

[NOEL KARTI - VI KEELAND & PENELOPE WARD](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Yazarlar Hakkında](#)

[ÖKSEOTU VE CİNAYET - CATHERINE COWLES](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Catherine Cowles](#)

[tarafından Catherine Cowles](#)

[hakkında](#)

[ŞEKER KAMIŞI ÖPÜCÜKLERİ - SHAIN ROSE](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Sonsöz](#)

[BİR HEDİYE - LENA HENDRIX](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Ayrıca Lena Hendrix tarafından](#)

[CARMICHAEL NOELİ - ADRIANA LOCKE](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Adriana Locke tarafından da](#)

[NOEL TAKSİSİ - TEAGAN HUNTER](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Teagan Hunter'ın Diğer](#)

[Kitapları Yazar Hakkında](#)

***Noel Kartı* yazan Vi Keeland & Penelope Ward**

Eski sevgilim ayrıldıktan hemen sonra nişanlanınca aptalca bir şey yaptım... Yeni bir erkek arkadaş uydurdum. Kim nereden bilecekti ki? Yapmazlar. Tabii *sahte* erkek arkadaşım eski sevgilimin yıllık Noel partisinde ortaya çıkmazsa.

***Ökseotu ve Cinayet* by Catherine Cowles**

Tek yapmak istediğim beni aldatan eski sevgilimden kaçmak ve kardeşimin Noel düğününü atlatmaktı. Huysuz, kara kara düşünen en iyi arkadaşı erkek arkadaşım gibi davranmak için devreye girdiğinde, evet dedim. Birdenbire ökseotunun altında öpüşmelerimiz gerçek oldu ve düşmeye çok yaklaştım. Ama birileri yeni keşfettiğim mutluluğumdan pek memnun değil ve bir ya da iki ceset bırakmaktan çekinmiyorlar...

Shain Rose' Şeker Kamışı Öpücükleri

Faye Winter Frost Bar'ın dekorasyonunu üstlendiğinde huysuz patronunun onun abartılı nane partisi fikirlerini asla desteklemeyeceğini biliyordu. Ama Faye Winter, patronunun bayramda bir grinch olmaktan daha fazlası olduğunu görmesini sağlamaya kararlıdır.... ta ki patronu ona gerçekte ne kadar *şenlikli* olabileceğini gösterene kadar. Bu huysuz günışığı romanında yer alan şeker kamışı öpücükleri ve itiraflar, okuyuculara bu tatil sezonunda tatlılık ve baharatın tadını yaşatacak!

Lena Hendrix' Bir Hediye

Rakip aileler, eşek şakaları, sıcacık Noel neşesi ve unutulmaz bir kartopu savaşı. İlk Sullivan-King Noel'ine hoş geldiniz.

Adriana Locke'dan Bir Carmichael Noel'i

Şömine çatırdıyor ve Honeysuckle Lane'de ışıklar parıltıyor. Mektuplar, kahkahalar ve en önemlisi sevgiyle dolu bir Noel arifesi için Carmichael ailesine katılın.

Teagan Hunter'dan Noel Taksisi

Juniper Frost, ağabeyinin en yakın arkadaşı olan Felix Bailey'e yıllardır aşıktır. Üç yıl önce onu öpüp reddedildikten sonra, o utanç verici geceyi unutmak umuduyla Noel'i seven küçük kasabası Thistle Ridge, Washington'dan kaçmıştır. Şimdi geri döndü... ve Felix öpüşmelerini kesinlikle hatırlıyor.

The Christmas Card

VI KEELAND VE PENELOPE WARD

Neşe

“WHEN ARE YOU Acına son verip bu aptal partiye gelmeyi bırakacak mısın?" En iyi arkadaşım Isla yanımdan geçen garsonun tepsisinden ikinci bir şampanya kadehi kaptı ve yarısını geri içti. "Mmm... En azından eski sevgilin iyi şeyler alıyor."

Göz ucuyla Davis'i gördüm. Nişanlısı Hailey de ona sokulmuştu. Onları birlikte görmek göğsümde bir sızıya neden oldu... bir şey, ama artık o şeyin ne olduğundan emin değildim. Eski sevgilimi çoktan unutmuştum. Olmam gerektiği gibi, ayrılmamızın üzerinden neredeyse iki yıl geçtiğini düşünürsek. Ama ondan önce, bu yıllık Noel partisinin ortak ev sahibiydim. Belki de hissettiğim şey sadece kıskançlıktı - adamı kaybetmekten çok, Hailey'nin prensini bulmak için daha fazla kurbağa öpmek zorunda kalmamasıydı. New York'ta flört etmek tam bir rezaletti.

"Hepimiz birlikte çalışıyoruz ve ofisteki herkesin hâlâ Davis'e aşık olduğumu düşünmesini istemiyorum," diye açıkladım.

Isla gözlerini devirdi. "İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?"

Gülümsedim ve arkadaşımın omuzlarına vurdum. "Kesinlikle sen değil."

Isla ve ben bu konuda birbirimize tamamen zıttık. Ben başkalarının ne düşündüğünü çok fazla önemserdim, o ise çok az önemserdi. İkimiz de Davis ve nişanlısına bakarken şampanyalarımızı yudumladık.

"Kesinlikle bir tipi var," diye mırıldandı.

Birden fazla kişi Hailey'nin bana benzediğinden bahsetmişti, ancak ben bunu görememiştim - ikimizin de kestane rengi saçları ve açık tenli olmamız dışında. Davis gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı, çünkü aniden başını

ve bize doğru baktı. Gülümsedi ve şampanya kadehini bize doğru eğdi.

Ben de içten bir gülümsemeyle karşılık verdim. Ona karşı herhangi bir kırgınlığım yoktu. Ayrılığımız çoğunlukla benim hatamdı. Davis ve ben neredeyse üç yıldır birlikteydik beni yanına taşınmam ve nişanlanmam için zorlamaya başlamıştı. O zamanlar hazır olduğumdan emin değildim. Babamın annemi düzenli olarak aldatması ve lisedeki erkek arkadaşımın bir araba kazasında ölmesiyle ilgili olan bağlılık sorunlarımın, Davis'in yaptığı ya da yapmadığı her şeyden daha fazla olduğunu şimdi fark ediyordum. İnsanlara fazla bağlanma konusunda hep gergin olmuşumdur. Bu yüzden Davis beni zorladığında ben de onu geri ittim ve bir sonraki büyük adımı atmadan önce onun *doğru kişi* olduğundan emin olmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Üç ay sonra hazırdım. Ama Davis'e söylemeyi planladığım gece, bana biriyle tanıştığını söylemişti -Hailey, şimdiki nişanlısı. İkimizin de çalıştığı şirkette yeni işe başlamıştı.

"Hadi, oraya gidip merhaba diyelim." Isla benimle kollarını birleştirdi ve yürümeye başladık. "Sonra buradan defolup gidebilir ve Evie'nin Noel partisinde gerçekten eğlenebiliriz."

"Tamam ama en az yarım saat kalıp kaynaşmalıyız ki iş yerinden kimse bana neden bu kadar hızlı kaybolduğumu sormasın."

Isla başını salladı. "İşte yine başladın, aptalca şeyleri önemsiyorsun."

Odanın yarısına kadar gelmiştik ki iki adam içeri girdi ve dikkatimi çekti. Biri Davis'in belli belirsiz tanıdığım bir arkadaşıydı, ama daha uzun boylu olan adam göz kamaştırıcıydı. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Yüzünü tanımaya çalışırken yürümeye devam ettim. Bulduğumda, izlerimde durdum.

"Aman Tanrım. *Aman Tanrım!* Isla, buradan çıkmamız gerek!" "Neden?"

Sorun ne?"

"O burada! Sahte erkek arkadaşım. O burada!"

"Tanrı aşkına sen neden ?"

"Davis'le ayrıldıktan sonra uydurduğum ve iş yerindeki herkese anlattığım sahte erkek arkadaşı hatırlıyor musun? Hani Davis ve Hailey birlikte olduktan sonra herkes bana sempatik bir yüz ifadesiyle yaklaşıp iyi olup olmadığımı sorduğu için?"

"Evet, hatırlıyorum. Başkalarının ne düşündüğünü çok fazla önemseydiğin başka bir zamandı. Sahte erkek arkadaşına da bir isim vermiştin, değil mi?"

"Nolan."

"Doğru. Nolan. Ama ne demek o burada? Onu uydurduğunu sanıyordum." Kalbim küt küt atıyordu. "İnternette rastladığım seksi bir adamı kullandım." "Ee? Bu kadar büyütecek ne var?"

Gözlerimi kapattım. "Bu çok utanç verici. Bu yüzden sana hiç söylemedim. Ama iş arkadaşlarıma biriyle çıktığımı söylemekten daha fazlasını yaptım. Geçen Aralık ayında Davis'ten bir tatil kartı aldım. Aynı zamanda bir nişan duyurusuydu. Ökseotunun altında öpüşen mutlu çiftin fotoğrafı vardı, Hailey'nin eli kameraya uzanmış, parmağındaki dev taşı gösteriyordu - benim olması gereken taşı!" Isla'ya baktım ve o da bana "hadi bakalım" der gibi baktı. "O gece içkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve *kendi* tatil kartımı yapmaya karar verdim. Şakaydı. Aruba seyahatimden bir fotoğraf buldum ve internette bulduğum seksi adamı fotoşopladım. Ama..." Dudağımı çiğnedim. "Sahte tatil kartının çıktısını alırken bir şişe şarabı bitirdim ve sonra... sabahın ikisinde posta kutusuna gittim ve postaladım! *Davis'e postaladım, Isla!* Ertesi gün postaneye gittim ve bana geri vermeleri için uğraştım ama vermediler."

Isla'nın gözleri büyüdü. "Ve o adam burada mı? Fotoğrafını çektiğin adam mı?"

Başımı salladım. "O olduğundan oldukça eminim." "Hangisi?"

Çenemi Abercrombie reklamından fırlamış gibi görünen adama doğru kaldırdım. "Lacivert kazaklı adam."

"Vay be. Çok güzelmiş."

Alnımı kapattım, nemli hissediyordum. "Ne yapacağım ben?" "Öncelikle sakinleşeceksin. Çünkü bu cehennemde İnternetten bulduğun rastgele, muhteşem bir adam bu havasız partiye girdi. O olsa bile -ki öyle olduğundan şüpheliyim- kim bilecek ki? Kartı sadece Davis'e gönderdin, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu bir yıl önceydi. Yani o olsa bile Davis'in şimdi hatırlamasına imkan yok."

Isla'nın söylediği her şey mantıklıydı ama yine de kusmak istedim. Başımı salladım. "Bilmiyorum, Isla. Kesinlikle ona benziyor."

"Öyle değil. bırak. Muhtemelen kendini bile hatırlamıyorsun. Sarhoştun ve bu tam bir yıl önceydi."

Belki de haklıydı. Belki de hatırlamıyordum. Bu adamı muhtemelen sosyal medyada görmüştüm - buradaysa Davis'le bir bağlantısı olduğu açıktı. Ve belki de o yüz, fotoşopladığım adama *benzediği* için aklımda kalmıştı. Yani, bulduğum o rastgele adamın Davis'in Noel partisinde ne işi olabilirdi ki? Genelde gelen insanların neredeyse hepsini tanırdım.

Kalp atışlarım yavaşladı.

Isla haklıydı. Saçmalıyordum.

Bu adam benim sahte erkek arkadaşım değildi. O gece sarhoştum ve şimdi sadece kafam karışmıştı.

Evet, bu .

Neredeyse inanmaya başlamıştım. Yine de eski sevgilimin içeri giren iki adama doğru yürümesini izlerken nefesimi tuttum. Üçü bir süre konuştuktan sonra Davis odayı taradı. Beni bulduğunda işaret etti.

Gözlerim büyüdü. "Olamaz..."

Davis ve sahte erkek arkadaşım bana doğru yürümeye başladılar. Tepelere doğru yönelmek, gerçekleşmek üzere olan tren enkazından kaçmak istedim. Ama hareket edemiyordum. Bacaklarım korkudan felç olmuştu ve ayaklarımı beton bloklar gibi hissediyordum.

Davis yaklaşırken gülümsedi. "Hey, Joy. Hey, Isla. Bakın kiminle tanıştım? Yüzünü tanımam birkaç saniye sürdü ama sonra geçen yılki Noel kartınızı hatırladım."

Abercrombie Guy'ın kaşları birbirine çatıldı. Bana baktı, sonra Davis'e, sonra tekrar bana. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden devam etmeye karar verdim.

Kollarımı adama doladım ve dudaklarının ortasına iffetli bir öpücük kondurdum. "Merhaba tatlım. Gelebileceğini sanmıyordum."

Chapter 2

Nolan

THE BROWN-HAIRED BEAUTY Bana ters ters baktı, her ne halt oluyorsa bununla birlikte gitmem için sessiz bir uyarı. Sanırım gösteri zamanıydı.

"İş yemeğim iptal oldu," diye başladım yavaşça. "Yani... Her şeye rağmen gelebildim."

Rahat bir nefes aldı.

Adam elini uzattı. "Muhtemelen kendimi resmi olarak tanıtmalıydım. Davis Lawson. Memnun oldum, Nolan."

Adımı biliyor mu? Ona hiç söylemedim. "Adımı nereden biliyorsun?"

"Buzdolabımızda karın kaslarının dışarıda olduğu bir fotoğrafın var. Onu ağırlık çalışmak için motivasyon kaynağı olarak kullanıyorum." Koluma bir şaplak attı.

Bu gece gittikçe garipleşiyor.

Gözlerimi kıstım. "Ben... buzdolabında mıyım?"

"Geçen yılın Noel kartı," dedi Davis. "Sen ve Joy Aruba'da."

"Ah." Ona döndüğümde gözlerim büyüdü. *Joy*. En azından artık adını biliyordum. Çenemi kaşıdım. "Doğru ya. Nasıl unutabilirim ki? Bermuda. Harika bir gezi. İyi rom."

Joy'un yüzü kızardı. "*Aruba*..."

Parmaklarımı şıklattım. "Üzgünüm, evet."

Davis aramıza baktı. "Joy bana ikinizin nasıl tanıştığını hiç anlatmadı..."

Hiçbir şey söylemeden dişlerini sıkarak bana gülümsedi. O istedi Kıcımdan bir şey çıkarmamı mı istiyorsun?

Tamam.

"Şu kedi kafelerinden birindeydik," diye ağzımdan kaçırdım. "Hani Tokyo'da olanlar var ya? Hani kedilerin dolaştığı ve onları sevebildiğiniz yer?"

Joy'un sahte gülümsemesi soldu.

Davis ona döndü. "Tokyo'ya gittiğini hiç bilmiyordum?"

Joy bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Bir son dakika olayıydı." Boğazını temizledi. "Geçen yaz iyi bir anlaşma yapmıştım. Rastgele bir hafta izin aldığım zamanı hatırlıyor musun? Tokyo'daydım aslında."

"Onu ilk gördüğüm anı asla unutmayacağım." Sırıttım, her geçen saniye bununla biraz daha eğleniyordum. "Hatırlıyor musun bebeğim?"

"Evet." Sinirli bir şekilde güldü. "Çok fazla... kedi vardı."

Başımı salladım. "Bir sürü lanet kedi. Ve hepsi sana doğru çekiliyordu." Davis'e döndüm. "Onu zar zor görebiliyordum çünkü onların altına gömülmüştü."

Davis'in kaşları çatıldı. "Kulağa oldukça korkutucu geliyor aslında."

"Meğer kedi nanesiyle dolu bir yastığın üzerinde oturuyormuş," diye ekledim.

"Joy bunu anladığında yanımdaki koltuğa geçti. İşte o zaman yaşayan en şanslı adam oldum."

Joy kıkırdadı. "Mırr-mükemmeldi." Ona kaşlarımı çattım. *Bu çok kötüydü.*

Omuz silkti.

Davis'in gözleri odanın bir köşesine kaydı. "Siz ikinize iyi eğlenceler. Ofisteki adamlardan birine merhaba demem gerekiyor. Birazdan görüşürüz."

"Evet..." Onun uzaklaşmasını izleyerek söyledim.

"Kediler mi?" Joy dirseğiyle beni dürttü. "Ne oluyor be?"

"Ne? Saçma bir hikâye uydurduğuma şaşırdın mı? Görünüşe göre, açıklama yapması gereken kişi *sensin*." Etrafıma bakındım. "Aslında, mutfak nerede?"

"Neden?" Kalabalığın arasından geçerken beni takip etti.

"Benim olduğumu düşündüğü şu Noel kartını görmem gerek."

Pahalı, paslanmaz çelik buzdolaplarının tam ortasında benim gülümseyen yüzüm duruyordu. O günü hatırladım. O fotoğrafım Laguna Beach'te üniversite arkadaşlarımdan birini ziyaret ettiğimde çekilmişti. Ama şimdi Aruba'da bikinili bir Joy'un yanında duruyordum.

Miknatısı çıkardım ve kartı havaya kaldırdım. "Bikininle şortumu bile eşleştirmişsin. Aynı şekilde giyinen o sinir bozucu çiftlerden biri miyiz?"

Joy uzun bir nefes verdi ve ayakkabılarına baktı. "Gerçekten üzgünüm, Nolan. Bu son derece utanç verici."

Yaptığı delice şeye rağmen, içgüdüsel olarak onun hiç de deli olmadığını hissettim. Belki de sadece... savunmasız ya da öyle bir şeydi. Bu kadar ileri gitmesinin iyi bir nedeni olmalıydı.

Kartı buzdolabının üzerine geri koydum, ses tonum yumuşamıştı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Joy üzgün bir şekilde gülümsedi ve sonraki birkaç dakika boyunca bir gün Instagram'ıma nasıl rastladığını ve sahte bir kart hazırlayıp eski sevgilisine göndermek gibi parlak bir fikre nasıl kapıldığını anlatmaya devam etti. Görünüşe göre şu anda iş arkadaşlarından biriyle çıkıyordu. Bu şartlar altında onu kıskandırmak istemesini anlayabilirdim.

"Hakkını vermeliyim. Photoshop konusunda çok iyi iş çıkarmışsın," dedim.

"Teşekkürler." Güldü. "Sanırım."

"Her neyse..." Elimi uzattım. "Kendimi resmen tanıtmak istiyorum. Ben Nolan Bradstreet."

"Joy Hannigan." Elimi tuttu. "Eğer Davis'i tanımıyorsan, buraya nasıl geldin?"

"Bir arkadaşım Davis'in arkadaşı. Beni buraya Ben sürükledi. Ama şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Buraya sadece bedava içki için geldim. Bu gece sahte kız arkadaşım ile buluşacağımı düşünmemiştim. Orası kesin."

İç çekti. "Tanrım, sanırım arkadaşın aracılığıyla Davis'le hiç tanışmadığın için şanslıyım. Bu tam bir felaket olurdu." Joy güldü. "*Daha* da büyük bir felaket." Yüzü kızardı. "Tanrım, sana bir özür borçluyum."

"Gerek yok." Elimi koluna koydum. "Gerçekten. Yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ve eminim benimle karşılaşacağını hiç hayal etmemişsindir."

"Bundan emin olabilirsin." Nefes verdi. "Gerçekten bir içki içebilirim. Bana katılmak ister misin?"

Göz kırptım. "Kız arkadaşımı şimdi terk edersem Davis'e biraz tuhaf görünür, değil mi?"

Joy ve ben birlikte bara doğru yürüdük. İçkilerimizi aldıktan sonra kürdanla bir maraschino kirazı deldi ve ağzına attı. "Ee, ne iş yapıyorsun, Nolan?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Zaten bilmiyor muydun?"

"Tamam..." diye kabul etti. "Sayfanızda işinizle ilgili birkaç gönderi görmüş olabilirim." Omuz silkti. "Seaver Pharmaceuticals'da işler nasıl gidiyor?"

"İyi...iyi." Başımı salladım. "Çok fazla seyahat var ama hoşuma gidiyor." "Son zamanlarda ilginç bir yere gittin mi? Tokyo'daki kedi kafeleri dışında?"

"Aslında Tokyo'ya iş için gitmiştim. Kedi kafelerinden birine bile gittim. Sadece orada hiç güzel bir kadınla tanışmadım." *Tamam, şimdi cidden flört mü ediyorum?* Bu gece beklenmedik bir şekilde gelişmeye devam ediyordu. Biramı yudumladım. "Ne iş yapıyorsun?"

"Pride Bank'ta Davis ile birlikte çalışıyorum. O başkan yardımcısı, ben de müşteri ilişkilerinde çalışıyorum."

"Sesler..." Tereddüt ettim.

"Oldukça sıkıcı aslında." Güldü.

Bunu tartışmayacağım. "Eski *sevgilinle* çalışmak garip olmalı. yeni kız arkadaşı, ha?" Etrafıma bakındım. "O burada mı?"

Joy çenesiyle odanın sol köşesini işaret etti. "Şurada sırtlan kahkahası atan o."

Köşedeki esmer kadına baktım, karşımdaki güzel kadının yanında hiçbir şeyi yoktu. "Sahte bir tatil kartı hazırlamak için onca zahmete girdiğine göre, senin açından hâlâ duyguların olduğunu tahmin ediyorum."

Joy başını salladı. "Mesele bu değildi. Daha çok... görünüşle ilgiliydi."

Hmm... Buna inandığımdan emin değildim.

Telefonuma gelen bir mesaj bana saati hatırlattı. *Kahretsin.*

"Sorun nedir?"

"Çok üzgünüm Joy. Gitmek zorundayım. Geç kaldım." "Neye geç kaldın?"

Oh, ironi. Birbirimizi daha yeni tanımaya başlamışken onu terk etmekten nefret ediyordum. Ama nereye gittiğimi düşünürsek, numarasını istemek aptalca bir hareket olurdu.

"Bir randevum var."

Neşe

I VERY RARELY artık Facebook'a girmiyordum. Ancak ertesi Cumartesi gecesi evdeydim ve canım sıkılıyordu, bu yüzden bu ay kimlerin nişanlandığını veya hamile kaldığını görmek için tıkladım. Bu konuda kızgın bile değildim ama cidden, ne zaman arkamı dönsem biri yüzük takıyor, beyaz bir elbise giyiyor ya da elinde bir sonogram fotoğrafı tutuyordu. Sanırım otuzuna yaklaşmak böyle bir şeydi. En azından diğer herkes için.

Evde oturup tek başıma bir kadeh şarap içerken birilerinin *mutlu haberleriyle* sarsılmaya hazırlanırken derin bir nefes aldım. Ama sürpriz bir şekilde, karşıma çıkan şey kalbimin iyi bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Nolan Bradstreet ilişkinizi doğrulamak istiyor.

Peki ya ilişkimiz? Muhteşem, sahte erkek arkadaşımın iletişime geçtiğini görünce heyecanlandım, ancak bildirime tıklayana kadar hangi ilişkiyi onaylıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nolan Bradstreet sizi bir ilişki içinde olarak listeledi. Yeni durumunuzu güncellemek için lütfen onaylayın.

Çıldırdım. Sahte erkek arkadaşımın iyi bir espri anlayışı olması ne büyük şans. Çoğu erkek Davis'in partisindeki çılgınlığıma asla katılmazdı. Mümkün olduğunca çabuk kaçarlardı. Yeni durumumu onaylamaktan çok mutluydum, bu yüzden kabul et'e tıkladım. Ardından, Nolan ve benim artık Facebook arkadaşı olduğumuzu söyleyen bir kutu . Bu haber de bir o kadar heyecan vericiydi çünkü onun özel fotoğraflarına erişimim vardı. Kasvetli Cumartesi gecem aniden biraz daha aydınlık oldu ve yeterince hızlı incelemeye başlayamadım.

İlk albümü açtığımda şarabımdan bir yudum daha aldım ve ilk resme baktığımda neredeyse dizüstü bilgisayarımın üzerine sauvignon blanc tükürecektim. "Vay anasını," dedim yüksek sesle. "O da gibi kafayı yemiş!" Nolan bizi bir durum güncellemesiyle Facebook'ta resmileştirmekle kalmamış, bir de paylaşmıştı! Hem Tokyo'da bir kedi kafesinde. Fotoğrafta Café Termari no Ouchi'yi de etiketlemişti.

Aman Tanrım. Ekranı bakarken gülümsememe engel olamadım. Bu adam kendini kanıtlamıştı ve ben buna bayıldım! İşin en güzel yanı ise hiç photoshop olmasıydı. Fotoğrafımı geçen yıl Isla'nın yirmi dokuzuncu doğum gününde yayınladığım fotoğraf olarak tanıdım. Kol kola duruyorduk, ama onu kesip sadece beni koymuştu, sadece Isla'nın üç parmağını belimin önünden çıkarmayı başaramamıştı. Başlıkta şöyle yazıyordu: *Seni sonsuza dek seviyorum, Joy Hannigan.*

Elimle kocaman bir gülümsemeyi kapatarak tam beş dakika boyunca fotoğrafa baktım. Adam sadece komik ve eğlenceli olmakla kalmıyor, hatırladığımdan daha da muhteşemdi. Koyu renk saçları, pürüzsüz bronz teni ve neredeyse gerçek gibi görünmeyen açık yeşil gözleri vardı. Çene çizgisinin Matt Bomer'inkine rakip olduğundan bahsetmiyorum bile. Elindeki kediyi kıskanıyordum.

Sonunda, arkadaşlarını ve ailesini kontrol edeceğimi, eğlenmek için ne yaptığını göreceğimi ve belki de ne tür kadınlara yöneldiğini öğreneceğimi düşünerek fotoğraflarının geri kalanına tıkladım. Ama tıkladığım ikinci resim *de* bize aitti. Aslında, onlardan dört tane daha vardı! Her birine ayrı ayrı güldüm.

Bronx Hayvanat Bahçesi'nde, aslan kafesinin önünde dururken. Belli ki ikimiz de fotoşoplanmışız. Nolan'ın fotoğrafını bir tür spor etkinliğinde çektiğini tahmin ediyorum, çünkü elinde dev bir strafor parmak tutuyordu. Çok hızlı bir bakışla insanların fotoğrafın gerçek olduğuna inanmasını sağlayabilirdi, ancak benim fotoğrafımda *yalınayaktım!* Kim Bronx Hayvanat Bahçesi'ne ayakkabısız gider ki?

Kostüm giymişiz. Aman Tanrım. İki yıl önce Garth olarak giyindiğim fotoğrafa uyması için *Wayne's World'den Wayne* gibi mi giyinmişti? Yoksa bir noktada Cadılar Bayramı için gerçekten Wayne mi olmuştu?

Plajdayız. Bu oldukça iyi görünüyordu. Ama... Daha yakından bakmak için eğildim. Göğüslerimi büyütmüş müydü? C kuplarımı çift D'ye çevirdiğinden oldukça emindim.

Sonuncusu gerçek bir fotoğraftı; Davis'in Noel partisinden ayrılmadan önce gelecek nesiller için çektiği bir fotoğraf. Kendimi kıçımın tekmeliyordum.

Geçen hafta da bir tane almadığım için.

Bu fotoğraflar o kadar eğlenceliydi ki, normal fotoğraflarını takip ettiğimde biraz hayal kırıklığına uğradım. Son albümünün sonuna geldiğimde Facebook'taki resmi sahte erkek arkadaşına mesaj atmaya karar verdim.

Joy: Selam. Sadece bu fotoğraflarla günümü tamamen güzelleştirdiğini söylemek istedim! Her birine güldüm. Ama... göğüs büyütme ameliyatı oldum ve bunu unuttum mu?

Cumartesi akşamı saat dokuzdu. Çevrimiçi olmasının mümkün olmadığını düşündüm. Ama iki dakika sonra dizüstü bilgisayarım gelen bir mesajla pingledi. Mesajı açtığımda nabzım hızlandı.

Nolan: Özür dilerim. Bunu sabahın üçünde çok fazla içtikten sonra yapmış olabilirim.

Cevap yazarken gülümsedim.

Joy: Geçen yıl kendimi bu karmaşanın içine tam olarak böyle soktum. İçki ve Facebook. Akşam 10'dan sonra şarkı söylemeye çalıştığınızda dizüstü bilgisayarlarda alkol ölçer olmalı.

Nolan: Bilgin olsun, sadece kendimi eğlendiriyordum. Bu halinle mükemmel görünüyorsun.

Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim ve bunun yudumlamak için kaldırdığım şarapla hiçbir ilgisi yoktu.

Joy: Aslında bu hafta Google'da Tokyo'daki kedi kafeleri arattım. Bu kadar çok olduğuna inanmıyorum. Ve bazı barlar da var!

Nolan: Evet, bir deneyimdi. Görünüşe göre Japonya'daki çoğu apartman evcil hayvanlara izin vermediği için başlamışlar.Şehirde birkaç tane olduğunu biliyor muydun?

Joy: Gerçekten mi?

Nolan: Hiç gitmedim. Ama seyahatimden bir fotoğraf paylaştığımda birkaç kişi Meow Parlour'a gittiklerini söyledi. Aşağı Doğu Yakası'nda bir yerde.

Sonraki bir buçuk saat boyunca Nolan ve ben Messenger'da sohbet ettik. Sohbetimiz kolayca aktı ve birkaç kez benimle flört ettiğini bile düşündüm. Yine de emin olamıyordum çünkü adamın şakacı bir kişiliği olduğu belliydi. İkinci bir kadeh şarap doldurdum ve biz sohbet ederken bitirdim.

ama bu sefer aptalca bir şey söylememek ya da yapmamak için kendimi iki kişiyle sınırladım.

Nolan: Noel'de ne yapıyorsun? Beş gün sonra olduğuna inanamıyorum. Daha geçen hafta Cadılar Bayramı değil miydi? Güzel Garth, bu arada.

Joy: Partide tanıştığın arkadaşım Isla, Wayne'di. Sen de gerçekten Wayne gibi mi giyindin, yoksa fotoğraf için mi öyle yaptın? Noel'de kız kardeşime giderim. İki çocuğu var, bu yüzden her zaman eğlenceli oluyor - ailemin Noel arifesindeki yıllık tatil partisinin aksine. Ondan korkarım.

Nolan: Hayır, geçen yıl herkesin ünlü çiftler gibi giyinmek zorunda olduğu bir partiye gitmeye zorlandığımda Wayne'dim. Ailenin partisinden neden bu kadar korkuyorsun?

Joy: Büyük beyinler benzer düşünür. Ve ben ailemi seviyorum. Onlar harika insanlar ama annem Davis'le ayrıldığımızdan beri yaşlı bir kız kurusu olarak öleceğimi düşünüyor. Ne zaman birilerini davet etse, artık bekar bir erkeği davet ediyor. Geçen sene gecenin yarısında konuşmak zorunda kaldığım adam Deadliest Catch'e kafayı takmıştı. Bir saat boyunca bana yeni sezonun her bölümünü anlatmıştı. Ve benim kabuklu deniz ürünlerine alerjim var!

Nolan: Oh adamım. Neden onlara yeni bir erkek arkadaşın olduğunu göstermek için tatil kartını getirmiyorsun? Ya da daha iyisi, onlara bir tane postala!

Yüksek sesle güldüm.

Joy: Bunu yapamam. Anneme çok yakınım. Tatil kartına yazacak kadar ciddi bir erkek arkadaşım olsaydı bilirdi. Bu numara sadece Davis'te işe yaradı.

Ancak, belki partiye kendi erkek arkadaşımı *getirirsem*, sürekli beni düzeltmeleri gerektiğini düşünmezlerdi. Nolan'dan benimle gelmesini istemek delilik olur muydu? Dudaklarımı çiğneyerek düşündüm. Davis'in partisinin olduğu gece bir *randevusu* olduğunu söylemişti, kız arkadaşı değil. Nolan da her şeye hazır, eğlenceli bir adama benziyordu. Bahse girerim yine sahte bir çift olarak çok eğlenirdik. Artı... belki ikinci bir öpücük için fırsat olabilirdi. Tanrı biliyor ya, ilkinin düşünmeyi bırakmamıştım. Bu yüzden *siktir et* dedim ve fikrimi değiştirmeden önce yazmaya başladım.

Joy: Noel arifesinde boş olma ihtimalin var mı? Belki ailemin partisine gelir ve yine sahte erkek arkadaş rolünü oynarsın-biriyle çıkma konusunda yakamı bırakmalarına yardımcı olursun.

Mesajlarımız arasında geçen süreden çok daha uzun bir duraklama oldu, bu yüzden endişelenmeye başladım. Sonra mesaj geldi.

Nolan: Keşke yapabilsem. Ama zaten planlarım var. Davis'in partisinin olduğu gece çıktığım kız Kylie'ye onunla A Christmas Carol'ı izlemeye gideceğimi söyledim.

İki gün sonra Facebook'ta başka bir etiketle uyandım. Nolan photoshop becerilerini geliştirmiş ve birkaç fotoğrafımızı daha çekmişti. Kesinlikle daha iyidiler ama yine de oldukça komiktiler. Yine de reddedildiğimden beri yenilik parlaklığını kaybetmişti ve son birkaç gündür midemin çukurunda boş bir hisle dolaşıyordum.

Öğleden sonra, ofisten son dakika online Noel alışverişi yapmak için dizüstü bilgisayarımı açtığımda, Nolan'dan gelen yeni bir mesajla karşılaştım.

Nolan: Yeni fotoğraflarla nasıldım? Sanırım kendi kartımı yapmaya neredeyse hazırım.

Gülümsedim ama o boşluk hissi beni tekrar vurdu. Bu adamı esasen öpmüştüm, sonra ona çıkma teklif etmiştim ve o beni reddetmişti. Daha da kötüsü, ondan gerçekten hoşlanmıştım. Benden hoşlanmadığı halde kendime işkence etmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedim. Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımı kapattım ve işten eve dönerken mağazalara bizzat gitmeye karar verdim.

Kısa bir süre sonra, kendimi hâlâ asık suratlı hissederek binadan çıktım ve doğruca Davis ve nişanlısına rastladım. Hepsi gülümsüyor ve öpüşüyorlardı. Onlar beni görmeden sıvışmaya çalıştım ama başaramadım.

"Joy!" Davis bağırdı.

Döndüm ve zorla gülümsedim. "Merhaba. Sizi görmedim çocuklar."

"Seninle karşılaştığımıza sevindim. Gelip seninle konuşmak istiyordum." "Oh?"

"Hailey ve ben bu hafta sonu, ayın yirmi yedisinde, Ben ve kız arkadaşıyla yemeğe çıkacağız."

"Ben?"

"Nolan'ın partiye birlikte geldiği adam."

Başımı salladım. "Ah, doğru."

"Neden sen ve Nolan bize katılmıyorsunuz?"

Yüzüm düştü. Davis fark etti ve ellerini kaldırdı.

"Tabii bu çok garip değilse? Belki de öyledir..."

Nolan ve benim neden gelemeyeceğimize dair bir bahane bulacak enerjim olmamasına rağmen yüzümde bir gülümseme oluşturmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Bu yüzden kolay yolu seçtim ve bir ya da iki gün içinde mesaj yoluyla iptal edeceğimi düşündüm.

"Tabii. Kulağa harika geliyor."

Davis gülümsedi. "Oh iyi. Bunun tuhaf olduğunu düşünmediğime sevindim."

Nasıl yapabilirdim ki? Eski sevgilim ve nişanlısıyla akşam yemeği yemek, bir yabancıyı Noel kartınıza fotoğraflayıp erkek arkadaşınızmış gibi davranmanın yarısı kadar bile tuhaf değildi.

Nolan

I WAS OUT Noel arifesinde arkadaşım Tim ile öğle yemeği yerken restorana tanıdık bir yüzün girdiğini fark ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Ne?"

Tim sordu.

"Hiçbir şey." Başımı salladım. "Sadece... orada tanıdığım biri var."

Ben daha bir şey söyleyemeden Joy'un eski sevgilisi Davis beni fark etti ve masamıza geldi.

Koltuğumda doğrulurken gülümsüyormuş gibi yaptım. "Selam dostum. Seni tekrar görmek güzel..." *Tanrım, o adamı yumruklamak istiyorum.*

"Sen de." Tim ile benim arama baktı. "Hailey ve ben bu hafta sonu sen ve Joy'la dışarı çıkacaktık ama bana iptal etmem için mesaj attı bile. Gelemeyeceğin için üzgünüm."

Hmm... "Öyle mi? Ne dedi?"

"Sadece ikinizin zaten bir sürü tatil planı olduğunu ve belki yeni yıldan sonra bir erteleme yapabileceğimizi söyledim. Arkadaşın Ben ve kız arkadaşı da geleceği için üzüldüm. Altımızın iyi vakit geçireceğini düşündüm."

Neyse ki Joy'un yalanını Ben'e anlatmıştım. Yoksa kafası fena halde karışacaktı. Çenemi kaşıyarak, "Anlıyorum." dedim.

Joy'un neden benden ona eşlik etmemi istemediğini merak ettim. Kesinlikle giderdim.

"Her neyse," dedi, "onunla konuşun ve yeni yıldan sonra sizin için neyin uygun olduğuna bakın. Yine de bir araya gelmeyi çok isterim."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Davis uzaklaştıktan sonra Tim gözlerini kısıtı ve anlaşılır bir şekilde kafası karışmış görünüyordu. "Um... burada bir şey mi kaçırıyorum? Ne zamandan beri Joy adında bir kız arkadaşın var?"

Kıkırdadım. "Belli ki son zamanlarda sosyal medyaya girmemişsin." Telefonunu çıkardı. "Sayfana bir bakayım..."

Profilimi açtıktan sonra Tim'in gözleri büyüdü. Oluşturduğum tüm sahte fotoğrafları gözden geçirmeye başladı. "Tamam. Vay be. Tam bir dumanaltı. Neden bir şey söylemedin?"

"Birincisi, çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil." "O yapay zeka mı?" Güldü.

"Hayır."

Gözlerini kısıtı. "Sen neden bahsediyorsun o zaman?"

"Joy gerçek bir insan. Ve bu gerçekten o. Ama o fotoğrafların her biri fotoşoplu. Biz hiç birlikte olmadık. Fena değil, değil mi?"

Gözleri büyüdü ve sonraki birkaç dakikayı Joy'un durumunu en başından anlatarak geçirdim.

"Bu çok saçma." Durakladı. "Tamam, bekle. Bugün burada bulduğumuzda, bu akşam için pek de heyecanlı olmadığın bir randevun olduğundan bahsetmiştin. Bana bu fotoğraflardaki kadınla değil de başka biriyle olduğunu mu söylüyorsun?"

Biraz buz çiğnedim. "Doğru."

"Madem bu randevu için heyecanlı değilsin, neden Joy'la gerçekten çıkmıyorsun? Bekâr olduğunu söylemiştin, değil mi?"

İçimi çektim. "Şu anda herhangi bir şeye hazır olduğu izlenimini edinmiyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Neye dayanarak?"

"Öncelikle, Davis denen adamı unutamadığı çok açık. Hâlâ böyle davranmaya devam ediyor. Eğer umurunda olmasaydı, ona gerçeği söylemez miydi? Ya da en azından benden ayrılmaz mıydı?"

Benden ayrılmak mı? Deli gibi konuştum.

"Yani onu kıskandırmaya çalışıyor. Bu maskaralığa alet olmak için bahanen ne?"

"Sana , şu anda bunu sadece onu eğlendirmek için yapıyorum." Tim sırıttı. "Çünkü ondan *hoşlanıyorsun*..."

"Şey, evet. Ama bundan bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Ondan hoşlanmıştım, hem de çok. Dürüst olmak gerekirse, tereddütlerimin arkasında söylediğimden daha fazlası vardı. Biriyle ilişkiye girmekten korkuyordum.

başka biriyle takılıyordu. Nişanlı olsun ya da olmasın, o aptal Davis'in aklının başına gelmesi ve onu geri alması için kadına yalvarması an meselesiydi. Kadın gerçekten de tam bir paket gibi görünüyordu. Ve eğer o bunun üzerine atlarsa, beni nerede bırakacaktı?

Kıkırdadı. "Gerçek olmaması çok kötü. Kız acayip dumanlı, dostum." Başını öne eğdi. "Eğer teknik olarak onunla çıkmıyorsan, senin oğlanı ayarlayabilir misin? Yani, hâlâ yeni tanıştığımız o salağa kalması konusunda hiçbir endişem yok. Onu bundan hemen kurtarırdım."

Yüzüm ısındı. "Evet. Öyle bir şey olmayacak."

Lanet olsun. Tepkimin sebebi neydi? Tim'in önerisi beni düpedüz kıskandırmıştı. Joy'dan gerçekten hoşlanıyordum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Kylie ile randevum için hazırlanmayı bitirmiştım ve onunla şehir merkezinde buluşmadan önce öldürecek biraz zamanım vardı.

Joy ve benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmaması için Kylie'yi sosyal medyadaki paylaşımlarımdan engellediğimden emin oldum - Kylie ve ben ciddi olarak çıkmıyorduk bile. Bu sadece ikinci buluşmamız olacaktı, ilki Joy'la tanıştığım geceydi. Dikkatimin tamamen dağıldığını, o gece karşımdakinden ziyade Davis'in partisinde tanıştığım kadını düşündüğümü hatırlıyorum.

Joy'un yeni bir şey paylaşıp paylaşmadığını ya da gönderilerimden herhangi birini beğenip beğenmediğini görmek için sayfama girip kontrol etmeye karar verdim. İkisini de yapmamıştı. Her şeyi unutmuş muydu yoksa sadece meşgul müydü? Son birkaç tahrif edilmiş fotoğraf hakkında bir şey söylemediğine göre, belki de yeterince iyi olmadıklarına karar verdim. Oyunumu gerekiyordu.

Times Meydanı'nın ortasında atlı bir arabada oturan bir çiftin fotoğrafını buldum. Joy'un ve benim kafalarımızı ilgili kişilerin üzerine yerleştirdikten sonra, gönderiyle birlikte gitmek için ayrıntılı bir hikaye uydurdum. Her şey atımızın yüksek bir nasıl ürktüğü ve yolundan saparak Times Meydanı'nın koşuşturmacasının ortasına nasıl düştüğü ile ilgiliydi. Bir sonraki fotoğrafta Rockefeller Center'da buz pateni yapıyorduk, ardından Radio City Music Hall'un önünde durduğumuz bir görüntü geliyordu. Çok meşguldük ve gerçekten de tatil havasına girmiştik.

Ona hızlı bir mesaj gönderdim.

Nolan: Son zamanlarda neler yaptığımıza bir göz atın ;-)

Şehir merkezine gitmek için bir araç çağırmadan önce dışarı çıktım.
Araba beni gideceğim yere bırakmak üzereyken Joy'un yazıp yazmadığını kontrol ettim.

Mesajım yarım saat önce görülmüştü ama yanıt gelmedi.

Nolan

IT WAS REALLY Joy'un mesajlarımı okuyup cevap vermemesi beni rahatsız ediyordu.

Bir Noel Şarkısı biter bitmez telefonumu cebimden çıkardım. Sevgilim fark etti.

"Her şey yolunda mı? Gösteri başlamadan önce mesajlarını yarım düzine kez kontrol ettin."

Kahretsin. Bu konuda kaba davranmak istememiştim, özellikle de Kylie az önce izlediğimiz oyunu bana ısmarladığından beri. Biletler için ona para vermeme izin vermemişti. Telefonumu cebime geri soktum, ona hak ettiği ilgiyi göstermeye niyetliydim.

"Özür dilerim. Kötü bir alışkanlık. Sadece işle bir şey."

"Sorun değil. Ben de bu konuda suçluyum. Özellikle de dostça yaklaştığım bir hastanın durumu iyi olmadığında."

"Bir hasta mı?"

Kaşları çatıldı. "Ben bir hemşireyim. Hatırladın mı?"

Aslında çıkmamıştım. Bu çok hoş kadınla iki kez buluşmuştum ve ikisinde de aklım başka yerdeydi. Son zamanlarda sürekli yaşadığım bir sorun gibi görünüyordu: *Her zaman Joy*. Kaç saatimi fotoşop yaparak geçirdiğimi tahmin bile etmek istemiyordum ve Joy'un resimlerine bakmadığım zamanlarda, bir şekilde aklımdan onun düşünceleri geçip duruyordu.

"Tabii ki. Özür dilerim."

Kylie omuz silkti. "Serendipity'ye gitmek ister misin? Dondurulmuş sıcak çikolatalarına bayılıyorum."

Tatillerde olmak istediğim son yer Times Meydanı'ydı. Turistik bir kabustu. Ama zihinsel olarak kontrol edildiğim onca zaman için ona borçluydum. Elimi sırtına koydum. "Kulağa harika geliyor. Hadi gidelim."

Bir saat sonra Kylie donmuş sıcak çikolatasını aldığı için mutlu görünüyordu. Aslında aç değildim ama fıstık ezmesiyle yapılan hiçbir şeyi geri çeviremediğim için bir parça mütevazı turta sipariş etmiştim.

Kylie bana pratisyen hemşire olmak için okula geri dönmeyi düşündüğünü anlatırken telefonum masanın üzerinde vızıldadı. Telefona ama o konuşurken uzanıp almamak için kendimi zor tuttum. Birkaç dakika sonra ikinci kez çaldı. Joy'un bana mesaj atıp atmadığını öğrenmek sabırsızlanıyordum ama yine bir şekilde kendimi tutmayı başardım. Bu üçüncü kez olduğunda Kylie beni acılarından kurtardı.

"Bana izin verir misiniz?" dedi. "gitmem gerekiyor." O sandalyesinden kalkarken ben de ayağa kalktım. "Elbette."

Arkasını dönüp tuvalete doğru gitmeye başladığı anda telefonuma uzandım. Mesajın Joy'dan değil de iş yerinden bir arkadaşımдан geldiğini görünce hayal kırıklığına uğradım. Hatta Facebook uygulamasını açıp bana mesaj atıp atmadığını ve bildirimi kaçırıp kaçırmadığımı kontrol ettim. Ancak beni sadece ona gönderdiğim mesajın *okundu* bildirimi karşıladı - Joy'un mesajımı dört saat önce gördüğünü ve hala yanıt vermediğini hatırlatan bir bildirim.

Benimle *gerçekten* ilgilenen kadın birkaç dakika sonra kadınlar tuvaletinden döndü. O yerine otururken ayağa kalktım, ama tekrar oturmaya gittiğimde, odanın diğer tarafındaki bir masa gözüme çarptı. *Bu olamazdı.* Olamaz mıydı?

Ama gerçekten de Isla-Joy'un geçen hafta sonu partide birlikte olduğu arkadaşına benziyordu. Şimdi de hayal mi görüyordum? Hayal ediyor olmalıydım. New York'ta sekiz milyondan fazla insan yaşıyordu. Joy'un eski sevgilisi ve onun arkadaşıyla aynı gün karşılaşma ihtimalim neydi? Yine de ne kadar uzun süre bakarsam, o olduğundan o kadar emin oluyordum. Zaten randevuma konsantre olmakta zorlandığımı düşünürsek, bu hiç iyi değildi. Şimdi karşımdakinin gerçekten Isla olup olmadığını anlamadan dikkatimi vermeme imkân yoktu. Özellikle de masasından kalkıp kadınlar tuvaletine giden koridora doğru yürümeye başladığında.

Ben de beyaz bir yalan söyledim. "Özür dilerim. Şimdi benim sıram. Kafasına vurmam lazım." "Oh. Tabii."

Isla olsaydı ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum ama yine de bacaklarım hızla hareket etmeye başladı. Tuvaletlerin olduğu koridora vardığımda o çoktan kadınlar tuvaletine girmişti. Avını bekleyen bir sapık gibi etrafta dolanmaktan başka çarem yoktu. Kadın tuvaletten çıktığında, en iyi şaşkın yüz ifademi takındım.

"Hey. Isla, değil mi? Joy'un arkadaşı?"

Gülümsedi. "Evet. Hey, Nolan. Sen olabileceğini düşündüm ama randevunu bölmek istemedim." Durakladı. "Gerçi... bölmüş olsaydım mutlu olacaktıydın gibi görünüyordu."

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Sadece sıkılmış görünüyordun, hepsi bu."

İçimi çektim. "Bunu saklamakta daha iyi olduğumu sanıyordum. Bu gece aklım başka yerde."

"Olur böyle şeyler. Tatiller çok yoğun geçiyor."

"Aslında dikkatimi dağıtan Noel değil. Arkadaşın Joy."

"Gerçekten mi? O zaman sana çıkma teklif ettiğinde neden evet demedin?"

"Bana çıkma teklif etmedi."

"Senden ailesinin Noel partisine gitmeni istediğini ve senin hayır dediğini söyledi."

Kaşlarını çatıldı. "Planlarım vardı ve bunun bir randevu olduğunu düşünmedim. Benden sadece bir rol oynamamı, ailesinin hatırı için erkek arkadaşı gibi davranmamı istediğini düşündüm."

Isla gözlerini devirdi. "Çünkü bir kadının bir erkeğe çıkma teklif etmesi kolay değildir. Aptal eski sevgilisinin Noel partisinden beri senden bahsedip duruyor."

Gülümsedim. "Tam bir ahmak, değil mi?"

Isla ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Görünüşe göre sadece o değil. Anlamıyorum. Madem onu düşünmeden edemiyorsun, neden bir gece daha çıkma teklif etmedin?"

"Eski sevgilisini unuttuğunu sanmıyordum. O kartı hazırladı ve onun Noel partisine falan gitti."

"En iyi arkadaşım büyük bir kusuru dışında neredeyse mükemmeldir. İnsanların ne düşündüğünü çok fazla umursuyor. Joy her yıl o sıkıcı partiye gider çünkü o, Davis ve onun yeni nişanlısı hep birlikte çalışırlar,

Gitmezse iş yerindeki insanların hâlâ ona takılı kaldığına dedikodu yapacağını düşünüyor." Isla başını salladı. "Bu çok aptalca, biliyorum."

"Onu gerçekten mu?"

"Çok uzun zamandır öyle."

Hay sikeyim. Ben tam bir aptalım.

Isla gülümsedi. "En azından bir şeyi doğru yapmışsın gibi görünüyor." "Neymiş o?"

"Böyle aptalca bir karar verdiğin için şu anda kendi kışına tekme bastığını yüzünden anlayabiliyorum." Elini omzuma koydu. "Tavsiyemi ister misin?"

"Evet."

"Bir çift büyü." Isla gülümsedi. "Kuzenimin yanına dönmem gerek. Mutlu Noeller, Nolan."

Randevuma geri döndüm ama artık konsantre olmak daha da imkânsızdı. Garson hesapla birlikte geldi ve geceyi sonlandırabildiğim için rahatlamıştım. Parayı çantaya bıraktım ve Kylie'yle birlikte kapıya doğru yürüdüm. Ama sokağa çıktığımızda kendimi hareket ettiremiyordum. Bu yüzden çok hoş randevuma bir beyaz yalan *daha* söyledim. "Özür dilerim. Masada şey unutmuşum. Hemen döneceğim."

İçeride, Isla'nın masasına geri döndüm.

Ben yaklaşırken gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu kadar hızlı mı büyüttün?"

"Joy'un ailesinin partisi genellikle kaç kade sürer biliyor musun?"

"Muhtemelen on bir civarı."

Derin bir nefes aldım ve saatime baktım. "Adresi alabilir miyim?"

"Sevgilini getirmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Doğru olanı yapacağım ve ona karşı dürüst olacağım."

Isla'nın gülümsemesi genişledi. "Bir yirmi beş Liberty Caddesi.

Hoboken."

Dışarıda Kylie kolunu benimkine doladı. Isla restoranın diğer ucundan sıkıldığını görebilmiş olsa da Kylie umursamaz görünüyordu. Sanırım bazen ormanı görmek ağaçları görmekten daha kolay oluyor. Yoldan geçen bir taksiyi durdurmak için kolumu kaldırdım.

Taksinin kapısını açtığımda Kylie başını eğdi. "Evine dönmek ister misin?"

"Gerçekten güzel vakit geçirdim ve bence sen harika bir insansın ama dürüst olmak gerekirse bu işin yürüyeceğini sanmıyorum."

Yüzü düştü. "Oh."

"Özür dilerim."

"Hayal kırıklığına uğradım ama nasıl hissettiğini daha derine indikten sonra öğrenmektense şimdi öğrenmeyi tercih ederim."

"Gerçekten üzgünüm."

Omuz silkti. "Önemli değil. Sanırım bu bir vedalaşma o zaman?" Başımı salladım. "Sen taksiye bin."

"Aslında..." Sokağın yukarısını işaret etti. "Köşedeki barda çalışan bir arkadaşım var. Bir şeyler içmek için oraya uğrayacağım. Kendine iyi bak, Nolan."

"Sen de Kylie."

Taksici hâlâ bekliyordu, ben de . "Nereye?"

"Bir yirmi beş Liberty Caddesi. Hoboken. Eğer ona basar ve beni saat 11'den önce oraya götürürsen, sana iki katını öderim."

Chapter 6

Neşe

"WELL, I CERTAINLY onu seçtiğin için seni suçlayamam." Büyükkannem telefonumu bana geri verdi.

Ailemin tatil partisinde oturma odasındaki kendi köşemizdeydik. Büyükkanneme tatil kartı fiyaskomun hikayesini anlattıktan sonra Nolan'ın paylaştığı üzerinde oynanmış fotoğraflardan bazılarını göstermeyi yeni bitirmiştım. Büyükkannemle çok dürüst bir ilişkimiz vardı ve burada her şeyi rahatça itiraf edebildiğim tek kişi oydu.

"Neden ona cevap vermeyi bıraktın?" diye sordu. "Dikkatini çekmek için çok uğraşıyor gibi görünüyor."

İçimi çektim. "Sadece eğleniyor ve benimle daha fazla ilgilenmiyor gibi hissediyorum. Ayrıca, başka biriyle çıkıyor. Sonunda sadece hayal kırıklığına uğrayacakken neden bir şeylerle uğraşayım ki?" Başımı salladım. "Bütün bunları başlattığım için pişmanım."

Büyükkannem yumurtalı içkisini yudumladı. "Biliyor musun, büyükbabanı kaybetmeden önce mutlu olmak için hep bir erkeğe ihtiyacım olduğunu düşünürdüm. Onu deli gibi özlesem de, artık başka biriyle uğraşmayı hayal bile edemem. Kendi başıma olmaktan, kimseye hesap vermek zorunda kalmadan hayatımın tadını çıkarmaktan mutluyum. Seksen yaşında bir kadından çok daha farklı bir yerde olduğunuzu biliyorum, ancak bir gün, belki çocuklarınız ve kendi aileniz olduktan sonra, hayatınızın bu dönemine dönüp bakabilir ve bağımsızlığı özleyebilirsiniz. O yüzden bunun tadını çıkarın. Bununla gurur duyun." Fincanını selamlamak için kaldırdı. "Siktir et bu adamları." Kıkırdadı. "Tamam, belki sadece Davis. Davis'i siktir et. Diğerleri komik ve tatlı birine benziyor."

Kıkırdadım. Büyükanne S'li kelimeyi söylediğinde ciddi olduğunu anladınız. Büyükanne eski sevgilimi hiç sevmemişti, onun benim için yeterince iyi olduğuna hiç inanmamıştı. Onun deyimiyle, "bir araçtı." Onun ofisten biriyle çıktığını öğrendiğinde hisleri daha da artmıştı. Yine de bu akşamki tavsiyesi durumun gerçekliğine ışık tuttu. Bir insana değer kazandıran şey başkasına bağlı olmak değildir. Ve mutluluğu bulmak için başka birine bel bağlamak zorunda değilsin.

"Çok haklısın. Ben başarılı bir kadıyım. Sağlıklıyım. Hayatımı daha iyi göstermek için yalan söylemek zorunda değilim - ne Davis'e ne de bir başkasına. Ben mutlu olduğum sürece, başkalarının ne düşündüğü önemli değil."

"Sikine takmamayı öğrenmek yaşla birlikte gelir bebeğim. Yol boyunca hatalar yaparsan sorun değil. Hâlâ gençsin."

"Kıçına tekmeyi bastığın için teşekkürler büyükanne." Egnog'umu kaldırdım. "Davis'i sikeyim!"

Bir süre sonra telefonum çaldığında büyükanne ve ben gülüyorduk.

Davis: Mutlu Noeller. Umarım iyi bir gece geçiriyorsunuzdur. Nolan'a selamımı söyle.

Yine gülmekten kırıldım. Onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş olmalı. Yeterince hızlı yazamadım.

Joy: Mutlu Noeller! Nolan ve ben ayrıldık.

O yanıt verirken üç nokta hareket etti.

Davis: Tanrım. Gerçekten mi? Hem de Noel zamanı. Bunu duyduğuma çok üzüldüm.

Joy: Üzülme. Hiç olmadığım kadar mutluyum. Dürüst olmak gerekirse, ayrıldığımızdan beri durum böyle. Bunu kişisel algılama. Senin de mutlu olmana sevindim. Her şey olması gerektiği gibi oldu.

Davis: O zaman senin adına sevindim.

Joy: Hailey ile güzel bir Noel arifesi geçirin.

Davis: Teşekkür ederim. Sizde de iyi bir tane var.

Nolan'dan "ayrılmak" ve böylece yarattığım yalandan kurtulmak kendimi çok özgür hissettirdi.

Sadece bir sorun vardı. Görünüş için artık bir erkek arkadaşına ihtiyacım olmadığını fark etmiş olsam da, Nolan'la konuşmayı özlememin başka bir nedeni yoktu

beni gülümsetmesinden çok. Ve görünüşü de kesinlikle fena değildi. Onunla farklı koşullar altında tanışmış olmayı dilerdim. Biriyle çıkmıyor olsaydı da iyi olurdu.

Ama Noel arifesiydi ve bu gecenin geri kalanını geçen yıl pişmanlık duyduğum şeylere bakarak geçirmek istemiyordum. Yeni yılda daha iyisini yapacağıma ve şu anda sahip olduğum istediğimi yapma özgürlüğünü gerçekten kucaklayacağıma yemin ettim. Nereye istersem oraya gideceğime. Belki Tokyo'da bir kedi kafesine ama bu sefer gerçekten. Dünya benim istiridyemdi!

Daha sonra, açık büfe masada kendime bir tabak yemek hazırlıyordum ki ön kapının yanında bir kargaşa duydum.

Bir de baktım ki büyükannem çirkin Noel kazağıyla, yakışıklı bir adamın elini tutarak bana doğru geliyor. Herhangi bir adam değil. *Benim erkeğim. Sahte erkeğim.*

Aman Tanrım.

Neredeyse yemeğimi düşürüyordum.

"Çalıntı Nolan şahsen de aynı derecede yakışıklı!" Büyükannem duyurdu. Tabağımı yere bırakırken yüzümün ısındığını hissettim.

Onun burada ne işi var?

"Ne... nasıl?" Nolan önümde durmuş, dışarıdaki soğuk havayla karışık cennet gibi kokarken sordum. Tüm ailem aval aval bakarken üzerimizde bir spot ışığı varmış gibi hissediyordum.

"İsla'ya rastladım. Bana adresinizi verdi." Nolan gülümsedi. "Bir yere gidip konuşabilir miyiz?"

"Tabii. Beni takip et."

Onu evin arka tarafında, annemin çoğunlukla dikiş malzemelerini sakladığı bir odaya götürdüm.

Kapıyı arkamızdan kapattıktan sonra, "Neden mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın?" dedi.

"O kadar da umursadığınızı düşünmemiştim." Başımı öne eğdim. "Biriyle çıkmıyor muydun?"

"Bir kadınla birkaç kez çıktım ama bitti." Kalp atışlarım biraz hızlandı. "Oh."

"Gerçek şu ki, seni düşünmeden edemiyorum, Joy. Hâlâ Davis'e takılı kaldığını düşündüğüm için bu işe kalkışmaktan çekiniyordum. Ama bu gece

Isla ile konuştuktan sonra artık buna inanmıyorum."

Arkadaşımın ne dediğinden emin değilim ama ona teşekkür etmem gerekiyordu.

"Son zamanlarda takıldığım tek erkek, sahte erkek arkadaşımın arkasındaki gerçek erkek," diye itiraf ettim.

Biraz daha yaklaştı. "Biliyor musun, birlikte pek çok şey yapabileceğimizi hayal ettim ama her şeyden çok istediğim bir şey var."

"Ne?"

Nolan ellerini yüzümün etrafına koyarak beni bir öpücük için kendine çekti. Hatırladığım her şey vardı -sert ve güçlü. Dilini ağzımın içine soktuğunda, parmaklarımı onun güzel siyah saçlarının arasına sokmaya başladım. Sinir uçlarım bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Biz tutkuyla öpüşmeye devam ederken, birbirimizin içinde kaybolurken partiden gelen sesler uzaklaştı.

Nolan ve ben nihayet arka odadan çıktığımızda saçları dağınıktı. Oturma odasında yeniden belirmeden önce saçlarını parmaklarımla taramak için birkaç dakikamı ayırdım.

Onu meraklı aileme resmen tanıtmaktan başka çarem yoktu. Boğazımı temizleyerek, "Millet, bu Nolan, benim..." dedim. Tereddüt ettim.

O tam olarak ne?

Nolan cümlemi tamamladı. "Joy ve ben birkaç dakika önce çıkmaya başladık ama yemin ederim bir yıl gibi geliyor."

Omuz silktim. Bana doğru bir tanım gibi geldi.

Nolan sonraki birkaç dakikayı ailem ve akrabalarımla tanışarak geçirdi. Büyükanнем de ona resmi onay mührünü verdi. Garip bir ilk randevuydu ama şimdiye kadarki tüm geçmişimiz garipti. Neredeyse birlikte çok şey atlatmıştık ama *bu* gerçekten bir başlangıçtı.

Tanışma faslı bittikten sonra Noel ağacının yanında özel bir an yakaladık.

Nolan fotoğraf makinesini çıkardı ve selfie'mizi çekti.

Göz kırptı. "Gelecek yılın Noel kartı için."

Tatiliniz neşeli ve parlak geçsin! Bol bol fotoğraf çektiğinizden emin olun.

;-)

Sevgiler, Vi ve Penelope

Vi ve Penelope'den daha fazlasını ister misiniz?

Flört Kuralı serisine göz atın!
Dört kitap da artık Kindle Unlimited'ta mevcut!

About the Authors

VI KEELAND *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in 1 numaralı çok satan yazarıdır. Milyonlarca kitabı satılan yazarın kitapları şu anda yirmi yedi dile çevrilmiş ve ABD, Almanya, Brezilya, Bulgaristan ve Macaristan'da en çok satanlar listelerinde yer almıştır. Kısa öykülerinden üçü Passionflix tarafından filme dönüştürülmüştür ve iki kitabı şu anda film için opsiyonludur. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte New York'ta yaşamakta ve altı yaşında tanıştığı çocukla kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşamaktadır.

Vi Keeland hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz:

[Facebook Hayran](#)

[Grubu: TikTok](#)

[Facebook](#)

[Web](#)

[sitesi](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

PENELOPE WARD New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın 1 numaralı çok satan çağdaş romantizm yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizmli güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez New York Times'ın en çok satanlar listesinde yer almış ve yirmiden fazla romanın yazarıdır. Kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope Ward hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz:

[Facebook](#)
[Facebook Özel Hayran Grubu](#)

[TikTok](#)
[Web Sitesi](#)
[Twitter](#)
[Instagram](#)

Mistletoe & Murder

CATHERINE COWLES

Noelle

“SON OF KRIS Bir Noel ağacının üzerinde Kringle ve yanında elma şarabı." SUV'um *çok* dik, karla kaplı bir dağa çıkan rüzgarlı yolda yanlara doğru kayarken yemin ettim. Direksiyonu sanki kar küreme aracının çarpmasıyla ölmem arasındaki tek şeymiş gibi kavrarken vücudumdaki her kas gerildi.

Aracının yanından geçerken sürücü korna çaldı ve bana ters ters baktı.

"Sana da mutlu Noeller dostum," diye mırıldandım, başımı direksiyona eğerek.

Kardeşim ve Abigail bana Noel arifesinde evleneceklerini söylediklerinde bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Noel'e *bayılırdım*. Kurabiyeler, süslemeler, Noel sabahı her şeyin mümkün olabileceği inancı. Buna bir de kardeşimin hayatının aşkıyla evlenmesinin romantizmi eklenince cennette gibiydim. Ta ki eski sevgilimin de orada olacağını hatırlayana kadar.

Ancak bu, şirketinin tatil partisinde yumruktan biraz daha fazlasını içerken yakalanan ve aynı zamanda gelinin erkek kardeşi olan hödük eski sevgilinizle ilgili bir sorundu.

"Sadece nefes al," diye hatırlattım kendime. "Kakao, kızak gezintileri ve belki de ökseotunun altında öpmek için Abigail'in erkek arkadaşlarından birini bulmaya yol açan çok fazla kadeh şampanya düşünün." Başımı kaldırırken iç çektim. "Tabii oraya canlı varabilirsem."

Denver havaalanından kiraladığım küçük SUV'un ön panelini okşadım. Bu şeylere kar lastiği takmak zorundaydılar, değil mi? Burası Colorado'ydu.

Her ne kadar Noel'e düşkün olsam da, Güney Kaliforniya'dan geldiğim için beyaz yollarda araba kullanma konusunda pek deneyimli değildim. Kardeşimin en iyi arkadaşı Theo'nun, Tahoe'ye yaptığım o yolculuktan sonra bir daha karla kaplı yollarda sürdüğüm bir araca binmektense gözleri bağlı bir şekilde kara elmas koşusu yapmayı tercih edeceğini söylediğini hala duyabiliyorum.

"Her neyse," diye mırıldandım bir başka keskin virajı alırken.

Ben ve Abigail'in düğün için kiraladıkları küçük otele vardığımda, ökseotu kazağımla terlemiştim ve bir ya da iki eklemimi kırdığımdan emindim. Bir sıranın sonundaki derme çatma park yerine yanaşıp uzun bir nefes aldım.

"Hayattayım ve kurabiye ile şampanyaya gidiyorum." Cipten tökezleyerek çıktım ve kabarık paltomu üzerime geçirdim. Kar etrafımda dönüyordu ve şimdi daha da hızlı yağıyordu. Kalın örtü karşısında irkildim ve otelin düğün için gereken her şeye sahip olduğunu umdum.

Kapağı açmak için arkaya uzandım ve devasa çantamı almak için karda yürüyerek arkaya geçtim. Pek çok harika özelliğim vardı: destekleyici bir arkadaş, kolaylıkla dil öğrenebilen, Pictionary'de çok iyi, iyi bir Moscow mule yapma becerisi. Hafif bir çantacı olmak bu listede yoktu.

"Kutsal kutsal meyveler," diye mırıldandım devasa çantayı çekiştirirken. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye hırladı derin bir ses.

Sese, o tanıdık tınıya döndüm. Theo Mathison'ın ne kadar sinir bozucu, kara kalpli bir huysuz olduğu önemli değildi; sesi bana bir şeyler yapıyordu. Tamam, *beni* değil ama meme uçlarımı ve diğer belirli .

Gözlerimi kapattım ve adamın hayatım boyunca yaptığı her çıldırtıcı şeyi gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ben beş, o yedi yaşındayken gömleğimin içine kurbağa mı koymuştu? Tamam. Grant Allen'a ikinci sınıfta bitli olduğumu söyleyip beni ilkokulun cüzzamlısı mı yapmıştı? Tamam. Ben'in ortaokul ve lisede bana bakan her çocuğu tehdit etmesine yardım etmek mi? Evet.

"Ne yapıyorsun sen?" Theo homurdandı.

"Gözlerimi kapatıp yeterince çok dilersem Noel Baba'nın dileğimi yerine getireceğini ve seni yok edeceğini umuyorum."

"Noe," diye mırıldandı Theo, ses tonundaki kızgınlık açıktı.

Theo bana hiç Noelle dememişti. Kendimi bildim bileli Noe derdi. Belki beni rahatsız ettiğini bildiği için, belki de ona Noel'i hatırlatan her şeyden nefret ettiği için.

Gözlerimi ve anında pişman oldum. Korkunç Kardan Adam'a ummuştum. Onun yerine, mükemmel uzunlukta sakalı ve beni kolaylıkla bir dağın tepesine fırlatabileceğini düşündüren omuzları olan iri yarı bir dağ adamına benziyordu.

Lanet olsun ona.

Bakışları üzerimde dolaşp bavuluma indi. "Gördüğüm kadarıyla seyahat ederken San Diego'nun yarısını hâlâ yanında getiriyorsun."

Çenemi çıkardım. "Bu kardeşimin düğünü. Hazırlıklı olmam gerekiyordu."

"Ne için? Kıyamet için mi?"

Etrafımızı işaret ettim. "Yanıma fazladan granola bar ve ilk yardım çantası aldığma memnun olabilirsin. Burada sıkışp kalabiliriz."

Dudakları, gamzesinin patlamasına neden olan o çıldırtıcı derecede sıcak şekilde seğirdi. "Soğuk yanıklarımı tedavi edecek misin?"

"Seni bir kar yığınının içinde ölüme terk edeceğim," diye mırıldandım, arka kapağı çarparak kapattım.

Theo kıkırdadı. "Ben de seni özledim, Noe."

"Seni hemoroidi özlediğim gibi özledim," diye karşılık verdim. Theo sadece daha da sırttı ve çantamı kaptı.

"Anladım," diye çıktım, sözümü geri almaya çalışarak.

İşe yaramadı. Theo onu, benim bildiğim yetmiş sekiz kilo yerine, hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. "Eğer bunu içeri sokmaya çalışırsan, *seni* bir kar yığınının içinde ölü buluruz."

Haklıydı ve bu beni daha da sinirlendirdi. "Herkes burada mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

"Sen sonuncusun." Theo otele doğru dönmeden önce bir an bana baktı. "Craig'in burada olması senin için sorun olmayacak mı?"

Sertleştım. "Ben sana ne söyledi?"

Theo omuz silkti. "Sadece sen ve o küçük gelincik ." "Onun bir gelincik olduğunu nereden biliyorsun?" Üstüne gittim.

Birkaç hafta önce Craig'i beni aldatırken yakaladığımı kardeşime ya da Abigail'e söylememiştim. Düğünlerine gölge düşürmek istememişim. Bunun yerine, arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu anladığımıza dair bir hikaye uydurmuşum.

Theo sert bir bakışla beni kıştırdı. "O her zaman tekiydi." Bıkkın bir ses çıkardım.

Sadece kaşlarını bana doğru kaldırdı. "muyum?" "Hayır, yanılmıyorsun," diye mırıldandım.

"Ne yaptı?" Theo'nun sesi, vücudumdaki tüm sinir uçlarını hazır ola geçirecek kadar derinleşti. İçindeki otorite koca ağzımı açmamı ve gerçeği serbest bırakmamı sağladı.

"Şirketin Noel partisi sırasında onu vestiyerde patronuna sakso çekerken yakaladım."

Theo adımlarının ortasında durdu. İri vücudu gerildi ve sonra titremeye başladı. "Seni *aldattı* mı?"

"Sessiz ol," diye tısladım. "Kimse bilmiyor ve ağzındaki baklayı çıkarmanı istemiyorum, tamam mı?"

Theo yavaşça bana doğru döndü, çantamı indirirken ifadesi okunamaz bir şeye dönüştü. "Kimseye söylemedin çünkü düğünü zora sokmak istemedin."

"Ben ve Abigail bu hafta sonunu özel kılmak için çok çalıştılar. Bunu mahvetmek için benim dramama ve kötü erkek seçimime ihtiyaçları yok. Herkesin Craig'in ne kadar *harika bir adam* olduğundan bahsettiğini görerek acı çekmem gerekiyorsa, öyle olsun."

"Noe..."

"Ben değil bazı ASİL Kardeşim. As yakında olarak onlar geri itibaren "Balayında onun kimliğini havaya uçuracağım."

Theo'nun dudakları kıpırdadı, gamzesi patladı. "İşte benim kızım. Bu gece kokteyline biraz ex-lax katmamı ister misin?"

Bir kahkaha attım. "Sen gerçek bir dostsun."

"Biz de öyle miyiz?"

"Düşman mı?" Ben önerdim.

"Ben alırım," dedi Theo homurdanarak ve çantamı tekrar kaldırdı. "Burada ne var ki? Lütfen bana Craig'in cesedi olduğunu söyle."

"Keşke."

Sanki onu çağırmışız gibi, yeni bir ses kar fırtınasını yarıp geçti. "Noelle. Nihayet. Çok endişelendim. Aramalarım cevap vermiyordun."

Aslında onu engellemiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

Craig bana kırılgan bir ifade takınarak, "Tabii ki var," dedi. "Bunu çözebilmemiz için sessiz bir yer bulmamız gerekiyor."

Panik beni ele geçirdi. İsteyeceğim son şey bu ahmakla bir odada kilitli kalmaktı. "Ben, uh, bu gerçekten uygun değil."

Craig'in bakışları sertleşti. "Neden olmasın?"

"Çünkü biriyle görüşüyorum. Ciddi bir durum."

Bana bakakaldı. "Daha üç hafta önce ayrıldık."

"Bir anda oluverdi. Yeniden bağlantı biri." Tanrım, çok kötü bir yalancıydım.

Craig'in gözleri bana dikildi. "Madem bu kadar ciddi, o zaman neden burada seninle değil?"

"Öyle," diye homurdandı Theo, bir kolunu omuzlarıma dolayarak.

Başım geriye eğildi ve yukarı, yukarı, bana bir buz fırtınasını hatırlatan soluk mavi gözlere baktım. Dudaklarım aralandı ve şok olmuş bir şekilde nefesimi içime çektim. Ama tek yaptığım buydu çünkü sonra kardeşimin en iyi arkadaşı beni öptü.

Chapter 2

Theo

I KNEW I'D Noe'yi öptüğüm anda ölümcül bir hata yaptım. Hayır, onu *tattığım* anda. Nane ve kakao gibiydi, tıpkı tatillerde bana ısmarlattığı o süslü içecekler gibiydi - her zaman üzerine fazladan serpiştirilmesini istediği, onları daha da gülünç hale getiren içecekler. Ama bundan daha fazlasıydı. Tadı yeni yağmış kar gibiydi - sadece Ben ve ben onu Tahoe'ye götürdüğümüzde deneyimlediğim türden.

Ben. En iyi arkadaşım. Küçük kız kardeşini öpmemden hiç hoşlanmayacak olan. Ve eğer aletimin bu öpücüğe tepkisini bilseydi muhtemelen boynumu kırardı.

Yavaşça geri çekildim, elimi Noe'nin saçlarında tutuyordum, bırakamıyordum. O kadar uzun zamandır kendimi ondan uzak tutuyordum ki, yıllar içinde ihtiyacım çığ gibi büyümüştü. Ve şimdi saçlarının nasıl bir his olduğunu biliyordum? Tadının neye benzediğini? Geri dönüşü yoktu.

Noe'nin bana geniş geyik gözleriyle bakmasının bir faydası olmadı, kahverengi gözleri şimdi biraz daha altın sarısı parlıyordu - solgun dalgalarıyla uyumlu bir renk.

"*Onunla* mı çıkıyorsun?" diye sordu dangalak Craig inanamayarak.

Noe onun orada olduğunu hatırlamış gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra çıldırdığını fark etti. "*Bu* da ne demek şimdi?"

"O bir ," diye Craig.

"Sen de kirli ayak kokan bir dolapta patronuna sakso çektiren bir avukatsın. Ama... seni ne mutlu edecekse," diye tersledi.

Sadece gülümsedim. Tanrım, ateşlendiğinde güzel oluyordu.

"Neye gülümsüyorsun?" Noe tersledi.

Kıkırdadım. "Sadece gösterinin tadını çıkaramaz mıyım? Beni savunman hoşuma gidiyor, Noe bebeğim."

Şakağına bir öpücük kondurdum ve içimde eridi. "Kaba ve sinir bozucu biri," diye mırıldandı.

Kabul ettim. Ama Craig'in oyunu işe yaramayacaktı. Yaşamak için ne yaptığım konusunda güvensiz değildim. Eski model araçları bulup restore etmek lise yıllarında bir hobiydi ama kısa sürede bir kariyere ve ardından bir şirkete dönüştü. Hâlâ mümkün olduğunca sık arabalara elimi sürüyordum ama neredeyse yüz kişilik bir ekiple bu bir eğlenceden çok daha fazlasıydı.

"Kardeşinin bundan haberi var mı?" Craig, yürümeye başlayan bir çocuk gibi somurtarak tükürdü.

Noe kollarımın arasında kaskatı kesildi ve yavaşça ona doğru döndü. "Kardeşime ne zaman söyleyeceğim sadece ve sadece beni ilgilendirir."

"Bunu göreceğiz." Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, yol boyunca neredeyse karı ısıırıyordu.

"Harika, tek kelimeyle harika," diye mırıldandı Noe.

Canım yanmasına rağmen onu tutmayı bıraktım. "Gel . Seni bir kar yığnında kaybetmeden önce içeri girelim."

Kar şimdi daha da hızlı yağıyor, yüzünüzün önünde bir ya da iki metreden fazlasını görmenizi zorlaştırıyordu. Noelle'in bu fırtınada hâlâ yollarda olduğunu düşünmek bile içimi burkuyordu.

Bu düşünceyi bir kenara ittim, çantasını düşürdüğüm yerden aldım ve bizi otelin girişine doğru yönlendirdim. Her yer Noel kusmuş gibi görünüyordu. Noe'ye kapıyı açtığımda sesli bir şekilde nefesini içine çekti. "Aman Tanrım, çok güzel."

Ona bakma hatasını yapmamış olsaydım tepkisine karşı koyabilirdim. Noelle'in gözleri ışıldadı, altın rengi ipuçları parladı ve lanet olası bir Hallmark filmindeymiş gibi dönerken saçlarında kar taneleri parladı.

"Sence de bu biraz fazla değil mi?" Sesimi alçaltarak sordum. "Bunların yarısının yangın tehlikesi yarattığından eminim."

Noe durdu, ellerini kalçalarına götürerek bana ters ters baktı. "Dinle beni, Cimri. Bu Noel'de Grinch olmayacaksın. Her yıl çorabında kömür yokmuş gibi davranacaksın ve Ben isterse Noel Baba şapkası takacaksın."

"Neden ondan Noel Baba şapkası takmasını istiyorum ki?" diye araya girdi en iyi arkadaşım. "Ben!" Noe çığlık atarak kardeşinin üzerine atıldı.

Bir kahkaha atarak onu yakaladı ve yere bırakmadan önce etrafında döndürdü. "Seni daha iki hafta önce gördüm."

Noelle ona mahcup bir gülümseme gönderdi. "Buraya çıkarken hayatımı ellerime almak zorunda kaldım, bu yüzden seni tekrar göreceğimden emin değildim."

"Sana asla tek başına araba kullanmasına izin vermememiz gerektiğini söylemiştim," diye homurdandım.

Ben omzuma vurdu. "O iyi. Ama sanırım artık neden bu kadar korumacı olduğumu biliyorum." Omzumu gereğinden çok daha sert sıktı. Anlaşılan Craig dedikodu yayma konusunda hızlı davranmıştı.

Abigail küçük grubumuza doğru bir adım öne çıktı. Hoş geldin partisine hazırlık olarak beyaz bir elbise giymişti ve kızıl saçlarını sanatsal bir şekilde toplamıştı. "Noelle, bu doğru değil, değil mi? Craig senin zaten başka biriyle çıktığını söyledi. Ama sen asla."

"Peki neden yapmasın?" Kızgınlığım alevlenerek talep ettim. Noe'nin o pislikle tanışması Abigail'in suçuydu.

Abigail çılgınca Noe ile benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Craig'in şu anda biraz hassas olduğunu kastetmiştim. Bu pek de düşünceli bir davranış değil." Ben bir kolunu müstakbel eşinin omuzlarına doladı. "Hadi ama Abi. Craig'in başka insanlarla da çıktığını biliyorsun. İkisi de birbirleri için en iyisini isteyen yetişkinler."

Abigail kaşlarını çattı ama başını salladı. "Sanırım haklısın. Ben sadece hiç... Birbirinizden nefret ettiğinizi düşünmüştüm."

Noelle benim yerime geçti ve göğsümü okşadı. "Aşk, nefret. Aynı madalyonun iki yüzü."

Ben yüzünü buruşturarak, "Bu aslında çok iyi oldu çünkü bir otel odası eksiklerimiz var," dedi. "Kaçak. Siz ikiniz paylaşabilirsiniz."

Noe kardeşine ters ters baktı. "Sen, aşırı korumacı bir ağabey olarak, en iyi arkadaşınla aynı otel odasını paylaşmamı sorun etmiyor musun?"

Ben gözlerini devirdi. "Ben aptal değilim. Otel odalarını erkek arkadaşlarıyla paylaştığını biliyorum. Sadece annemle babama bunu onayladığımı söyleme."

Oh, olsun. Noe ile aynı odada, aynı yatakta üç gece mi? Boku yemiştim. Ve iyi anlamda değil.

Noelle

I STARED AT Odanın ortasındaki yatak. Hayatımda gördüğüm en rahat şey gibi görünüyordu; aşırı doldurulmuş bir bulut gibi. Sonra bir sandalyenin arkasındaki köşeye sıkıştırılmış bir yığın dekoratif yastık fark ettim.

Döndüm ve eli gülünç büyüklükteki bavulumun üzerinde duran Theo'ya baktım, ifadesi tamamen pasifti. Nasıl oluyordu da boş bir ifadeyi bile seksi gösterebiliyordu? Kısa sakalının altındaki yontulmuş çene çizgisi, soluk mavi gözlerinin her hareketimi değerlendirip takip etmesi, o geniş omuzlarının ...

Lanet olsun.

"Bu yastıklar sana ne yaptı?" Köşedeki yastık yığınına işaret ederek sordum.

Theo'nun yüzü kaşlarını çatı. "Parıltıları var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki parıltı sana ne yaptı?"

"Şeytanın karı gibi. Her yeri kaplıyor. *Işıldamak* isteyen bir adama mı benziyorum?"

Güldüğümü gizlemeye çalışarak öksürdüm. "Bilemiyorum. Her zaman başının üzerinde asılı duran fırtına bulutunu hafifletmek için bir şeyler yapabilir."

Theo'nun kaşları daha da çatıldı. "Benim fırtına bulutum yok."

"Reeeally. Çünkü şu anda o huysuz kedi memesine çok benziyorsun."

"Tehlike uyarısıyla birlikte gelmesi gereken bu bavulu nereye koyayım?" diye homurdandı.

"Uh, herhangi bir yerde. Parti için üstümü değiştirmem gerekiyor." Theo boğazını temizledi. "Elbette. Banyoyu kullanabilirsin."

"Teşekkürler." Parmaklarımı büktüm. "Şu uyku meselesini ne yapacağız?"

Theo'ya hızlı bir bakış attım ve anında pişman oldum. Bakışları bana kilitlenmiş, kıpırdamadan duruyordu. Birdenbire tek görebildiğim, Ben ve diğer arkadaşlarıyla sörf yaparken ya da voleybol oynarken plajda süzdüğüm üstsüz Theo oldu. Ama şimdi, o iri, geniş, bronz vücudu bana sarılmış olarak hayal ediyordum.

Tamamen ve tamamen mahvolmuştum.

Bir tepkinin tek işareti Theo'nun ağzını çevreleyen küçük gerginlik çizgileriydi - artık öpmenin nasıl bir his olduğunu bildiğim bir ağız. "Bizler yetişkin insanlarız, Noe. Bence üç gece aynı yatağı paylaşabiliriz. Seni uykunda hırpalamayacağım."

Ama ya beni parçalamasını istersem? Zihnimde yeni görüntüler canlandı: Theo beni yatağa sabitlemişti, elleri saçlarımı ve kalçalarımı kavıyordu, tüm gücüyle içime giriyordu.

Çabucak arkamı döndüm. Theo yüzüme bir an bakarsa ne düşündüğümü çok iyi anlayacaktı. "Ben hazırlanacağım."

Hızla bavulumu kaptım ve göz göze gelmeden banyoya daldım. Belki de Theo *onu* hırpalayacağımdan endişelenmeliydi.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kapıya yaslandım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Seni tüm kıyafetlerinle havuza ittiği zamanı hatırla. Ya da sen yatıya kalırken o lanet *Çığlık* maskesini takıp odana gizlice girdiği zamanı. Ya da Bobby Jacobs'a ayak parmağında mantar olduğunu ve bunun bulaşıcı olduğunu söylediği zamanı."

Bu sonuncusu işe yaradı. Yedinci sınıfın geri kalanında hiçbir erkek benimle konuşmadı.

Hayal kırıklığı dolu bir sesle çantamı devirdim ve işe koyuldum. Tuvalet malzemelerimi, vitaminlerimi, ilaçlarımı ve ilk yardım çantamı düzenlerken ve elbisemi buğularken Noel şarkıları açtım. Daha sonra sıra saç ve makyaja geldi. Acele etmedim ve elbisemle uyumlu koyu bordo bir dumanlı göz yaptım. Saçlarımı sırtımdan aşağı dökülen gevşek dalgalar halinde kıvırdım ve sırf Theo'nun ısıltıdan nefret edeceğini bildiğim için tacın etrafına birkaç değerli taş ekledim.

Elbiseyi ve topuklu ayakkabıları dikkatlice giydim ve yansımamı inceledim. Hiç fena değildi. Umarım Craig dolaptaki o kabarıklık için ciddi pişmanlıklar duyuyordur.

Kapıyı açıp dışarı çıktım. Theo yatağa uzanmış, bir kolunu başının arkasına koymuş, televizyonda eski bir kovboy filmini izliyordu. Ama sonra başı bana döndü ve bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken sustu.

"Noe, eski sevgiline felç geçirteceksin."

Ağzım çok az bir miktar kıvrıldı. Elbise koyu bordo ipekliydi; mevsime uygun bir selamdı. Zarif spagetti askıları ve arkadan yırtmacı ile sanatsal ve seksinin mükemmel bir karışımıyla formumu sarıyordu.

"Sen hiç fena görünmüyorsun, Mathison."

Ben banyodayken üzerini değiştirmişti ve şimdi kalçalarını saran kömür grisi bir pantolon ve ikiye ayırmak istediğim bir gömlek giymişti.

Sevişmeye ihtiyacım vardı.

"Artık gitmeliyiz," diye mırıldandım.

Theo televizyonu kapattı ve ayağa kalkarak ceketini giydi ve bana kolunu uzattı. Kafamın içinde kırmızı uyarı alarmları çalmaya başladı. Bu çok kötü bir fikirdi. Ama ben bir korkaktım. Kolunu tuttum ve etrafımı saran sandal ağacı ve sedir kokusu karşısında neredeyse eriyordum.

Kendimi bildim bileli bu Theo'nun kokusuydu. Çocukluğundan beri aynı vücut losyonunu mu kullanıyordu, yoksa sadece içinde yuvarlanmak istediğim bir şey gibi mi kokuyordu, bilmiyordum. Ama milyarlar değerinde bir kombinasyon olduğuna yemin edebilirim.

Koridorda ilerlerken Theo'ya baktım. "Arkamı kolladığın için teşekkürler. Craig'le uğraşmak zorunda kalmak istemiyordum."

Theo asansörün düğmesine bastı ve bana baktı. "Beni diğer tüm canlılardan daha fazla kızdırsan da fark etmez, her zaman arkamı kollayacağım Noe."

Asansöre adım attığımızda dudaklarım titredi. "Neden bana hep Noe diyorsun? Benim adım Noelle."

Kapılar kapandı ve birdenbire alan küçülmüş gibi hissettirdi. Theo'nun soluk mavi gözleri gözlerimin içine bakarken sandal ağacı ve sedir ağacının içinde boğuluyordum. "Herkes sana Noelle diyor. Ben sadece bana ait bir şey istedim."

Havayı emerken dudaklarım aralandı, başım bu yeni bilgi ve Theo'nun kokusuyla dönüyordu. Bu kombinasyon çok tehlikeliydi. Ve o çok yakındaydı. O kadar yakındı ki havadaki nane ve biraz da viski kokusundan onun tadını alabildiğime yemin edebilirdim.

Kapılar çınladı ve açıldı. Sonra, yeni bir ses bize katıldı. Babama ait bir ses.

"Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

Chapter 4

Theo

THERE WERE MANY İçinde olmak istemeyeceğim senaryolar. Dağ bisikleti parkurunda bir panterin dikkatini çekmek, dağ yolunda bir çingiraklı yılan yuvasına basmak, yeniden inşa sırasında bir aracın şasisinin altında kalmak. Ama hiçbiri en iyi arkadaşınızın babasıyla, kızını bir asansör duvarına sıkıştırmak üzereymişsiniz gibi yüzleşmekle kıyaslanamaz.

Lanet olsun.

Noelle kızarak, "Baba," dedi. "Merhaba." Asansörden dışarı fırladı ve onun açık kollarına .

"Seni özledim, bebeğim."

Yüzündeki kızarıklık kayboldu ve sırıttı. "Beni geçen hafta akşam yemeğinde gördün."

"Çok uzun," diye azarladı. "Ve görünüşe göre bir hafta içinde çok şey değişebiliyor." Konuyu vurgulamak istercesine bana doğru baktı.

Elini sıkamak için uzatırken yüzümdeki buruşukluğu gizlemeye çalıştım. "Seni görmek güzel, Greg."

"Umarım bu seni daha fazla aile yemeğinde göreceğimiz anlamına geliyor." "Ben, uh-"

Noe kaşlarını kaldırarak, "Elbette yapacaksın," diye araya girdi.

Ayaklarımın üzerinde kaydım. Ben ve Noe'nin tüm ailesini sevmediğimden değildi. Kristoflar sıcak, eğlenceli ve her zaman misafirperverdi - annem dört yaşındaki Noel'de beni terk ettikten sonra ailemde olmayan her şey. Sonrasında babam içe ve şişeye döndü. Kötü biri değildi ama Noel kurabiyeleri pişirmediği de kesindi. Çoğunlukla kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım.

Margaret Kristof beni okula dönüş alışverişine götürdü ve yıllık sağlık kontrollerimi yaptırmamı sağladı. Greg de bana beyzbol topu atmayı ve araba kullanmayı öğretti. Ama yaşımla ilerledikçe Noe ile arama mesafe koymak giderek zorlaştı. Hepsiyle arama mesafe koymam gerekiyordu.

"Noelle, annen mutfakta yarın akşamki prova yemeği için şefle işleri kontrol ediyor. Neden gidip bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmıyorsun?"

Noe babasına sert bir bakış fırlattı, elleri kalçalarına gitti ve elbisesinin kumaşının göğsünde gerilmesine neden oldu. "*Baba*, bunu Theo'yu tehdit etmek için bir bahane olarak mı kullanacaksın?"

"Kim, ben mi?" Greg dramatik bir şekilde sordu. "Asla yapmam."

Noe alay etti. "Tıpkı Andrew Williams'ı ilk buluşmamızda sinemada benden iki koltuk uzağa oturacak kadar korkutmadığın gibi mi?"

Greg bir kahkaha attı. "Ben yapmadım. Hepsi Theo'nun ,"- başparmağını Theo'ya doğru uzattı-"Çocuk altına kaçırarak sandım."

Noe bakışlarını bana çevirdi. "Sen ."

Omuz silktim. "Sana saygı duyması gerektiğini bilmesi gerekiyordu."

"Bana saygı duymak mı? Annesine sinemadan eve bagajda gelip gelemeyeceğini sordu!"

Dudaklarım seğirdi. Greg çak bir beşlik için elini uzattı, ben de ona bir tane verdim.

"Erkekler," dedi Noe . "Ben annemi bulmaya gidiyorum."

Yürüyüp gitti ama ben onun gidişini izlemekten kendimi alamadım. "Peki... bu nasıl oldu?" Greg sordu.

Gözlerimi kızının mükemmel şeftali kışından ayırmaya zorladım ve ona döndüm. Bu adama yalan söyleyemezdim, en çok ihtiyacım olduğu anda o ve karısı yanımda olduktan sonra olmazdı. "Öyle değil."

Greg kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Noe'nin Craig denen dangalağın etrafta dolaşmasını engellemek için bir iyiliğe ihtiyacı vardı." "O adam tam bir pislik."

"Bana mı söylüyorsun?"

Greg uzun bir süre beni inceledi. "Yani, kızımın çıkmıyor musun?"

Yüzünde hayal kırıklığı okuduğuma yemin edebilirim. "Hayır, değilim."

Greg bir süre daha baktı ve sonra doğruldu. "Bence buna bir çare bulmalısın."

Gözlerim büyüdü. "Onunla çıkmamı mı *istiyorsun*?"

"Theo, ben dün doğmadım. Ona nasıl baktığını görüyorum. Onun da sana nasıl baktığını. Bana öyle geliyor ki ikiniz de en çok istediğiniz şeyden kaçınıyorsunuz çünkü bir şeyleri berbat edeceğinizden ya da geri kalanımızın kızacağından endişe ediyorsunuz. Spoiler uyarısı, hepimiz kafanızı kışınızdı çıkarıp mutlu olmanızı diliyoruz."

Bana benden daha çok babalık yapmış olan adama göz kırptım. "Ah."

"Evet, oh." Omzuma vurdu ve sıktı. "Senin gibi bir adamın ailemde olmasından onur duyarım. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Zekisin, yaratıcısın ve müthiş bir iş kurdun. Ama tüm bunların ötesinde, kızımın sana ihtiyacı olduğunda onun yanındasın. Git ve onu mutlu et."

Bu sözlerin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Her birinin solar pleksusa indirilmiş en güzel darbe gibi nasıl indiğini. "Greg."

Beni serbest bıraktı. "Git kızını getir."

Hay sikeyim. Söylediklerini aynen yapmaktan başka çarem yoktu, bu yüzden başımı salladım ve mutfığa yöneldim.

Ama oraya ulaşmak için hoş geldin partisine gitmem gerekiyordu. Partiler özellikle hoşlandığım bir şey değildi, özellikle de Noel temalı olanları. Yine de, temaya eğilen insanları atlattım. Kıyafet seçimlerinde bolca kırmızı ve yeşil vardı, Ben ve Noe'nin amcalarından biri üzerinde ökseotu olan bir tür saç bandı takmıştı ve bolca parıltı vardı. Etkinlikte Noel Baba gibi giyinmiş biri bile vardı.

Ben ve Abigail her şeyin merkezindeydi, bir grup iyi dilekçiden diğerine geçiyorlardı. Ama mutlu görünüyorlardı. Belki de bu, gereken her şeye sahip oldukları anlamına geliyordu-Noel çılgınlığı ve her şey.

Mutfığa doğru döndüm ve neredeyse birine çarpıyordum. "Kahretsin, özür dilerim." Simsiyah saçlı ve zeytin tenli kız bana baktı.

"değil. Theo, değil mi?"

Onu bulmaya çalıştım. Gelin partisinde olabileceğini düşündüm. Abigail'in üniversiteden bir arkadaşı mı?

Yüz ifademi fark etmiş olmalı. "Hailey. Abi'yle birlikte Santa Barbara Üniversitesi'ne gittim."

"Doğru. Seni gördüğüme sevindim. Sadece-" Etrafından dolaşmaya çalıştım ama o da benim hareketlerimi yansıttı.

"Ben de artık San Diego'da yaşıyorum. Pilates ve yoga öğretiyorum. Çok esnek biriyim." Hailey'nin içkisi biraz fazla yana devrildi.

Normalde bu tür bir yaklaşıma sıcak bakardım. Ne de olsa, istediği şeyi elde etmeye çalışan, güçlü bir kadına hayranlık duyardım. Ama şimdi değil. Boğazımı temizledim. "Kusura bakmayın, kabalık etmek istemem ama bir kız arkadaşım var."

Hailey geri çekildi, içkisi şıpırdadı. "Bekâr olduğumu duydum."

"Ama bekâr değil," diye araya kızgın olduğu her halinden belli bir ses girdi.

Döndüğümde Noelle'in Hailey'e en iyi buz hançerleriyle baktığını gördüm.

"Özür dilerim," dedi Hailey mahcup bir gülümsemeye. "Parti kötü. Ben sizi yalnız bırakayım." Sanki Noe'nin buzdan heykellerden biriyle ona vuracağından korkuyormuş gibi hızla uzaklaştı.

Sahte kız arkadaşıma döndüm. "Bazen korkutucu oluyorsun."

Ofladı. "Muhtemelen Craig onu buna zorlamıştır, pislik herif."

İçimden bir huzursuzluk damlası geçti. "Hala ona takılı mısın?"

O bakışlar geri dönmüştü ama şimdi bana çevrilmişti. "Aptal mısın sen? Erkek arkadaşımın patronu tarafından sikinin yalandığını bir kez görsem içim ısınırdı. Zaten düğünden sonra ondan ayrılacaktım."

"Ciddi misin?"

Başını salladı, sarı dalgaları hareketle birlikte omuzlarının etrafında oynadı. "Sadece... olması gerektiği gibi değildi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tanrım, ben hiç. "Evet, Noe. Daha önce de bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Hissettin mi?"

"Evet. Ne zaman senin dışında biriyle ilişkiyi yürütmeye çalışsam."

Noelle

"EVERY TIME I *Sen olmayan biriyle yürütmeye çalıştım.*" Görüşüm tünelleşirken Theo'nun sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. Tek görebildiğim oydu. Tek duyabildiğim onun sesiydi.

"Ne?" Mırıldandım.

Theo omuz silkti, gamzesi patladı. "Acımasız bir dürüstlüğün zamanı geldi diye düşündüm."

"Ama benden *nefret* ediyorsun."

"Noe, sen bundan daha zekisin."

"O kurbağayı gömleğime sen koydun."

Theo iç çekti. "Altı yaşındaydım. Bunun taşınma olduğunu sanıyordum." "Grant Allen'a bitli olduğumu söylemişsin," diye kestirip attım.

"Seni öpmeye çalışmasını istemedim."

Theo'ya bakakaldım. "Ve Andrew Williams'ı tehdit ediyorsun?"

Theo, midemi dibe vurduran bir sırtışıyla, "Sevgilime asılmasına izin veremezdim," dedi.

Theo Mathison benden nefret etmiyordu. Yakınından bile geçmedi. "Benden *hoşlanıyorsun.*" Daha da yaklaştı. "Senden daha çok hoşlanıyorum, Noe bebeğim. Yukarı bak."

Başımı arkaya eğdim ve Theo'nun benden ne istediğini gördüm. Bizi ısıltılı kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir ökse otu dalının altına yerleştirmişti. "Beni öpmek mi istiyorsun?"

Theo kelimelerle cevap vermedi; onun yerine eli çenem boyunca kaydı ve ağzı benimkiyle buluştu. Dili içeri kayarak benimkini okşadı. Dudaklarımdan çıkan iniltiye engel olamadım ve kendimi ona doğru bastırdım. Theo'nun eli

Sırtımdan aşağı inip kıcıımı kavradı ve sonra bir yuhalama ve bağırma şehvetli pusumu kırdı.

Ağzımı Theo'nunkinden ayırdım ve dehşet içinde dönüp odadaki herkesin bize baktığını gördüm. Çoğu gülüyor ya da alkışlıyordu, belki de bize biraz bok veriyordu. Ama sonra bakışlarım Craig'in çatık kaşlı yüzüne kilitlendi. "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Hadi," dedi Theo, beni üniformalı garsonlarla dolu bir arka koridora doğru hızla çekerek. "Bu iş görür," diye mırıldanıp beni içeri çekene kadar bir kapıdan diğerine baktı.

Birden etrafım temizlik malzemeleri, paspas ve süpürge gibi aletlerle dolu raflarla çevrildi. "Ne yapıyorsun-?"

Theo'nun ağzı tekrar benimkini aldı ve soruyu kesti. Bu sefer daha fazla sıcaklık vardı, neredeyse bir ağaç gibi ona tırmanmama neden olan umutsuz bir ihtiyaç. Ağzımı onunkinden zorla ayırdım ve nefes nefese kaldım. "Bekle. Sadece. Bir saniye bekle."

Theo'nun güzel soluk mavi gözleri, üzerimizde asılı duran tek bir donuk ampulden başka bir şey olmayan dolabın düşük ışığında daraldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Belki biraz," diye itiraf ettim.

"O dangalağın kafana girmesine izin mi vereceksin?" Theo kırptı.

"Hayır, ben-"

"Güzel." Theo'nun eli kalçamdan yukarı kaydı, parmak uçlarının nasırlı yüzeyleri beni en iyi şekilde ürpertti. "Çünkü o zaman bunu yapamazdım."

Parmakları kalçalarımın tepesini kaplayan danteli sıyırdı. "Ve *bunu* yapamayacağımdan eminim." Tangamın bandına doğru ilerledi, malzemeyi yumrukladı ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi üzerimden söküp aldı.

Ona bakakaldım. "Onları severdim."

Theo'nun soluk mavi gözleri parıldadı. "Sana başka bir çift alırım. Ama bunlar? Bunlar benim." Onları cebine soktu ve daha yakına eğildi, parmakları geriye gitti, parmak eklemleri yarığımın üzerinde gezindi. "Söyle bana, Noe. Sana dokunabilir miyim?"

Nefeslerim kısa ve kesik kesik gelmeye başladı ama yine de başımı sallayabildim. "Kelimeler, Noe. Sözlerine ihtiyacım var."

"Evet." Yarı fısıltıydı ama Theo'nun ihtiyacı olan tek şeydi. Parmakları beni ayırdı ve kalbim hızla çarparken başım duvara yaslanarak geriye doğru eğildi.

"İpek gibi hissedeceğini biliyordum," diye mırıldandı Theo boynuma doğru, iki parmağını içeri kaydırarak.

"Theo." Dudaklarımdaki adı her şeyden çok bir yalvarış gibiydi ama o gibiydi.

O parmaklar içimde yaylanarak ağzımın sessiz bir iniltiyle açılmasına neden oldu.

"İşte benim kızım," diye homurdandı. "Ben seni boşaltırken güzel ve sessiz kal. Sen sessiz kal, ben de sana sonra çığlık attırayım."

O zaman parmakları büküldü, duvarlarımı aşağı çekti ve titrerken ağlamamak için omzunu ısırarak zorunda kaldım. Ama ödülü istiyordum. Theo'nun en kötü halinin nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum.

Theo'nun eli hızlandı, başparmağı klitorisimi bulurken parmakları içeri girip çıkıyordu. Yumuşak bir inilti çıkardım ve sesi bastırmak için her şeyimi harcadım.

"Bırak, Noe. Elimi ıslat. Beni işaretle." Theo'nun parmakları G noktama bastırdı ve başparmağı o sinir demetini daire içine aldı. çok daha fazlasıydı. Vücudumdaki zevkin her zerresini çekerken seslerimi bastırmak için yüzümü Theo'nun boynuna bastırarak parçalandım.

Yavaşça kendime geldim, doğrulurken göğsüm hâlâ kabarıyordu.

Theo parmaklarını benden çekti, onları ağzına götürüp emerek temizlerken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Çenem gevşedi. "."

"Akşama kadar beni oyalayacak bir şeyler almalıyım."

Kendime engel olamadım. Bir kahkaha patlattım.

Theo beni kendine doğru çekti. "Bu sesi duymaktan asla bıkmayacağım. Ama çıkardığın o küçük inilti ve sızlanmalar daha da iyi olabilir."

"İnsanlar kaybolduğumuzu fark etmeden önce oraya geri dönmeliyiz," diye mırıldandım, yüzüm ısınyordu.

Theo şakağıma bir öpücük kondurdu. "Beni korkutmayacağına söz misin?"

Hayatımın yarısı boyunca aşık olduğum yüze baktım. "Asla." "Güzel." Theo kapıyı açtı ve beni dışarı çıkardı.

Koridorun ortasında duran biri.

Craig.

Eski sevgilim yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle ikimize de ters ters baktı. "Şimdi, kim dolapta fahişelik yapıyor?"

Theo, Craig'e bir yumruk atacakmış gibi hareket etti ama bunu yapmadan önce iki elimle kolunu tuttum. "Yapma," diye yalvardım. Sonra Craig'e döndüm. "Senin aksine, ben yanlış bir şey yapmıyorum. Eğer *erkek arkadaşım* beni kardeşimin düğünündeki karşılama yemeğinde dolapta yıldızlar görecektense kadar sert boşaltmak istiyorsa, bu onun ayrıcalığıdır."

"Erkek arkadaş mı?" Theo yüzüne yayılan bir sırıtişla sordu.

"Benden hoşlandığından daha fazlasını söyledin, bu yüzden biraz umutluyum." Theo uzun bir öpücükle ağzımı aldı ve benden bir inilti daha çıkardı. "Siz ikiniz iğrençsiniz," diye kırptı Craig ve fırtına gibi aşağı inmek için döndü

salona ve partiye geri dönün.

Theo bir kolunu bana doladı. "Ne düşünüyorsun? Kızıma bir içki getirebilir miyim?"

Onun içinde eridim. "Bu noktada sanırım viskiye ihtiyacım var." Theo kıkırdadı. "Buna karşı değilim."

Beni partiye ve bara doğru götürdü. Craig'in büyük teyzem Petunia'nın ürkütücü kocası Jeff'in diğer tarafında olduğunu fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. Jeff bana hiçbir büyük amcanın yapmaması gereken bir bakış attı. "Siz ikiniz tam bir şov yaptınız," diye mırıldandı, zaten çok fazla içmişti.

Barmen maun ağacının üzerine eğildi. "Size ne edebilirim?" "İki viski. Güzel," dedi Theo.

"Hemen geliyorum."

"Dostum," diye araya girdi ağabeyim, Abigail'i de yanına alarak aramıza katıldı. "Kız kardeşimle aranızın iyi olduğunu söylediğimi biliyorum ama hoş geldin partimde onu hırpaladığını görmek istemiyorum."

Theo kıkırdadı. "Kusura bakma dostum. Bir daha olmayacağına söz verirdim ama yalan söylemiş olurum."

"Buyurun," dedi barmen arkamızdan bir yerden.

Tek istediğim zeminin beni bütünüyle yutmasıydı. Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Dünyada yeterince likör yok."

Bu sadece Theo'nun daha çok gülmesine neden oldu. "Hadi ama Noe bebeğim. Utanacak bir şey yok."

Yüzümü açtım ve ona ters ters baktım. "Kardeşim kıcıımı ellediğini gördü."

Abigail boğuk bir ses çıkardı ve ben biraz daha ölmek istedim. Onun yerine viskiyi aramak için döndüm. Bardaklardan birini kaptım ve bir dikişte geri yuvarladım.

Jeff kahkahalarla güldü. "Seksi olmadığından değil ama o *benim* burbonumdu, kızım." Şimdi önüme konmuş olduğunu görebildiğim bardağı aldı ve geri koydu.

Bardağı bardağa çarptı ve "Fena değil" dedi. Ama sonra yüzü kırmızının mor bir tonuna dönüştü ve boğazını tutmaya başladı.

Jeff taburesinden düşüp yere yığılırken Abigail çığlık attı. Theo hemen onun yanına diz çöktü ve iki parmağını büyük teyzemin kocasının boynuna bastırdı. Başını iki yana salladı. "O öldü."

Chapter 6

Theo

SHOCKED GASPS AND Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturup önümdeki düşmüş adama bakarken mırıltılar duyuldu. Ağzından köpükler çıkmaya başladı ve herkes hemen geri çekildi.

"911'i aradım," diye kekeledi barmen. "Ama karda buraya çıkamayacaklarını söylediler. Fırtına geçene kadar beklemeleri gerekiyormuş."

Ayağa kalktım, hemen Noelle'e doğru ilerledim ve bir kolumu ona doladım. Bakışlarım tekrar bara kayınca kıpırdamadan durdum. Maun ağacının üzerinde iki bardak duruyordu. Noe'nin içtiği Jeff'inki ve onun için Jeff'in içtiği viski.

"Ne oldu?" Ben sordu. "Bir şey görüyorsun."

"Ölü bir ceset görüyor," diye bağırdı Abigail, kendini ona doğru bastırarak, tüm bedeni titreyerek.

Ben başını salladı. "Hayır. O daha fazlasını görüyor."

Craig bana ve Noe'ye ters ters baktı. "Theo'nun az önceki numarası yaşlı adama muhtemelen kalp krizi geçirtmiştir."

Gözlerim ona dikildi. "Aslında ağzının etrafındaki köpüğü fark ettim, bu zehirlenme belirtisidir. Ve az önce Noe için olan bir şeyi içmiş olması. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Noe keskin bir nefes aldı, eli takım elbisemin ceketini yumrukluyordu. "Sence...?" Sözleri kesildi.

Abigail öfkелendi. "Kardeşimi bu kadar kötü bir şeyle suçlama. Belki de Noelle'in ona geri döneceğini bildiğin için yaptın." Alaycı bir ses çıkardım. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Hey. Herkes bir nefes alsın," diye emretti Ben. "Bu her şey olabilir."

Daha önce gördüğüm neşeli Noel Baba grubumuza doğru yürüdü, yüz ifadesi hiç de neşeli değildi. "Ufaklığın içkiler oradayken barda bir şeye uzandığını gördüm."

"Küçük olan mı?" Bastırdım.

"Evet." Parmağıyla Abigail'i işaret etti. "Beyazlar içindeki Bridey. Birden fazla yönden dar kıcı." "

Abigail Noel Baba'ya doğru döndü. "Ne cüretle böyle bir suçlama yaparsın? Bu benim *düğünüm*."

Noel Baba ona bakarken karnını tuttu. "İçimden bir ses bu yıl yaramazlar listesinde olduğunu söylüyor."

Abigail'in ağzı kaldı. "Ben değilim."

"Abi," dedi Ben kaşlarını çatarak. "Bardan ne alıyordun?" "Peçeteye ihtiyacım vardı," diye açıkladı ama yüzü her geçen gün daha da kızarıyordu.

İkincisi.

Ben'in ifadesi sertleşti. "Tamam, peçete nerede şimdi?" "BEN-" Panik içinde etrafına bakındı. "Düşürmüş olmalıyım." "Yerde bir tane bile görmüyorum," diye hırladım.

Noe, Abigail'e sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. "Abi..."

Tek gereken buydu. Noelle'in dudaklarında onun adı. "Kapa çeneni," diye hırladı Abigail. "Senden bıktım usandım. *Her şeyi* mahvediyorsun!"

Tüm oda sessizliğe gömüldü. "Ben mi?" Noe ciyakladı.

"Evet, sen!" Abigail tersledi. "Öncelikle, Ben'in bir sağdııcı olmalıydı çünkü siz ikiniz çooooook yakınsınız. Bu da kilisenin tepesinde sayıların eşit olmadığı anlamına geliyor. Sonra da düğünden üç hafta önce kardeşimden ayrılma cüretini mi gösteriyorsun?"

Noelle, "Beni *aldattı*," diye savundu.

Odada nefesler tutuldu ve fısıltılar yükseldi.

"Senin yatağında, senin gözünün önünde biriyle yatmış olması umurumda değil. Bunun için düğünümü mahvedemezsin."

Noelle'in çenesi düştü ve Abigail'e öylece bakakaldı.

"Ve sonra *onu* bizim önümüzde sergiliyorsun. *Benim evimde* onunla öpüş. kardeşimin önünde hoş geldin partisi."

"Ve bunun için beni zehirleyecek miydin?" Noelle mırıldandı.

"Çok daha kötüsünü hak ediyorsun!" Abigail saldıracakmış gibi hareket etti. Noelle'i çıplak elleriyle öldürebileceğini mi düşünüyordu, bilmiyordum ama bunu öğrenmeye niyetim yoktu.

Her Şey kaydedebileceğimden bile daha hızlı oldu. Noe'nin önüne kayarak Abigail'in erişimini engelledim ama en hızlısı Noel Baba'ydı. Buzdan kuğu heykelini yakaladı ve boynundan ikiye ayırdı. Kuğunun yüzünü savurdu ve Abigail hamle yaparken kafasının arkasına sertçe çarptı.

Kızıl saçlı sanki bir an için havada asılı kalmış, donup kalmıştı. Sonra gözleri yuvalarından fırladı ve ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldı.

Noel Baba elindeki buz parçasını bıraktı ve ellerini kalçalarına koyarak nefes nefese kaldı. "Bu kız düğün stresinin onu etkilemesine gerçekten izin vermiş."

Noelle İki Yıl Sonra

"A LITTLE HIGHER," Theo gümüş çelenk karşısında yüzünü buruştururken ona talimat verdim. "Bu simler her yere bulaşacak," diye homurdandı.

Gülmemi engellemeye çalıştım ama ancak yarı yarıya başarılı olabildim. "Bu sadece kulübenin içine kar yağmış gibi görüneceği anlamına geliyor."

Ben şişirilmiş sandalyesinde arkasına yaslandı ve baharatlı sıcak kakao fincanını kaldırdı. "Hâlâ Noel'e bu kadar karşı olduğuna inanamıyorum. Ben bile bu kadar kin tutmuyorum ve gerçekten de tutmalıyım."

Babam kahkahasını öksürükle bastırmaya çalışınca annem karnına bir şaplak attı. "Hiç komik değil."

Ben kakaosundan bir yudum aldı. "Yani, bir noktada gülmek zorundasın."

"Gülüyorsun çünkü yeni bir kız arkadaşın var."

Theo, çelenkleri ağacın etrafına sarmayı bitirirken, "Geçmiş araştırması," diye kestirip attı.

Mahkeme duruşmaları ve Abigail'le ilişkilerinin çözülmesiyle geçen çok stresli bir yılın ardından Ben nihayet yeni biriyle tanışmıştı. Ağırdan alıyorlardı, ama o San Diego'da bir pediatrik kardiyologdu ve haftanın bir gününü tıbbi sistemin gözden kaçırabileceği kişiler için bir klinikte gönüllü olarak geçiriyordu. Ona tapıyordum ama daha da önemlisi Ben tapıyordu.

"Hey, yaşadığım onca şeyden sonra iyi bir ilişkiyi hak ettiğimi düşünüyorum."

Annem uzandı ve onun elini sıktı. "Tabii ki biliyorsun."

Yaşanan onca şeyden sonra Tahoe'yu yeni Noel geleneğimiz haline getirmeye karar verdik. Annem ve babam hepimiz için yeterince büyük bir kulübe kiraladı.

masa oyunları oynadık, kızakla kaydık ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardık. Ve ben beyaz şeylerin içinde araba sürmeye çalışmadım.

"Seni tatmin edecek şekilde tamamlandı mı, Noe bebeğim?" Theo gamzesi patlayarak sordu.

Sırıttım ve kendimi ona doğru fırlattım. Beni gülerek yakaladı ve bacaklarımı beline doladım. "Bu mükemmel."

İki yıl önceki o günden beri neredeyse birkaç günden fazla ayrı kalmamıştık. Ben ve benim için bir kaya olmuştu. Ve tüm bunlar sayesinde daha da yakınlaşmıştık. Ama acelemiz de yoktu. Sonunda birlikte yaşamaya başlamadan önce bir yıldan fazla bir süre çıkmıştık ve bu bize nefes almak kadar kolay gelmişti. Theo'nun Cadılar Bayramı'ndan hemen sonra Noel için dekorasyona başlamak istememden hoşlanmaması .

"Seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum." Dışarıdaki hareket dikkatimi çekti. Dudaklarımdan çıkan çığlığa engel olamadım. "Kar yağıyor!"

Geldiğimizde yerde bol miktarda beyaz şey vardı, ancak buradaki ilk birkaç günümüz boyunca gökten yağmamıştı. Noel arifesinde taze yağan karla ilgili bir şeyler vardı.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Theo dudakları seğirerek sordu. "Evet, evet, evet!"

Güldü ama beni arka güverteye taşıdı, bunu yapmak için karda yürüdü. Başımı arkaya eğerek dilimin üzerindeki taneleri yakaladım. "Çok güzel değil mi?"

"Seninle alakası yok, Noe bebeğim."

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim. Ben bakarken Theo arka cebinden bir şey çıkardı. Etrafına kar taneleri düşerken elmas ışığı yakaladı.

"Seni sevmediğim bir zamanı hatırlamıyorum, Noe. Onsuz bir zamanı asla bilmek istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim yaşlarla doldu ve kelimeleri oluşturmamdan başımı salladım. Yine de, "Evet." dedim.

SON

Bu kısa öyküden biraz daha az akıldışı olsa da, bir miktar gerilim içeren daha fazla küçük kasaba romantizmi mi arıyorsunuz? *Kırılğan Sığınak*'a göz atın, bir

Grumpy/sunshine, kardeşin en iyi arkadaşı romantizmi, Kindle Unlimited'ta okumak ücretsiz. Buradan indirebilirsiniz:

<https://geni.us/FragileSanctuaryAmzn>

Kaşlarını çatması Anson Hunt'tan uzak durmam için ilk ipucum olmalıydı. Seksi sırtışı ve kardeşimin en iyi arkadaşı olması? İkinci ve üçüncü sebepler. Evimde çalışan yeni müteahhitten bahsetmiyorum bile.

O benim olmadığım her şey: huysuz, kaba ve yalnızlığına biraz fazla bağlı. Onu kaç kez nezaketle öldürmeye çalıştığımın bir önemi yok; adam basitçe çözülmeyecek.

Beni paramparça görene kadar.

Çünkü dünyam başıma yıkıldığında, düşerken beni yakalayan kişi Anson oluyor. Ve sözde kazalar hayatımın her parçasına musallat olmaya başladığında, beni güvende tutmak için devreye giren Anson oluyor.

O bunu yaparken, ben de bir ısı titreşimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Ve bu kıvılcımın alevlere dönüşüp ikimizi de sarması sadece bir an alıyor.

Ama Anson sırları olan bir adam ve bunların bir bedeli var. Onlar ortaya çıktığında, ikimiz de zarar görmeden kurtulamayacağız...

Also by Catherine Cowles

[Serçe Selalesi](#)
[Kırılğan Sığınak](#)
[Hassas Kaçış Kırık](#)
[Liman Güzel Sürgün](#)

Kayıp ve Buluntu Serisi

[Senin Senin](#)
[YankılarınFısıltıların](#)
[Senin Parıltıların](#)
[Senin Gölgelelerin](#)
[Senin Küllerin](#)

Parçalanmış ve Yırtılmış Serisi

[Parçalanmış](#)
[Parçalanmış](#)
[Parçalanmış](#)
[GökyüzüYıldız](#)
[lar Düşen](#)
[Közler Gizli](#)
[Sular Deniz](#)

[Enkaz Pervasız](#)
Anılar Enkaz Serisi
[Mükemmel Saray](#)
[Enkazın Altındaki](#)
[SığınakPervasız](#)

Sutter Gölü Serisi Güzelce

[Kırılmış Parçalar Güzelce](#)
[Güzelce Güzelce Kırılmış](#)
[KontrolKırılmış Kırılmış](#)
[Ruh Hayat](#)

Güzelce [Kırılmış Kefaret](#)

Bağımsız Romanlar
[Düşmek İçin Daha İleri](#)

Tüm Catherine Cowles kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen
catherinecowles.com adresini ziyaret edin

About Catherine Cowles

Kelimelerin yazarı. Diyet kola içicisi. Sevimli ve tüylü her şeyin aşığı. *USA Today* ve Amazon'un 1 numaralı çoksatan yazarı Catherine Cowles, okumaya başladığından beri burnunu bir kitaba dayamış ve sonunda kendi hikâyelerinden bazılarını yazmaya karar vermiştir. Yazmadığı zamanlarda, memleketi Oregon'u keşfederken, gerçek suç podcast'lerini dinlerken veya bir sonraki kitap sevgilisini ararken bulunabilir.

Bağlantıda Kalın

Catherine'i her zamanki bulabilirsiniz... Web sitesi:

<http://catherinecowles.com>

Facebook: <http://facebook.com/catherinecowlesauthor>

Catherine Cowles Facebook Okuyucu Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/CatherineCowlesReaderGroup/>

Instagram: <http://instagram.com/catherinecowlesauthor>

Goodreads: <http://goodreads.com/catherinecowlesauthor>

BookBub: <http://bookbub.com/profile/catherine-cowles> Amazon:

<https://www.amazon.com/author/catherinecowles>

Twitter: <http://twitter.com/catherinecowles> Pinterest:

<//pinterest.com/catherinecowlesauthor>

Candy Cane Kisses

SHAIN ROSE

Faye

THE FIRE BLAZING Frost Bar'daki Noel ağacım o kadar büyük bile değildi. Elbette, köşeyi döndüğümde onu yüz metre öteden gördüm, ama görüşüm çok iyiydi. Göz doktorum öyle söylemişti.

"anasını," diye mırıldandım koşmaya başlayıp ön kapıya doğru koşarken. Neyse ki bara açılış saatinden çok daha erken gitmeye karar vermiştim çünkü dekorasyonu bitirmek istiyordum. O ışıkları bütün gece açık bırakmak benim fikrimdi. Frost Lounge, Black Diamond Resort and Casino'da yılın bu zamanında kabarık karlı çam ağaçlarını sergilemek için mükemmel bir kulüptü. Biraz erken olduğunu biliyordum. Patronum bana defalarca Kasım ayında Noel için dekorasyon yapmanın gülünç olduğunu söylemişti. Yine de konuklarımızın tatil dekoru konusunda ne kadar heyecanlı olduklarını gördüm.

Bu noktada, aylar önce burada çalışmaya başladığımdan ve her etkinliği planladığımdan beri her zaman abartılı temalı partiler düzenlemekle ün kazanmıştık. Artık duramazdım.

Frost'ta temalı bir parti için ilk fikrim çoğunlukla bir hileydi, ancak viral bir paylaşımından beri müşteriler akın ediyordu. Sadece barın masraflarını karşılamakla kalmadık, personel de gece boyunca dans etmek ve içki içmek için kalan ünlüler sayesinde çok iyi bahşişler kazandı.

Attığım her adımda kafamın içinde patronumun sesini duyuyordum. *Kasım ayında sebepsiz yere yangın tehlikesi var. Bunu mahvetme yoksa barımızı da mahvedersin.*

Teknik olarak sadece Nolan Sinclair'in barı değildi. Black Diamond'ın sahipleriyle bir telif hakkı paylaşımı vardı. Günümüzde bu restoranların kumarhanelerde açık kalabilmek için ne kadar çok çalıştıklarını herkes biliyordu. Nolan

Sinclair'in restoran ve barı normal değildi. Bu mülkte yaptığı her şeyden gurur duyuyordu, muhtemelen iş onun bebeği idi ve şimdi ben onu yakıyordum.

Kapıları açmak için rozetimi okutmak üzere anahtarlığımı alırken bir yandan da hâlâ elimde tuttuğum sabah çöreğiyle hokkabazlık yapmaya çalıştım. "Lütfen gitme. Lütfen patlamayın."

Kapıyı açtım ve hemen merdiveni almak için koştum. Kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Eğer yangını söndürür ve hızlıca yeniden dekore edersem kimse yangını görmeyecekti bile.

Yirmi metrelik Noel ağaçları kokteyl salonu için benim fikrimdi. Üzerlerine kar yağmasını da istiyordum, çünkü lanet , Noel zamanıydı. Kendimiz yapmak zorunda kalsak bile Vegas'ta karı hak ediyorduk.

Yine de ateş şiddetle yayıldı. Yemin ederim, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımı anlatmak istiyordu. Bir paspas kovası alıp içine su doldururken alevlere lanet okudum. "Bir tane güzel şey almama izin vermedin. Dramatik olmak zorunda mıydın?"

Merdivende yalpaladım çünkü tabii ki işe topuklu ayakkabı giyerek gelmiştim. Frost'a en iyi şekilde giyinmeden gelinmezdi. Yeterince erken gelmiş olsalardı, kısa eteğim aşağıdaki herkese bir gösteri sunacaktı.

Neyse ki dekorasyon işini bitirmek için Frost'a bir saat erken gelmek istemiştim. Burada kimse olmayacaktı. "Kimse görmeyecek, bunu yapabilirsin," diye kendime hatırlattım.

Ama tam merdivenin tepesine çıktığımda duman alarmı çaldı. "Oh, gerçekten. Siktir git, yangın," diye bağırdım kovayı merdivene atarken. alevler şimdi felaket derecede büyük görünüyordu.

Bana doğru biraz duman tısladılar ve sonra boyutları büyüdü. İşte o zaman onun sesini duydum. "Tanrım, Faye Winter, ne halt ediyorsun?"

Sprey önce ağaca sonra da yüzüme çarptığında küçümsemesini duydum. Musluk suyu için barın hortumunu kullanıyordu. Harika bir fikirdi, benim de aklıma gelmeliydi.

Yine de aptallığımı düşünecek zamanım olmadı. Yüzüme çarpan soğuk suyun şokuyla yalpaladım ve sendeledim; sonra da merdiven devrilmeye başladı.

Zarif bir düşücü değildim. Kollarımı çırttım ve bacağım merdivene takıldı, sonra da bir ya da iki kemiğimin kırılacağından emin olduğum yere doğru elli fitlik bir yükseklikten aşağı yuvarlandım.

Nolan'ın orada olması dışında.

Nolan Sinclair, benim huysuz, mükemmel patron örneğim, tam da olmasını istediğim yerde duruyordu.

Ve beni yakaladı.

Her nasılsa, ikimiz için de yeterince zarıftı ve ben bir bebek gibi onun kollarına düştüm. Kolları o kadar büyüktü ki, bedenimin onunkinin üzerine düşmesinden bir santim bile kıpırdamadı. Çoğu kadın onun sert göğsüne yaslanmaktan ve mükemmel simetrik yüzünün kendilerine bakmasından hoşlanırdı.

Ama bana ruhumu dondurmakla tehdit eden bir kaş çatmıştı ve kare çenesi aşağı yukarı çalışıyordu. "Sana Noel ışıklarının ve ağaçların kötü bir fikir olduğunu söylemedim mi?"

Tabii ki bununla başlayacaktı. Kollarında bir kez kıpırdandım ve bir an pazularının -alt kısımları tişörtünün altındaki dövmeleri gösteriyordu- neredeyse beni sıkıca kavradığını hissettim. Gözlerinin karardığını gördüm ya da belki de yüzünde beliren minik sırıtişla birlikte bunu hayal ettim. Kalçalarım tam onun tenine değiyordu ve merkezime doğru akan elektrik görmezden gelinemezdi. Kavrayışını gevşetmeden önce bana karşı ne kadar katı hissettiğinin tadını çıkarmamak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak tekrar kıpırdandım. "Biliyor musun, beni yakaladığın için teşekkür edecektim ama unut bunu."

"Hayatını kurtardığım için teşekkür etmeye ne dersin? Neredeyse cayır cayır yanıyordun."

Yere doğru kaydım ve topuklarımın üzerinde biraz yalpaladım. Topuklularla bile onun altı santimlik boyuna yaklaşıma şansım yoktu. Yüksek topuklu ayakkabılarımla 1.70 boyundaydım. Bu yüzden göğsünü dürttüğümde daha uzun durdum ve ona düzgünce kaşlarımı çatabilmek için gür, asi saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. "Bana sebepsiz yere sprey sıktın."

Eli buklelerimden birini çekiştirdi ve midemde patlayan kelebeklerden uzaklaşmak için geri adım atmak zorunda kaldım. "O lülelerin yanmaya başlamıştı Winter. Sırada o kısa eteğin de olabilirdi. Saçını, kıyafetini ve seni kurtardığın için rica ederim."

"Bu etek kısa değil. Ve bunların hiçbiri için sana teşekkür etmiyorum. Her şey kontrolüm altındaydı." Topuklarımın üzerinde döndüm ve kulübün arka tarafına doğru aceleyle ilerlemeye başladım. "Duman alarmlarını kapatmanın bir yolu var mı?"

"Hayır." Arkamdan yürüdüğünü duydum. "Patronundan onları kibarca kapatmasını istemek dışında."

Duvara yaslandığını görmek için arkamı döndüm. "Nolan, kapat şunları. Ya Bay Black ya da Bay Hardy kontrolden çıkmış bir yangın olduğunu düşünürse-"

"Saatlerimiz neler olup bittiği ve yangının kontrol altına alınıp alınmadığı konusunda bizi uyarıyor. Buradaki sensörler bilgiyi çoktan onlara iletti." Saatin üzerindeki bir düğmeye bastı ve ses hemen kesildi. "Bir saate ihtiyaç duymanızın nedenlerinden biri."

Bileğindeki teknoloji karşısında dudağımı büktüm. "Çok fazla bilgi insanı bunaltıyor, değil mi?" Hayatımın bir döneminde istediğimden daha fazla ayakta durduğumda beni uyaran bir cihaz takmıştım.

"Belirli bildirimleri kapatabilirsin, Faye. Bunu sana söylemiştim."

"Evet, ama kıyafetime uyup uymadığını bilmiyorum." Hayatımda başka bir teknoloji parçasıyla daha rahatsız edilmek istemiyordum.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Saatin o kısa eteğe uymayacağından mı endişeleniyorsun?"

Yemin ederim bu sabah beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve önceki gece neredeyse hiç uyumadığım için fazla sabrım yoktu. "Bu etek, her gece bu salonda kaynaştığın kızların giydiği eteklerin tam iki katı uzunluğunda."

"Birlikte takıldığım kızlar mı?" Birdenbire beni inceliyormuş gibi gözleri kısıldı ama dün gece saat birde salondan bir değil üç kadınla çıktığını görmüştüm. Onları salondan çıkarmadan önce baş barmenimiz Benson'a bir şeyler fısıldamıştı. "Çalışıyorum, takılmıyorum."

Alay ettim ve gözlerimi devirdim. değildi. "Tabii ya. Üçüyle birlikte ayrıldığınızda da çalışıyordunuz."

Nolan Sinclair ile konuşmadan önce kahve içmediğimde ya da uyumadığımda böyle oldu. Bir felaket. İşte bu.

"Sana şaşırtıcı gelebilir ama Black Diamond'daki tek işim bu salonu yönetmek değil Winter. Bane ve Dex çok daha fazlasını yönetmem için bana güveniyor. İster müşterilerle ilgilenmek olsun, ister çalışanımın çıkardığı yangını söndürmek, Bane ve Dex'in endişelenmesine gerek kalmasın diye her şeyle ben ilgileniyorum."

Verdiği yanıt karşısında irkildim. O haklıydı ve ben çok hatalıydım. Zamanında ne yaptığı beni ilgilendirmemeliydi. İnledim ve gözlerimi ovuşturdum. "Özür dilerim. Haklısın. Bütün bunları biliyorum. Biliyorum. Bu gün çok kötü başlıyor." İçimi çektim. "Sence Bane ve Dex yangının benim yüzümden çıktığını biliyorlar mı?"

"Sanmıyorum. Senin yaptığını bildiklerini biliyorum." Gözlerini devirdi. "Her yerde kameralar var, Faye. Ayrıca, başka kim benim salonumda yangın çıkarabilir ki?"

Altı ay sonra, HEAT'in nasıl bir güvenlik seviyesiyle çalıştığını hâlâ kavrayamamıştım. Bu kumarhane ve tatil köyü de dahil olmak üzere HEAT ile ilgili her şey zenginlik, zarafet ve en iyi teknoloji kokuyordu. HEAT'in sahibi Dex Hardy'nin burada en iyinin en iyisini inşa etmek için acımasız ve şüpheli bir yatırımcı olan Bane Black ile ortaklık kurduğunu biliyordum. Onlarla yakın çalışan Nolan'ın altında çalışmak gözümü korkutuyordu ama kendimi kanıtlama hedeflerim de vardı. "Bunu yapabilecek tek kişinin ben olduğumu mu söylüyorsun?"

"Sabahın sekizinde ateş yakabilecek başka biri var mı?"

Ayağımı yere vurdum. "Yangın kendi kendine başladı. O ışıklar beni yaktı!"

Başını iki yana salladı. "Sana ağaçların üzerine çok fazla sahte kar koyduğunu söylemiştim. O pamuğun alev alması kaçınılmazdı. Gece boyunca açık mı bıraktın?"

"Teknik olarak sabah 4'te kapattık, müşterilerle ilgilenmekle meşgul olduğun için bunu bilemezsin." Sözcükler ağızından çıktığı anda aklım son kısma nasıl dudak büktüğüme takıldı. Elimi üzerine vurdum.

Benim sorunum neydi? Patronumla bu şekilde konuşamazdım. Nolan daha azı için insanları kovmuştu. "Yani... Özür dilerim. Fazla uyuyamadım. Burada bir çeşit dumanla çalışıyorum ve ben... şey, bunu söylememeliydim."

Yarım yamalak özrüm karşısında kaşlarını kaldırdı ve yemin ederim ki rahatsızlığımı arttırmak için sessizliğin havada kalmasına izin verdi.

Boğazımı temizledim ve en başta gereken duygulardan arınmaya çalıştım. "Her neyse," diyerek garipliği bir kenara bıraktım ve Noel ağacına bakmak için yürüdüm. "Biz sadece ışıkların güzel görüldüğünü düşündük. Benson bile ertesi gün ziyaretçi çekecek kadar davetkâr görüldüğü konusunda hemfikirdi."

"Benson temizlik için mi kaldı?"

Omuz silktim. "Tabii. Fazladan zamanı olduğunu söyledi."

Nolan buna hiç inanmıyormuş gibi, "Elbette inanıyordu," diye homurdandı. "Benson'ın kapanıştan sonra da takılmak için zamanı var mı?"

"?" Düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu?

"Siktir " demeden önce çenesi iki kez titredi. Ve sonra sordu, "İki çalışanın işten sonra takılıp takılmadığını bilmek istiyorum, Faye. Ya sen?"

Gerçekten sorduğuna inanamadım. "Buna karşı bir kural mı var?"

Bu sefer o kadar yaklaştı ki bara doğru geri çekildim ve hâlâ göğüs göğüse idik. "Eğer Black Diamond'da yoksa, Frost için özel olarak bir tane yapmaktan mutluluk duyarım."

"Neden?" Fısıldadım. Nolan'la hiç anlaşıyor gibiydik ama o bana bu kadar yakın olduğunda hep bir şeyler hissettiğimi düşünürdüm. Şimdi bunu doğrulamasını, ikimizin de hissediyor olabileceğini düşündüğüm şeyi söylemesini istiyordum.

Onun yerine kaslarının nasıl gerildiğini, nasıl sertleştiğini ve sonra nasıl geri çekildiğini gördüm. "Çünkü salonda bir ya da iki sevgili kavgası olduğunda çatışmaya ihtiyacımız yok. Çalışanlarımın profesyonel kalmasını istiyorum."

Yanlış bir şey yapmadığım halde beni azarlıyordu. Dişlerimi sıktım ve ona şöyle dedim: "Benson'la her şeyi gözden geçirip temizledim. Bu . Biz arkadaşız. İkimiz de ışıkların çok davetkâr görüldüğüne ve ertesi gün ziyaretçi çekeceğine karar verdik. İnsanlar ayrılırken fotoğraf bile çekiyorlardı."

Frost, Black Diamond Resort'un içinde önemli bir konuma sahipti. Arnavut kaldırımlı kapalı sokağın bir parçasıydı ve mükemmel, uzun pencereleriyle salonun içini görebiliyordunuz. Yeşillikler beyaz ışıklarla sarılmıştı ve avizeler Swarovski kristalleriyle gecenin karanlığında parılıyordu. Noel ağaçları mükemmel bir tatil havası katmıştı. Bunu herkes biliyordu. "Faye-" Nolan'ın sesi şimdiden ders vermeye başlayacakmış gibi çıkmıştı.

"Bak." Telefonumu elime aldım ve Frost'un sosyal medya hesabını açtım. Noel dekorunu gösterirken defalarca etiketlenmiştik. Dün gece kokteyl servisi yaparken tanıştığım bir adam, birkaç gün önce ikinci el bir dükkânda bulduğum fındıkkıranın yanında poz verirken çekilmiş bir fotoğrafımızı bile paylaşmıştı. Telefonu eline tutuşturdum ve bazı resimlere göz gezdirirken iç çekti.

Bakarken gülümsemedi. "Kim bu adam?"

Bana fotoğrafı gösterdi. "Oh, um, Richie? Mesele bu değil. Frost'u kaç kişinin etiketlediğine baksana. Süslemeler işe yarıyor."

"Kokteyl salonum için dekorasyona ihtiyacım yok, Faye." Telefonumu bana geri uzattı. "Burayı her zaman müşterimiz olacak şekilde tasarladık. HEAT tatil köyünde kumarhane katına yakın bir konumda. I

Müşteriler geldiğinde verimli bir şekilde çalışmaya devam edebilmemiz için kurallara uyan çalışanlara ihtiyacımız var. Richie'nin fındikkıranın yanında durduğunu gördükten sonra sana burada istemediğimi de söyledim, söyle bana neden elleri üzerinde olan bir adamla poz vermek yerine barın arkasında olman gereken yerde değilsin?"

"Tamam. Her şeyden önce, Richie çok saygılı ve nazikti-"

"Tanrı aşkına," diye homurdandı ve ellerini siyah saçlarında gezdirmek için döndü.

İşte o zaman Bane Black'in kapıda durduğunu gördüm, delici mavi gözleri benimkileri yakalamadan önce saatinin birkaç düğmesine basıyordu. "Demek sen şu meşhur Faye Winter'sın? Küçük, güzel bir arkadaşım dün gece dekorunuza bayıldığını söyledi."

"Evet, o ağaçlar bu sabah yandı." Nolan öyle bir homurdandı ki, ihaneti karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bane mırıldandı ve kendimi zeminde kaybolacak kadar küçülmeye çalışırken hissettim.

Yine de, dün gece tanıştığım güzel kadın tam o anda onun yanına geldi. "Gördün mü, Bane! Burası çok güzel. Ağaçlar bana evimi hatırlatıyor."

Bane'in gözleri ona bakarken yumuşadı. "Noel için kar istiyorsan, burada yapabiliriz."

Dudağını ısırды ama bir şey söylemedi. Bu ikisi arasında bir şeyler vardı. Bana söylenene göre Pink, Black Diamond'ın misafiriydi ve Bane Black ona aşık olduğu ya da ondan nefret ettiği için herhangi bir erkeğe de kapalıydı. Kimse gerçekten bilmiyordu.

Kalbine sahip olduğu için ondan nefret etse bile o kadın onun kalbine sahipti.

"Bence Frost'taki müşteriler mümkünse her gece biraz kar efekti isterler," diye ağızımdan kaçırдыm.

Nolan'ın gözleri beni öldürecekmiş gibi benimkilere kaydı ama Bane aramızda bir bakış attıktan sonra Nolan'a kocaman gülümsedi, sanki herkesin yüzündeki neşeyi değil de dişlerini görmesini ister gibiydi. Gülümseme korkutucuydu, hiç de hoş karşılayıcı değildi. "Nolan, Faye buradayken bunu başarabileceğini düşünüyor musun? Eğer istiyorsa Bianca'nın kara doymasını istiyorum."

Bane ayrıca kimsenin izin zamanlarda Pembe Bianca'yı aradı.

"Bane, hadi ama." Nolan resmen inledi.

"Faye ile çalış. İşini biliyor gibi görünüyor." Bane bana baktı. "Dekorunu bizim için inandırıcı hale getir. Burada en iyisini istiyoruz. Nolan yardım edecek

İhtiyacınız olan her şeyi sipariş etmeniz ve bütçe konusunda size yardımcı olabilirim. Ve Nolan, eğer bu iş iyi giderse dekoru Black Diamond Vault'a genişletmeyi düşünelim."

Böylece bizi Nolan'a ait olması gereken salonun ortasında bıraktılar ama ben serbest bırakıldım. "Black Diamond Vault nedir?" Sadece ismi bile dilimde yumuşak bir his uyandırıyor.

Nolan'ın tüm vücudu kaskatı kesildi ve bakışlarını hızla benden kaçırdı. "Senin ilgilenmeyeceğin bir yer."

"Şey, Bane az önce-"

"Bane yanılıyor." Bakışları tekrar bana döndü ve bakışlarında o kadar güçlü bir kararlılık hissettim ki geri adım attım. "Kasa ile hiçbir ilgin olmayacak, Faye."

"Eğer bu salonun dekorasyona ihtiyacı varsa, bunu ."

"Neden Frost'a odaklanmıyorsun? Bu salon mükemmel olmak zorunda, Faye, yoksa seni tamamen sorumlu tutacağım."

Nolan

FAYE WINTER MANAGED önümüzdeki bir ay boyunca her gün varlığını sızlatacak.

Aslında, onu yazın işe aldığımdan beri son birkaç aydır sinirlerimi kızgın kömürlerin üzerinde tırmıklıyordu. Tamamen yanlış bir karardı. Bir iş için kendini kumarhane müdürümüzün önüne park ettiğinde tanık olduğum üzüntü içindeki genç kız ifadesine asla teslim olmamalıydım. Blackjack krupiyesi olmayı isterken kendini kaybetmiş gibi görünüyordu, sanki bu çok çabuk öğrenebileceği bir beceriymiş gibi. O zaman görüşmeyi terk etmeliydim ama onun yerine memleketinde nasıl barmenlik yaptığını anlatmaya başladı ve gözleri parladı. O yeşil gözler, evindeki eski barını dekore etmekten bahsederken ateşe verdiği Noel ağaçları parlaktı.

İşte bu şekilde Black Diamond Resort ve Casino'da yüceltilen aşırı hevesli bir salon dekoratörüne sahip oldum çünkü sosyal medya onu bir şekilde ünlü yapmıştı.

Ve şimdi önümde durmuş, bir tanesini emerken daha fazla şeker kamışı aksesuarı istiyordu. Kiraz dudakları nane şekerinin üzerinde yavaşça geziniyordu ve ne kadar durmalarını söylesem de gözlerimi ayıramıyordum.

Kahretsin, biriyle yatmam ya da bir kız arkadaş edinmem gerekiyordu. Yine de Faye burada çalışmaya başladığından beri, denediğimde bile başka kadınlarınki yerine o dudakları düşünüyordum. Hayatımı işgal etmişti ve bunu durduramıyordum.

"Ayrıca, Bane ve Pink nane partisinin herhangi bir kasa için yeterince iyi olacağını söyledi. İki sipariş edebilir miyim? Beni

kapsamı-"

"Sadece duble sipariş et." Sözünü kestim.

"Ama ya dekorun bir kısmı görünmüyorsa-"

"Bunu halledebilecek bir ekibim var." Barda yine erken bir gündü ve orada sadece biz vardık çünkü çok daha geç saatlere kadar açılmamamıza ve hatta bir gece önce sabah 4'e kadar çalışmasına rağmen sabah 8'de gelmekte ısrar etti. "Açıkçası, bize talimat verirsiniz bunun kurulumunu da halledebilecek bir ekibim var. Neden evde uyumuyorsun?"

"Şey, ben sadece..." Dudaklarını baston şekerin etrafında büzdü ve düşünceli bir şekilde ağzından çekmeden önce sikim zıpladı. "Sadece bunu halletmek istiyorum. Bir sonraki tema için benim vizyonum olduğundan emin olmak istiyorum. Kış benim favorim ve bence pembe tatil teması geçen hafta gerçekten iyi gitti, ama şimdi bu nane şekeri partisiyle hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, anlıyor musun? Başlamasına sadece iki gün kaldı ve her şey tam olarak yolunda gitmezse tam bir felaket olabilir. Noel ağacının gibi... Her ne kadar bunun bir daha olmayacağına yemin etsem de çünkü..."

"Bu sabah ne kadar kahve içtin?" Sözünü kestim çünkü göz kapakları bile normalden daha hızlı kırışıyordu.

"Pek uyuyamadım," diye itiraf etti ve sonra saklayamıyormuş gibi esnedi. Ona baktığımda, şirin kıyafeti içinde bile normalden daha küçük görünüyordu. Yemek yiyor muydu? Kahvaltı bile etmiş miydi? Gözlerinin altındaki koyu halkaları gördüm.

"Geç vardiyadan sonra erken gelmeyi bırakmalısın." Bu kez sesimde tartışmaya yer yoktu. Onun için endişelendiğimden değildi. Elbette kendi alanıma ihtiyacım olduğu içindi. "Bu sabah yemek olarak kahvenin yanında ne yedin?"

"Aç değilim ve sorun değil. Öldüğümde uyuyacağım," diye şarkı söyledi ve küçük şeker kamışlarını ayırmaya başlamak için etrafında döndü.

Hala dikkatini çekmek istediğimi anlaması için bara yaslandım. "Uykusuzluktan öleceksin. Ve yemeksiz. Bundan sonra sabahları erken kalkmak yok." Bununla birlikte, itiraz edemesin diye dışarı çıktım ve tesisin diğer tarafındaki kafeden ona tüm kekleri almaya gittim.

Geri dönüp beş keki önüne bıraktığımda kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Ye onları. Senin yerine maddeye ihtiyacın var."

"Beş tane var."

"Evet, geçen ay burayı dekore ederken verdiğin kilolara yemin edebilirim."

Gözlerini bana dikti. "Nolan Sinclair, benim için endişeleniyor musun?"

"Kendine bakamadığına göre birinin bakması gerekiyor."

Kıkırdadı ama benimle daha fazla mücadele etmedi. Bir yaban mersinli muffin aldı ve yemeye başladı. "Peki, madem dikkatini çektim, şeker kamışı direkleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Tamamen gereksiz olan ve bir servete mal olan devasa olanlar mı?" İçini çekti. "Muhtemelen haklısın." Kekini aldı ve sonra etrafına baktı. Kocaman yeşil gözleri vardı, her şeye kadar aşıktı ki salonda çoktan yapıldı.

"Sence şeker kamışları o kadar çok şey katacak mı, Faye?"

Dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve tavana baktı. "Bilmiyorum. Eski sevgilim bana barında çok abartılı olduğumu söylerdi. Beni oradan kovdu. O da tüm bunların tamamen para kaybı olduğunu söylerdi." Bunu söylerken sesi neredeyse çatlıyordu. "Haklı olabilir ama ben her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Hayatımı değiştirmek için buraya taşınmak istedim. Ondan uzakta kendi kişiliğimi kazanmama yardımcı olacak doğru bir karar olmasını istedim ama bazen doğru bir şey yapıp yapmadığımı bilmek zor, anlıyor musun?"

Faye geçmişiyle ilgili pek bir şey paylaşmazdı ama şimdi bana geçmişinden küçük bir parça verdiğine göre, hepsini öğrenmek istiyordum. Yanına yaklaştım ve onunla birlikte salona baktım. "Bunların hepsi tamamen gereksiz, bu doğru. Ama insanlara neşe veriyor. Bunu gördüm."

"Evet. Ama muhtemelen bütçe dahilinde değildir. Çoktan sormalıydım ama şu anda bütçem tam olarak ne kadar? Muhtemelen çoktan aşmışımdır."

Kolumu beline doladım çünkü gözlerindeki o mahzun bakışı silmeye çalışmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Sonra iç çekerken alnım onunkine düştü. Sonra inledim. "Sana bunun bir şey olmadığını, bütçemizin yetmediğini, bu dekorasyonun saçmalık olduğunu söylemeliyim. Ama ben bile sonucu görmek istediğimi fark ettim. Ayrıca, bana o gözlerle bakıyorsun Faye ve sana asla hayır diyemeyeceğimi düşünmeye başlıyorum."

"Bana her zaman hayır diyorsun, Nolan," diye fısıldadı, ama aramızdaki havada bir şey değişti.

"Bütçen sınırsız," diye mırıldandım boynuna karşı ve titrerken tüyleri hızla diken diken oldu. Hızla uzaklaştım, çünkü uzaklaşmazsam onu mutlu etmekten daha fazlasını yapacaktım. Cebimden siyah bir kart çıkardım ve bar tezgahının üzerine bıraktım. "Kartımdan ne istersen harca Winter. En kötüsünü yap."

"Oda spreyi falan mı aldın Faye?" Nane partisinin açılışından hemen önce nane likörü kokusuyla içeri girdiğimde sesim salonda .

Açılışa bir saatten az bir süre kalmıştı ve ben bunun şimdiden yılın partisi olacağını biliyordum. Platformlarda şeker kamışı giymiş dansçılar vardı ve itiraf etmek istemesem de mekân Candyland'in Nane Ormanı'nın canlanmış hâline . Faye'in harcadığı emekle Frost'u kuzey kutbuna taşımıştık. Şimdi personelin masaları hazırladığını ve barın arkasında sorduğuma pişman olacağımı bildiğim bir tür kırmızı içki karıştırdığını görebiliyordum.

Bu geceki hedefimiz, konukların yemek yemelerine ve kumarın tadını çıkarmalarına olanak sağlamak için daha geç açmaktı. Daha sonra, geceyi dışarıda geçirmek ve odalarına ya da Black Diamond Vault'umuza dönmeden önce en seçkin gece kulüplerinden birinin tadını çıkarmak için dolaşacaklardı.

Black Diamond Kasası.

O kadar uzun zamandır yönettiğim gizli ve özel bir yerdi ki Frost ile birleşmenin nasıl olacağını bilmiyordum. Erteledim, etrafında dans ettim ve bir şampiyon gibi kaçındım. Neden? Faye'in yanında bu konu her açıldığında ya da Faye ile Kara Elmas Kasası'nı birlikte düşündüğümde tüm vücudumun isyan etmesi dışında tam olarak emin değildim.

Oraya ait değildi.

O benim her insanı gülümseten, her erkeğin ağzını sulandıran ve her insanın ondan daha fazlasını istemesine neden olan kabarcıklı üst düzey tasarımcım ve barmenimdi.

Kara Elmas Kasası da onu isterdi. Oradaki herkes onu elinde tutmak isteyecekti ve onu orada kaybedersem, geri alabileceğimden emin değildim. Yaşam tarzı kulüpleri hoşgörülüydü ve Faye'in sadece tasarımla aşırı derecede şımartıldığını görüyordum. Orada da şımaracak mıydı? Kendini kaybeder miydi ve bu süreçte ben de onu kaybeder miydim?

Yine de işlerimin birleşmesi Bane ve Dex'in istediği şeydi. Bane ve Pink bu temalı partileri Black Diamond Vault'a taşıyıp taşıyamayacağımızı görmek için bir test olarak kurmuşlardı ve Faye hayal kırıklığına uğramamıştı.

Frost'tan asla ayrılmak istememeleri için her misafirine mümkün olan her şekilde hizmet veriyordu. Bu yüzden Bane ve Dex onun yaratıcılığını Black Diamond 'na ve eğer isterse tüm Black Diamond'a yaymaya meyilliydiler. Etrafıma baktığımda bunu hak ettiğini anladım. Onlara Vegas'ın ortasında bir kış harikalar diyarı veriyordu. Yine de bunu kabul edemezdim. Ta ki Black Diamond Vault'un bir parçası olmanın ne demek olduğunu anlamasını sağlamanın bir yolunu bulana kadar.

Arka koridorun köşesinden başını uzattı. "Oda spreylarini sordunuz mu? Aslında kulübün her dağıtıcıları var ve çok güzel kokmuyorlar mı?" Kiraz dudaklarını dişlerinin arasında yuvarlamak için bir saniyesini ayırdı ve sonra bir eliyle dağınık kahverengi buklelerini taradı. "Ayrıca Pink uğradı ve yaptığımız şeye bayıldı Nolan. Bane'in bunu sizin sürekli bahsettiğiniz kasaya ve belki de daha fazlasına genişletmek isteyeceğini düşünüyor." Sesi heyecandan neredeyse zıplıyordu.

Pembe hiç pişmanlık duymadan salondan çıktı. "Çok taze olacak." Kırmızı-beyaz çizgili eteği ve beyaz bluzuyla bana göz kırptı. Bane'in elleri bu kızla doluydu. Akıl sağlığını korumak konusunda her erkeğe taş çıkartırdı. "Ona bu gece Kara Elmas Kasası'nı göstereceğimi de söyledim, Nolan. Sen bu şerefe nail olmak istemiyor gibisin. Onu sonsuza dek karanlıkta tutamazsın."

Ben tüm öfkemi ona kusarken bile bakışları değişmedi. "O bir çalışan, Pink. Çalışıyor olacak."

"Bane az önce bana mesaj attı. Nane partisini Kasa'ya kadar uzatması için ona tam yetki veriyor. Gördüğünüz gibi, düzeni bilmesi ve anlaması gerekiyor. Frost açılmadan önce onu bulmaya gideceğim, ama daha sonra döneceğim. Ve Faye'e iyi iş çıkardığı için iltifat etmeyi unutma. Onun kıyafeti de en az benimki kadar şahane." Bakışlarım hâlâ tüm vücuduyla köşede duran Faye'e kayarken Pink yanımdan geçip gitti. "Bu gece giydiğin kıyafet tam olarak nedir?"

"Şey..." Köşeden dönmeden önce boğazını temizledi, sanki Pink'le aynı etekle karşımda durmasına rağmen sesinin daha profesyonel çıkmasını umuyormuş gibiydi. Bir sebep dışında,

Onunki daha riskli görünüyordu, bacakları sergileniyordu. Sonra da kırmızı bir fiyonklu bluz giydi, karnı görünüyordu ve göğsü sütyene benzeyen bir şeyle adeta bir tepsideydi. "Bu tema için-"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben- Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bana işe giderken ne giyip giyemeyeceğimi mi söylemeye çalışıyorsun? Etrafına baktın mı?"

Etrafa bakmama gerek yoktu. O burada çalışan diğer kızlara benzemiyordu. Bu artık benim için çok açıktı. "Ben senin patronum. Bunu yapmak benim işim sayılır," dedim, şu anda ona baktıklarından emin olduğum erkeklerden oluşan çalışanların yarısının önünde dururken zaten hissettiğim öfkeyle başa çıkmaya çalışıyordum.

"Doğru. Patronum olarak, güzel kıyafetlerimiz *sayesinde* aldığımız bahşişlerin farkındasınızdır. Bu kıyafet de diğer tüm kadınların bu gece giydiklerinden farklı değil."

"Diğer kadınlar için endişelenmiyorum." Yanlış söylediğim için burnumun kenarını sıktım. "Ben endişeliyim. Hiçbiriniz bunu giymemelisiniz."

"Oh, lütfen. Neden olmasın?"

"Çünkü içeri giren ve sana o yayla bakan her erkeği yumruklamaya meyilli olacağım!" Sesim çıldırmış gibi çıkıyordu ama umurumda değildi.

"Yay gerçekten mükemmel, Nolan." Tam iki arkadaşım içeri girerken elini göğsünün önünde salladı. Noah ve Po, açıldığından beri kulübün müdavimi olan hokey oyuncularıydı. Ben de NHL hayranıydım ve bu yüzden hepimiz arkadaş olmuştuk. Yine de Faye'e ıslık çaldıkları için ikisinin de tesisten atılmaları kaçınılmazdı.

"Mükemmel, Nolan. Lanet olsun. Bizi güzel arkadaşınla tanıştırsın," dedi Noah ve işte o zaman Faye'in sadece benim çalışanım ve benim de sadece onun patronu olarak kalmayacağımı anladım. Sinirlerimi bozuyordu çünkü son birkaç aydır ona yönelttiğim her zorluğun üstesinden geliyordu. Benimle takılmak ve çalışmak için fazla neşeli, fazla sevimli ve fazla tatlıydı, ama yine de bunu yaptı. Ve erkekler - hatta lanet olası arkadaşlarım bile - ona baktıklarında, şeker kamışındaki kırmızıdan çok daha kötü bir renk görüyordum.

"Seni tanıştırmayacağım kardeşim. Sonra gel," diye homurdandım Faye'e doğru yürüyüp yanında dururken.

Noah yüzünde bir gülümseme belirmeden önce aramızda bir bakış attı. "Neden beni tanıştırmıyorsun? Kıyafet konusunda haklı. İçinde mükemmel duruyor."

"Evet, çok mükemmel." Tüm bu saçmalıklarla uğraşmaktan başımın ağrımaya başladığını hissettim.

Sonra Po söze girdi. "Ve bahse girerim ki o mükemmel olur."

"İkiniz de defolun gidin buradan," diye bağırdım ve ikisi de kıs kıs güldükten sonra topuklarının üzerinde dönüp gittiler.

"Bu çok kabaydı." Faye omzumu dürttü. "Ya bu gece geri gelirlerse ve şimdi onları beklememi istemezlerse?"

"Bu harika olurdu ama aynı zamanda kıyafetiniz nedeniyle imkansız... değişiyorsunuz."

"Hayır, değilim." Kelimeleri dikkatle söyledi ve sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Peki bu ne anlama geliyor? Kıyafetimle imkansız mı?" Tamamen kırılmış gibi ellerini havaya kaldırdı ve işte o zaman yalnız kalmamız gerektiğini anladım. Kolundan tuttum ve ofisime gidebilmek için onu salonun diğer ucuna çektim.

Kapıyı arkamızdan kapattım ve o da masama yerleşip kollarını kavuşturarak bana dik bakmaya başladı. "Bu kıyafet kötü bir fikir."

"Personelinizin çoğunun aynı şeyi giydiğini tekrar etmeli miyim?"

"Çalışanlarımın çoğu sen değilsin."

"Bu hiç mantıklı değil. Beni yedi ay önce işe aldınız."

"Hayatımda verdiğim en iyi karar değil, orası kesin," diye homurdandım çünkü bir çalışanımla arkadaşlık etmekten nasıl geri döneceğimi merak ediyordum.

"Doğru." Masamın üzerindeki ellerine baktı. "Eski sevgilim de seninle aynı fikirdeydi. Sen beni işe almadan sadece birkaç gün önce beni kovdu ve hiçbir işe yaramadığımı, hiçbir becerim olmadığı için hiçbir yerde iş bulamayacağımı söyledi. Şimdi pişman olsanız bile beni işe alacak kadar bana inandığınız için teşekkür ederim."

Ondan uzaklaştım, çekimi durdurmaya çalıştım, o anda onu istememeye çalıştım. Direnmem gerekiyordu ama dönüp ona tekrar baktığımda bunun bir faydası olmadığını gördüm. "Pişmanlık mı? Frost'a girdiğinden beri sana bakmaya dayanamadığımı biliyor musun?"

Burada yaptığın her şeye hayranlık duyuyor ve sana kendim bir şeyler yapmak istiyor muyum, Faye?"

"Ne?" diye fısıldadı.

O benim çalışmam olabilirdi ama aynı zamanda sürekli düşündüğüm kadındı. Nefesimin altında küfrettim. "Kahretsin, şimdi ben de pişman olacağım." Kararımı vermiş bir şekilde ona doğru yürüdüm.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını tahrip etmeden önce çenesini kendime doğru eğdim. Ve o anda, arzuladığım her şeyin onda olduğunu anladım; tatlı, sıcak, sarhoş edici. Tadı, çok tutkulu olduğu şeker kamışları ve dudaklarına bakmaya bağımlı olduğuma yemin ettiğim vişne balsamı gibiydi. İçimde sahiplenici bir şey koptu, kendime saklamam gerektiğini bildiğim bir şey, ama dudakları benimkine mükemmel bir şekilde şekil verdi, vücudu oraya aitmiş gibi bana karşı eridi ve şu anda olduğum naneli tatlılığı asla kimsenin tatmasını istemeyeceğimi biliyordum.

Tutkumu iyi kafesleyemedim. Bu yüzden Kasa'nın çok iyi bir yöneticisiydim. İnsanların bu duyguları dizginleyemeyeceğini biliyordum ve şırmalarına izin veriyordum ama Faye söz konusu olduğunda, ona benden kaçma şansı vermemek yanlış geliyordu. Onda dokunmamam gereken bir masumiyet olduğunu düşündüğüm şeyi lekelemek yanlış geldi. O kadar neşe, heyecan ve dünya sevgisiyle doluydu ki, karanlık tarafa geçip benim özel zevklerime yöneleceğinden emin değildim.

Sonunda için kendimi zorladım.

Onu sadece benim olarak sahiplenmeden ya da kendimi tamamen ona kaptırmadan önce bir karar vermesi için gereken mesafeyi ona tanımalıyım.

"Kıyafetini değiştir, Faye, bu gece salona giren her erkeğin iyiliği için."

Chapter 3

Faye

HE LEFT ME Orada durmuş, yeni öpülmüş, ne olduğunu merak ediyordum.

Ve açılışa sadece yirmi dakika kaldı.

Kıyafetimi değiştirecek zamanım yoktu. İşe kadar saatlerim olsaydı bile, eteğim ve üstümle ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdin.

Bu gece tema ve vizyonu sunmakla ilgiliydi. Buna odaklandım. Nolan'ın yakıcı öpücüğüne değil. Ondan sonra gitmesine değil. Saatlerce geri gelmemesine değil.

Bunun yerine zihnim bu gece her zamankinden daha hızlı akan içeceklere, özellikle de karıştırdığımız özel Pink Peppermint'e odaklandı. Bu ismi Pink'ten sonra bulmuştum. Her gün yanımdaydı ve bu partinin harika olmayacağından endişe ettiğim zamanlarda bile beni sakinleştiriyordu. Baston şeker kıyafetiyle Bane'le birlikte içeri girdi.

"İyi görünüyorsun Faye," dedi Bane, o mükemmel takım elbisenin içinde durmuş, şeytanı bile donduracak gözlerini bana dikmişti.

"Teşekkürler, Bay Black."

"Vault etkinlik tasarımı yapıyor, Faye, sanırım ilk isim bazında anlaşıyoruz, değil mi?"

Kıkırdarken barın sonundaki müşteriler için iki Pink Peppermints daha karıştırmaya çalıştım. "Pek çoğunun seninle ilk isim bazında olduğunu sanmıyorum."

"Çoğu insan olmak istemiyor," diye homurdandı Pink.

Gözlerini devirdi ve kızın alnına bir öpücük kondurduktan sonra, "Arkadaşınla iyi eğleneler. Senin için daha sonra geleceğim. Onu Vault'a götür, olur mu?"

Kadın kayıtsızca omuz silkti ve adam uzaklaşmadan önce bir saniye daha ona baktı.

Bir anda hava artık ağır, heybetli ve soğuk gelmemeye başladı. Ürperdim. "Göz korkutucu biri. Uzun zamandır bu etkinliklerin bütçesi konusunda rahatsız etmekten korktuğum Nolan'dan bile daha korkutucu."

Pink dudak büktü ve içecekleri işaret etti. "Bana da bir tane yapar mısın?"

"Elbette." Onun için fazladan doldurmak üzere bir martini bardağı daha aldım.

"Bane ya da Nolan'ın bütçesi hakkında endişelenmeyin. Onların harcayacakları var. Ve unutmayın, biz harcıyoruz çünkü onlara daha kazandırıyoruz. Bane sebepsiz yere yatırım yapmaz. Nolan da öyle. Her zaman parasal bir kazanç söz konusudur."

"İlginç." Bardağın dibine şeker kamışı kırıntıları yerleştirip üzerine pembe sıvıyı dökerken kelimeyi uzatarak söyledim. "Onları nereden tanıyorsun?" Ona sordum.

"Ah." Beni el sallayarak başından savdı, bunu kişisel olarak algılamadım çünkü onlar hakkında soru soran hemen herkese bunu yapardı. "Ben Bane'le birlikte büyüdüm. Ben onun kalbini kırdım, belki o da benimkini bir iki kez kırmıştır."

"Yani şimdi sadece arkadaş mısınız? Burada birlikte mi büyüdünüz?"

Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle arkadaş değiliz. Ve biz burada büyümedik. Şimdi onunla birlikteyim." Tereddüt etti. "Ama arkadaş olarak değil... ve birlikte değil."

Bardağı süslemek için içine bir baston şeker atmadan önce yanağımı çiğnedim ve sonra bardağımı ona doğru uzattım. "O zaman senin için ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Normalde düşünmediğim oldukça felaket bir şey." Bana gülümsedi ve sonra omzumu okşadı. "Ya da ben çok fazla düşünüyorum. O yüzden şimdi bunu düşünmeyelim, tamam mı?"

"Doğru." Başımı salladım. Hepimizin bir bagajı vardı. Burnumu bana düşmezdi. "Seni Vegas'a ve bu kumarhaneye getiren de bir adam mı?"

"Aşağı yukarı." Başımı müşterilere doğru eğdim ve Pink'e geri dönmeden önce bırakmak üzere iki içki aldım. Benimle ne kadar çok şey paylaştığını, benim de ne kadar çok şey paylaşmak istediğimi düşündüm ve sonra iç çektim. Yeni bir yerde bir arkadaşla sahip olmak istediğim bir şeydi ve bu yüzden önce güvenme riskini almam gerektiğini biliyordum. "Blake, eski sevgilim, eskiden çalıştığım barın sahibiydi ve benim takıntılı olduğum adamdı. Ama o başka bir kıza kafayı takmıştı ve ben onun için her şey olmaya çalışsam da sonunda beni bardan kovdu." Omuz silktim. "Bana hiçbir şeyde harika olamayacağımı ve hayatının bir dakikasını daha birlikte geçirmeye değmeyeceğini söyledi. Ben de doğup büyüdüğüm şehri ve yaşayacağımı düşündüğüm hayatı terk ettim."

yaşamak. Vegas eski sevgilimden uzakta çok daha fazla fırsatla canlı hissettirdi."

Elimi tuttu ve sıktı. "Sana Black Diamond'daki her fırsatı göstereceğime söz veriyorum. Nolan'ın senin bir parçası olmanı istemediği şeyler de dahil."

"Tahminimce Vault hangisi?"

"Evet, sana neden göstereceğimi bilmek ister misin?"

"Neden mi?"

"Çünkü sen her deneyimi ve her fırsatı hak ediyorsun. Şu anda burada nane harikalar diyarınızla insanlara verdiğiniz yaşam ve heyecanın aynısına sahip olmayı hak ediyorsunuz."

"Bence bana çok fazla kredi veriyorsun." Bunu o kadar yoğun bir şekilde söyledi ki neredeyse kızaracaktım.

"Bence kendinize *yeterince* kredi vermiyorsunuz. Biz kadınlar bunu çok yaparız. Kendimizi daha küçük, daha değersiz, hak etmediğimiz biri olarak görüyoruz. Yapmamalıyız. Ve ben yapmayacağım. O yüzden bir saat içinde seni bulmaya geldiğimde hazır ol."

Başını salladı ve bardan uzaklaştı. Söylediklerinden ve beni sarsan sözlerinden sonra ona hayır diyecek değildim. Blake beni küçük mü hissettirmişti? Kendime daha fazla kredi vermeyi hak ediyordum? En azından Kasayı görmek bana tasarımlarımı ve Nolan'ın neleri saklamak istediğini görme fırsatı verecekti. Bu noktada, özellikle de ofisinde birlikte yaptıklarımızdan sonra bilmem gerektiğini hissediyordum.

Bir saat hızla geçti ve salon giderek daha fazla kırmızı ve beyaz giyinmiş konukla doldu. Müzik gürlüyor, hava heyecanla titreşiyor ve ben aldığım her büyük bahşişle gülümsüyordum. Benson yanımdan geçti ve çam ağaçlarından birini işaret etti. "Şunun ışıkları söndü. Nolan'a daha fazla getirmesini söyledim."

"Kahretsin," diye homurdandım ama bana dirsek attı.

"Bu iyi yapılmış bir iş, Kış kızı. ." Bana gururla gülümsedi ve sonra eğilerek şöyle dedi: "Pink sizi ön tarafta bekliyor. İkinizin birkaç saate ihtiyacı olduğunu söyledi. Biz sizi hallederiz."

İşte bu şekilde Pink'in dirseğine takılarak tatil köyü ve kumarhanede dolambaçlı yollardan ilerlemeye başladım. Beni girmek için saatini okutmak zorunda olduğu iki kapıdan geçirdi ve sonra gizli bir kapının ardındaki güzel bir Gotik merdivenden aşağı iniyorduk.

Kıvrımlı merdivenden aşağı inip, üzerinde "Kara Elmas Kasası" yazan altın yaldızlı tabelayı gördüğümde, "Güzel," diye mırıldandım. Tabelanın altındaki kapılar altın gibi görünen kalın, cilalı bir metalden yapılmıştı. Yüzeyleri daha önce hiç görmediğim karmaşık oymalarla parlıyordu. İkili kapıların ortalarında parmaklıklı ve ortasında koyu renkli bir elmas tekerlekli kilit mekanizmaları vardı. Kapılar, bir parti için hemen nasıl dekore edileceğini çok iyi bildiğim pürüzsüz mermer sütunlarla çevriliydi. Bana izin verirlerse tüm fuaye ve giriş dönüştürülebilirdi. "Burası bir nane partisi için rüya gibi olurdu."

Pembe güldü. "İçini görene kadar bekle."

Kasa dairesinin kapılarını tutan iki devasa koruma Pink'e başlarını sallayarak, "Faye Winter'ın önümüzdeki hafta boyunca benimle birlikte dekorasyona girme izni var. İçerideki her odaya tam erişim hakkı olmalı."

Adamlardan biri kaşlarını çatı. "Bundan emin misin Pink?"

"Elbette, Paulie. Eğer listede yoksa onu erişim listesine ekle." "Mesai saatleri dışında dekorasyon yapmak için mi?" diye açıkladı.

Gözlerini devirdi. "Evet, evet. Tamam. Ama şimdi misafir olarak benimle geliyor."

"Bu sefer başımı kiminle belaya sokuyorsun?" homurdanarak bizden uzaklaştı ve diğer fedai saatini kaydırıp otomatikmiş gibi çift kapıyı açarken telefonunu kulağına götürdü.

İçerisi o güne kadar gördüğüm en abartılı ve gösterişli salondur. Pencere yoktu, ışıklar kırmızımsı ve loştu ama yukarıdan sarkan avizelerin siyah elmasları üzerinde parıldarken dikkatinizi çekiyordu. Her nasılsa, yeraltında olmamıza rağmen tavanlar yüksekti ve görünüşe göre insanların izleyebileceği ikinci bir kat vardı. Kulüpte pek kimse yoktu ama Pink yaklaşıp, "Frost kapandıktan sonra çok kalabalık oluyor. Nolan'ın misafirlerinin çoğu içeri süzülüyor."

Sahnenin ortasında bir kadın ve erkek birbirlerine şehvetli bir şekilde dokunuyorlardı; erkeğin elleri kadının kışını kavrarken kadının bacakları erkeğin etrafını sarıyordu. Başka tarafa bakmalıydım ama çoğu kişi ya kendi eylemlerine dalmış ya da benim gibi izliyordu. Tutkuları, yoğunlukları, birlikte hareket edişleri, arka planda çalan alçak, melodik senfoni eşliğinde sallanmaları beni büyülemişti.

Neden sahnede olduklarından tam olarak emin değildim ama bunu hak ettiklerini, bunu istediklerini ve Pink olsaydı izlemeye devam edeceğimi biliyordum.

Beni bara doğru çekmedi. Birkaç kişiye merhaba diye mırıldandı ve yanımıza yaklaşmamaları için otoriteyle baktığı birkaç adam vardı. Sonra bana sırtıttı ve hatta bir keresinde "Tanrım, seni istiyordu" diye fısıldadı.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama avizelerin yanında asılı duran mekanizmaları gördüğümde ve duvarlara bağlı zincirleri ve daha fazlasını gördüğümde bir fikrim vardı. Bar şıktı, orta sahnenin yan tarafındaydı. "Sanırım bu düşündüğüm şey."

Pembe kıkırdadı ve bara varmadan önce birkaç masanın etrafında yürüdü. Bir taburenin altın parmaklıklarını basamak olarak kullanarak kendini taburenin üzerine kaldırdı. Sonra bana döndü, mavi gözleri sorguluyordu. "Ne olduğunu düşünüyorsun, Faye Winter?"

"Pekâlâ." Bir kez etrafımda döndüm ve eğer açmışlarsa merkezde bir spot ışığı olacağını fark ettim. Odalara açılıyor olması gereken uzun koridorları fark ettim ve koridorlardaki ışıklandırmanın Cadılar Bayramı gibi çılgın ve heyecan verici bir gece yaratabilecekmiş gibi titremesine bayıldım. "Bu bir seks kulübü, değil mi? Daha önce hiç gitmedim ama-"

"Hayır. Burası bir yaşam tarzı kulübü. Sizin orada yaşadığınızdan daha farklı bir hayat tarzı yaşayabileceğiniz bir yer." İşaret etti ve kaşlarını kaldırdı. "Burada olanlar asla gün ışığına çıkmaz."

"Pink." Kulübün girişinde duran Nolan'ın adı, yumuşak fon müziğinin yüksek sesle yankılanıyordu.

Bize doğru sinsice yaklaştı, her adımı tüylerimi diken diken ediyordu. Sanki aramızdaki mesafeyi kapatma görevindeymiş gibi hızla ilerledi. İnsanların arasından o kadar hızlı geçmesine rağmen tek bir kişiye bile çarpmadı. Sanki buranın sahibiymiş, onu tanıyorlarmış, ona aitlermiş gibi hızla yolundan çekildiler. Varlığı heyecan verici ve tehlikeliydi ve o an anladım ki... buna bağımlı hale gelebilirdim. "Faye'le burada ne halt ediyorsun?"

"Evi dekore etmeye hazır."

"Burada olmaması gerekiyordu."

"O tam burada." İkisini de durdurdum ve Nolan'a gülümsemek için döndüm. Bu, nane şekeri ve kış eğlencesiyle dolu mükemmel bir gece olarak başlamıştı. Ve şimdi, hiç yaşamadığım maceralar ve deneyimler.

Bunu mahvedemezdi.

"Ve sen de buradan çıkmak üzeresin," diye homurdandı Nolan, rastgele omzuna doladığı Noel ışıklarını kavrarken.

"Neden Noel ışıklarınız var?"

"Benson bana Pink'le birlikte ayrıldığınızı söylediğinde onları saçma ağacınıza atmak üzereydim. Sonra güvenlik beni yeriniz konusunda uyardı-"

"Benim hakkımda seni uyardı mı?"

"Kasama iznim olmadan biri girdiğinde bana haber veriyorlar, Faye."

"Tüm bunların senin olması ve bundan hiç bahsetmemiş olman ilginç," diye mırıldandım.

Bunun onu etkilediğini biliyordum çünkü gözleri biraz daha büyüdü.

"Neden?" Neyi görüp neyi görmeyeceğimi dikte edebileceğini düşünmesine aniden sinirlenerek nefesimi verdim. Aramızdaki gerginlik çatırdadı ve sanki Vault'un müşterileri de bunu hissetti. Nolan'ın arkadaşlarından biri -daha önce doğru düzgün tanıştırılmadığım- yüzünde saf bir sevinç ifadesiyle bana doğru yürümeye başladı.

"Bunu aklından bile geçirme, Po." Nolan aramıza girdi. "O müsait olmayan bir misafir."

Po, Nolan'ın yanından geçip gitti ama Nolan hemen onun görüş alanına girdi. "Kullanılamaz görünmüyor-"

"O benimle birlikte." Sözleri o kadar sivriydi ki Po başını salladı ve hemen geri çekildi.

Pink gülmeye başladığında, "Seninle değilim," diye ağızımdan kaçırđım. "Burada tek başımayım."

"Oh, gerçekten mi? Özel üye olmak için para mı ödüyorsun?" Nolan sordu ve sözleri beni iliklerime kadar yaraladı, bu kadar lüks bir yere adım atmaya hakkım yokmuş gibi hissettirdi.

"Şey, ben-"

"Ayda altı haneli rakamların çok üzerinde," diye devam etti. "Feragatnamelerden herhangi birini imzaladınız mı?"

"Hayır, ama-"

"O zaman sen de varsayılan olarak misafirsin ve Pink gidiyor." Adam ona baktı ve kız, adamın ne kadar kızgın olduğunu nihayet anlamış gibi yanağını çiğnedi. "Şimdi."

Pembe bana baktı ve mırıldandı, "Unutma, küçük değilsin ve bunu hak ediyorsun. İyi misin?"

Nedense Nolan'ın gazabını kendime çekmek istiyordum. Bunu özellikle hak ettiğimden değil ama Frost'ta aylarca çalıştıktan ve ondan gerçek bir övgü almadıktan sonra birdenbire öfkemi ona kusmak istedim. Hem kulübünde kendimi idare edebildiğimi hem de onun öfkesine karşı koyabildiğimi görmesini istiyordum.

Hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın, bunu deneyimleyebilecek durumdaydım. Bunu zaten yapmıştım. Pink'in sözleri bana güç verdi ve kendi değerimin bana güç verdiğini fark ettim. Pink'e başımı salladım ve "Seni sonra ararım. Burada iyi olacağım. Bütün gece. Tek başıma."

Pink göğsünü okşayıp mırıldanırken bile Nolan hırladı, "Kibar ol, Sinclair. Onu kaybetmek senin elinde."

Başımı salladım ve Pink'in duyamayacağı bir yere geldiğinde ona, "Ben senin değilim. Buraya tek başıma geldim. Üyeliğim de yok çünkü sahibi Bane Black beni içeri davet etti."

"Dekorasyon için." Nolan'ın kulakları neredeyse kıpkırmızı olmuştu.

"Gecenin sonuna kadar beni burada tutacak birini bulabileceğime eminim."

"Faye, az önce ofisimde seninle hayatımın en güzel öpüşmesini yaşamışken başka bir adamın seninle konuşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın? Biz birlikte değiliz. Sen benim patronumsun ve-"

Nolan cümlemi bitirmeme izin vermedi. Bunun yerine beni belimden tutarak yanına çekti ve Black Diamond Vault'a doğru yürümeye başladı; sahnenin ve barın yanından, şık giyimli misafirlerin yanından ve sonra da hiç şık giyinmemiş misafirlerin yanından geçti.

"Herkes bakmak istiyorum," diye mırıldandım ama nefesim kesildi çünkü vücudum her sahnede ısıniyordu. Diz çökmüş bir kadın, üzerinde duran bir adama doğru sürünüyordu. Sonra, bir adam elinde kürek tutan bir kadınla birlikte bir sandalyenin üzerine eğildi. Bana bakıp göz kırparken güçlü ve kesinlikle aşık görünüyordu.

"Hâlâ ilgileniyorsan, konuştuktan sonra bakabilirsin." Beni koyu kırmızı kadife kaplı karanlık bir koridora yönlendirirken sesi gergin ve endişe doluydu.

"Nolan," diye iç geçirdim, büyük meşe kapıya doğru döndü ve yavaşça açılması için saatini kaydırды. "Gerçekten konuşacak bir şeyimiz var mı?"

"Hemen hemen her şey." Bana el salladı.

Kapıyı kapattığında oda tamamen sessizdi, sanki ses geçirmezdi, ama ben içeride pek bir şey olmadığına odaklanmıştım.

büyük, kavisli, minderli siyah bir sandalyeden başka bir yer yoktu. "Burası neresi?" Fısıldayarak yanına gittim ve elimi pürüzsüz kumaşın üzerinde gezdirdim.

"Kulüp mü? Arzularınızı tatmin edebileceğiniz ya da fantezilerinizi gerçekleştirebileceğiniz bir yer. Bu oda mı? Ne isterseniz o olabilir."

"Ya odada senin yerine arkadaşlarını istersem?" Onu kışkırttım, çünkü bu odada sadece onu istediğimi itiraf etmeden önce onun beni istediğini itiraf etmesini istiyordum.

Çenesi büküldü ve sonra ellerinin de yumruk haline geldiğini gördüm. "Daha önce de söylediğim gibi, sana hayır demekte zorlanıyorum. Aynı zamanda Black Diamond Vault'un yöneticisiyim, bu yüzden bir konuğa istediğini verme eğilimindeyim."

"Yani, buraya girmelerine izin mi vereceksin?"

"Bir . Eğer fanteziniz buysa, buna izin verirdim, ama.."

Devam etmedi. Bunun yerine oda aramızdaki gerilimle kabarıyor gibiydi. Sonunda ona doğru yürüdüm. "Ama ne, Nolan?"

"Ama gecenin sonunda benim olacaksın, Faye." Kolu belime dolanarak beni kendine doğru çekti. Vücutlarımız çarpıştı ve beni daha önce öptüğünden daha sert öptü. Dudaklarımı yalayıp yuttu ve sonra dili beni sahiplenmek istercesine ağzıma girdi. Diğer eli saçlarıma gitti ve beni öyle sert kavradı ki başım ona daha iyi erişim sağlamak için geriye doğru eğildi. Geri çekildiğinde dudaklarıma karşı, "Şu anda bile benimsin ve bunu sana göstereceğim" dedi.

"Daha önce hiç seks odasında bir şey yapmadım, Nolan." Onu uyarma ihtiyacı hissettim ve eski sevgilimin korkunç sözleri düşüncelerimde uçtu. Bunun için yeterince seksi ya da deneyimli değildim. "Yani... buraya sık sık gelir misin ve burada bir şeyler yapar mısın?"

"Evet," diye cevap verdi ve önemli değilmiş gibi omuz silkti, ama ben ondan uzaklaşmaya çalıştım, deneyimsizliğimden kaynaklanan utancım yüzünden bunun aniden nereye gittiğini durdurmaya çalıştım. Beni kollarının arasına aldı ve o delici bakışlarıyla bakışlarımı tutarak şöyle dedi: "Şu anda burada seninleyken geçmişimin hiçbir önemi yok. Anlıyor musun? Senin geçmişinin de hiçbir önemi yok."

Sözlerini düşünürken alt dudağımı çiğnedim. "Pink bana istediğim şeyi hak ettiğimi söyledi, Nolan. Buna inanıyor musun?"

"Neden yapmayasın ki?" dedi omzundaki ışık demetini kaydırırken.

"Göster bana o zaman. Bana burada ne tür bir deneyim yaşayabileceğimi göster. Bana beğendiğin bir tanesini göster. Senin fantezin ne?"

Sanki aniden bizi çevreleyen cinsel çekimi hissetmiş gibi, sanki ona aitmiş gibi, sanki Kasa'nın bir parçasıymış ve benim de onun bir parçası olmamı istiyormuş gibi gözleri karardı.

"Eğer başlarsak, durmayacağım, Faye," diye uyardı ama bu uyarı beni durdurmayacaktı.

"Güzel." Sandalyeyi yuvarladım ve üzerine oturdum, eteğimi biraz daha yukarı kaldırdım. "Bana karşı kendini tutmanı istemiyorum. Ve bence öyle de yaptın. Bunca zaman Kasayı bile benden sakladın."

İtiraf ederken sandalyenin etrafında dönüyordu: "Başka biriyle birlikte olmanı kaldırabileceğimden emin değildim. Seni kendim için isterken değil. Bunu yapabileceğimden hâlâ emin değilim."

"Paylaşmak istemiyor musun?" Önümde durmaya başladığında fısıldadım.

"Hayır, Faye. Seni asla paylaşmak isteyeceğimi sanmıyorum." Bana baktı Bakışları vücudumun her yerini yakıp kavuruyordu. Yanıyordum, hızlı nefes alıyordum ve onun için o kadar ateşliydim ki bu deneyimi atlatıp atlatamayacağımı bilmiyordum, henüz dokunmamıştık bile. "Bana nefret ettiğin bir kelime söyle ki durmam için ne kullanman gerektiğini bilesin."

"Sence ihtiyacım olacak mı?"

"Fark etmez, Faye. O olmadan daha ileri gitmeyeceğim."

"Ateş. Frost'ta başlattığım ateşten sonra bu da ateş."

"Mükemmel," diye homurdandı. "Bana bileklerini göster. Onları bana doğru uzat."

"Neden?" Noel ışıklarını, denesem bile kendimi kurtaramayacağım şekilde sıkıca ve ustalıkla etraflarına sarmasını izlerken kelimeyi uzatarak söyledim. Sonra kordonu çekti ve topuklarımın üzerinde durmak zorunda kaldığım için öne doğru tökezledim. Beni yavaşça çekti, böylece ışıkları sandalyenin arkasına ve etrafına örerken öne doğru adım atacaktım. Kalçalarımı sandalyenin uzun kıvrımına yerleştirdi ve ışıkları sandalyenin üzerinden geçirdikten sonra duvara kadar odanın her tarafına uzattı. Bir panele basıncaya ve panel açılıp içinden ipi geçirdiği bir çubuk ortaya çıkıncaya kadar ipi tutturmak için kullanabileceği bir şey olduğunu sanmıyordum. Daha sıkı ve daha sıkı çekti, bileklerim sıkışıp sandalyenin üzerinde öne doğru eğilmeme neden olana kadar gevşeklik inç inç kayboldu. Eteğim yukarı doğru kayd, vücudum eğildi. "Nolan." Birdenbire ona karşı bu kadar savunmasız kaldığım için neredeyse sızlanacaktım. Artık kık yanaklarımın bir kısmını ve tangamı gösteren eteğimi bile aşağı çekemiyordum.

Mırıldandı. "Sana bu kıyafeti giymemeni söylemiştim. Şu göğüslere bak. Şu kıça." Orada durup eserine baktı. "Hepsi çok kolay erişilebilir. Bu gece gösteriş yapmak hoşuna gitti mi?"

İnledim ama ona cevap vermedim.

Bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Burada seninle konuştuğumda dinliyor ve cevap veriyorsun, Faye. Bu *benim* hoşgörüm, seninle olan fantezim. Anlıyor musun?"

Ona bakarken yavaşça başımı salladım, bakışlarının yoğunluğunda kayboldum.

"Göğüslerini ve kıcını göstermekten hoşlandın mı?"

"Evet," diye yanıtladım. "Seni etkilediğini bilmek hoşuma gitti. Sana ulaştığımı bilmek, beni izlediğini bilmek, beni izlemeyi önemseydiğini bilmek hoşuma gidiyor."

Eli önce yanağımda, sonra boynumda ve sırtımda gezindi, nasırlı eli sırtımın alt kısmındaki deriye sürtündü. Sonra arkama geçti ve omzumun üzerinden eteğimi değerlendirirken ona baktım. "Bu şeyi yakacağım. Sırf ondan kurtulmak için bu binada bir yangın daha çıkaracağım."

"Çok şirin bir etek."

Ben bunu söylerken kumaşı yukarı itti ve kıcıma hızlı bir şaplak attı. Ses de yanık kadar şiddetliydi ve odadaki sessizliği kesiyordu. Bu his karşısında nefesim kesildi, hemen o noktayı ovuşturdu ve sonra yanağıma sertçe kavradı. "Ne kadar sevsem de nefret ettiğim bir etek."

Parmakları merkezime o kadar yakın bir yerde bana masaj yapıp yoğururken cevap veremiyordum ki bacağımdan aşağı damlamaya başladığımı hissedebiliyordum. "Lütfen, Nolan."

"Lütfen ne, Faye? Söyle bana."

Artık fantezimi duymak istediğini biliyordum. Ben de bu deneyimi yaşamak istediğimi biliyordum ve artık bunu ondan hak ettiğime emindim. "Bana burada özel bir şey ver. Başka kimseye vermeyeceğin bir şey, geçen gece buraya getirdiğin üç kıza bile."

Neden onları gündeme getirdim?

Yaptığı işi bıraktı ve sandalyenin önüne, onu görebileceğim bir yere geldi. Dikkatle dinlememi istercesine benim hizamda diz çöktü. "Sen benim için çalışırken başka kadınlarla yattığımı mı düşünüyorsun? Sen bara kısa eteklerle gelirken, gözümü ayıramazken mi? Sen Benson'la yangın çıkarırken ben

ölümüne endişelendiğimi mi sanıyorsun? Senden başka kimseyi düşündüğümü mü sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Sessizce sordum, düşündüğüm şeyi itiraf edip etmediğinden emin değildim. Bunca zamandır benim onu istediğim gibi o da beni istiyor muydu?

İçini çekti ve duvardaki başka bir panele doğru yürümek için ayağa kalktı. "Bu oda benim, Faye. Kasa'nın içinde ve dışında neyin benim olduğu konusunda ciddiym. Frost gibi burayı da her yönüyle ben yönetiyorum ve herkes bir şey benim olduğunda yanına bile yaklaşmaması gerektiğini bilir." Gizli panelden bir kutu çıkardı, içinden gelen soğuk esintiyi hissettim, bir çeşit dondurucu olduğunu kanıtlıyordu. "Bane, Kasa için bir sonraki etkinliği senin tasarlayacağını söylediğinde bunu satın aldım ve buraya getirdim. Bu odaya senden başka kimsenin gelmeyeceğini bilerek buraya koydum."

Kırmızı kıvrımları olan parlayan camı gördüm. Bir şeker kamışından çok daha kalındı ama yine de onun şeklini almıştı. "Bu bir ... oyuncak mı?"

"Her şeyden önce Frost' yaptığın işe saygı duyduğumu bilmeni isterim. Bu konuda sana çok kızdım ama sen yeteneklisin. Sanırım temaya uygun oyuncaklar sipariş edebileceğimizi gördüğümde hoşgörölü davrandım."

"Sonunda arkasına sığındığınız bir tema mı?"

"Tüm saçma temalarının arkasındayım, Faye. O barı ilk kez özel bir şeye dönüştürdüğünde saygımı kazandın. O zamandan beri de öyle." Bardağı parmaklarının arasında döndürdü. "Bardak teninde soğuk hissediyorsun, içinde daha da soğuk hissedeceksin," dedi bana doğru yürürken, kravatını boynundan çekerek. "Rahatla, gözlerini kapat ve sana yaptığım şeyin tadını çıkar. Zaten göremeyeceksin."

Bununla birlikte gözlerimi bağladı. Gerçekten de patronumun merhametine kalmıştım; eteğim yukarıda, amımdan sular damlıyor, bana vereceği her şeyi bekliyordum.

Önce ellerini kalçalarımnda hissettim, sonra bir parmağını tangamın ipinden geçirdi ama aşağıya doğru çekmedi. Bunun yerine elini yanaklarımın arasındaki çatlakta yukarı aşağı gezdirdi. "Nolan, bu çok fazla."

"Çok mu fazla? Faye Winter, senin için hiçbir şey çok fazla değil. Sana verdiğim her şeyi ve daha fazlasını alabilirsin." Bununla birlikte tangayı yavaşça aşağı çekti. "Şu mükemmel kalçalara, şu mükemmel bacaklara, şu topuklara bak."

Parmaklarının tenimde nasıl oyalandığını ve sonra klitorisimi çalıştırmaya başlayana kadar onları nasıl yukarı sürüklediğini hissederek ürperdim. Sıkıştırdı.

Diğer eliyle soğuk bardağı vücudumun en sıcak yerine götürdü. Islak amıma karşı ne kadar soğuk hissettiğimi görünce nefesim kesildi.

"Bu şu anda o güzel pembe amcığının içine girebilir, bunu biliyorsun değil mi? Her şey için çok heyecanlanıyorsun, bunun için bile heyecanlanıyorsun. Benim için bu kadar ıslanmana bayılıyorum. Hepsi benim için, değil mi güzel Winter?"

"Evet, evet. Evet." Tek söyleyebildiğim buydu çünkü camı içimde daha fazla hissetmek istiyordum. Başparmağını ve parmağını klitorisimin üzerinde tekrar tekrar gezdirirken bana verdiği her şeyi istiyordum.

"Hepsini istiyor musun, Faye?" diye neredeyse hırıyordu ve dişlerinin nasıl sıkıldığını duydum; odanın kimyamızla, cinsel gerilimimizle nasıl yoğunlaştığını hissedebiliyordum.

Başımı salladım ve yalvarmaya başladım. "Lütfen, Nolan. Hepsini hissetmeme izin ver."

Ve işte o zaman şeker kamışını -her bir yivli çıkıntısıyla birlikte- daha da ileri itti. Ellerini ustalıkla uyarılmama karşı hareket ettirdi, böylece bardak içimde hareket ederken güzel ve kaygan olacaktı. İşte o zaman diğer tarafının ucunu kıcımda hissettim, o kadar soğuktu ki bakire deliğim hızla ve sıkıca büzüldü. "Güvenli kelimeyi hatırlıyor musun, Faye?"

"Biliyorum." "Ama kullanmayacağım" diye önce bir süre bekledim. "Tanrım. Sana daha önce dokunan oldu mu?"

"Hayır ama yapmanı istiyorum," diye tekrarladım.

Nolan bunun benim de fantezim olduğunu anlamıyordu -bütün bunları benimle yapacak kadar bana saygı duyan, işinde bana güvenen, bu tür bir ilişki isteyen bir adam. "Kelimeyi kullan, Faye," diye hırladı.

"Seninle değil, Nolan. Yapmayacağım. Hepsini seninle istiyorum." Kelimeleri nefes nefese söyledim, amım sıkılaştı ve kalçalarımı hareket ettirirken cam oyuncaktan daha fazla süt almaya çalıştım. Hemen daha ileri gitmemek için ben hareket ettikçe oyuncağın yerini değiştirdi. "Lütfen, Nolan."

Bu iki kelime onu bitirdi.

"Siktir." Baston şekerı yavaşça kıcıma sokarken kelimeyi sürükleyerek çıkardı. Duygu o kadar doluydu, o kadar çılgınca yoğundu ki hemen yıldızları gördüm. Havai fişekler de. Belki etrafımda kar bile vardı.

"Bu benim favorim. Mutlak favorim. Çok iyi hissettiriyor," diye inledim.

Vücudum gevşeyene kadar şeker kamışını içime ve dışıma pompaladı.

"Sen benim favorimsin, Faye," diye mırıldandı. Sonra oyuncağı elimden çekip aldı ve Noel ışıklarının düğümlerini çözdü.

Beni sandalyeden kaldırdı ve sertçe öptü. Çoktan pantolonunu çıkarmıştım. "Seni istiyorum, Nolan."

İstediğimi vermekte tereddüt bile etmedi. Sandalyeye oturdu ve beni üstüne çekti, böylece boynumu defalarca öperken ona sarılabildim.

"Emin misin? Biraz eğlenmek için diğerk adamları isteyip istemediğini görmek istemiyor musun?"

Onu kızdırmadan önce dudaklarını öptüm. "Eğer tüm fantezilerimi itiraf ediyorsam, belki sadece eğlence içindir?"

Çıkardığı ses boynumda hafifçe titreşti ve ürperdim. "Onları eğlenmek için alabilirsin, Faye... *sonsuzadek* sana sahip olduğumu bildiğın sürece. Anladın mı beni?"

Faye

NOLAN WAS TRUE sözünü tuttu. Ondan sonra ben onun oldum, o da benim. Elbette, iniş çıkışlarımız oldu ve bunlardan bazıları Black Diamond Vault'u da içeriyordu, ama sonunda, ben ona aittim ve o da bana kelimenin tam anlamıyla aitti.

O andan itibaren Frost'u istediğim gibi dekore etmek için tam yetkiye sahiptim ve bu konuda homurdanmış olabilir, ama aynı zamanda beni bitmiş ürüne bakarken her gördüğünde gülümsedi. O da dekora bakmıyordu. Bana bakıyordu. "Faye Winter, bir gün mükemmel bir Sinclair olacaksın, bunu biliyor musun?"

"Senin soyadın için kendi soyadımdan vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?" Alay ettim. "Kış, yılın en sevdiğim zamanıdır."

Gelecek yılın kış harikalar diyarı için hazırladığımız yeni eskizlere bakarken, "Bilmez miyim," diye homurdandı. Bu sadece bir nane partisi olmayacaktı, Frost'ta Noel Baba'nın atölyesi ve Vault'ta Grinch'in oyun evi yapacaktık. "Böyle devam edersen, Bane ve Dex tatil köyünün tüm etkinlik koordinasyonunu sana yaptıracaklar, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" Bu fikir karşısında bir aşağı bir yukarı zıpladım. Böyle büyük bir sorumluluğu üstlenmek bir rüya olurdu.

"İstersen şimdi yapmalarını söyleyeyim."

"Hayır." Ona kaşlarımı çattım. "Bunu hak etmek istiyorum."

Bana yukarıdan aşağıya bakmadan önce gülümsemesi yavaştı. "Bebeğim, hayatının geri kalanında benimle ne istersen onu hak ettin."

"Ya bugün kar görmek istersem?" Surat astım çünkü kış yılın en sevdiğim zamanıydı ve evdeki karı özlemiştim.

"Memleketinde hâlâ kar var mı diye hava durumunu kontrol etmek ister misin? İstersen bugün seni oraya uçururum ve eski sevgilinin barında kaos yaratırız."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Bunu benim için yapar mısın?" "Senin için her şeyi yaparım, Faye."

"Gerçekten mi?" Sırtıma sırası bende idi. "Zamanı geldiğinde Kış soyadını hak ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Senin her şeyini alırım, Faye Winter. Kesinlikle her şeyini."

~SON~

Ama daha fazlası için hazır mısınız?! Bane Black ve Pink geliyor!

Kitapları için buradan ön sipariş verin:

[Gizli Proje](#)

Ayrıca, Shain'in tüm kitaplarının birbirine bağlı olduğunu biliyor muydunuz?!

Kara Elmas Kumarhanesi ve Shain Rose'un baharatlı kitaplarından daha fazlasını mı istiyorsunuz? Dante ve Delilah'nın milyarder aşk romanı

Fractured Freedom'ı okumaya [buradan](#) başlayın

One Gift

LENA HENDRIX

Chapter 1

Wyatt

THE SUN HAD yeni yükselmeye başlamış, yatak odasının penceresinden yumuşak, altın bir parıltı yayıyordu. Kapı çerçevesine yaslandım ve aynanın önünde durup yumuşak kahverengi saçlarını tarayan Lark'ı izledim. Üzerinde havludan başka bir şey yoktu, teni duştan dolayı hâlâ nemliydi ve onu bu şekilde görmek içimde derin ve vahşi bir şeyler uyandırmayı asla başaramadı.

Göğsümde tanıdık bir sıcaklık hissettim, ona yakın olma düşüncesiyle nabzım hızlandı. Nemli saçlarının boynuna yapışması, omzunun yumuşak kıvrımı - her ayrıntı beni içine çekiyor, onu kollarıma çekme ve dünyanın geri kalanının düşmesine izin verme dürtüsü dışında bir şey düşünmemi zorlaştırıyordu.

Aynadaki yansımamı yakaladı ve gülümsedi, içimde bir heyecan uyandıran yavaş, bilmiş bir gülümseme. "Yine bakıyorsun," diye dalga geçti, sesi alçak ve şakacıydı.

"Beni suçlayabilir misin?" Kapının pervazını ittim ve odayı geçerek onun arkasında durdum.

Ellerim kalçalarına doğru uzandı, onu daha da yaklaştıırken parmaklarım havlunun kenarına sürtündü. Teni dokunuşlarımda altında sıcak ve yumuşaktı ve havlunun yere kaymasına izin vermemek için her şeyimi verdim. "İnanılmaz görünüyorsun."

Başını arkaya yatırdı, bana doğru eğilirken saçları göğsüme değiyordu. "Hep böyle söylüyorsun."

"Çünkü bu her zaman doğrudur." Eğildim, omzuna bir öpücük kondurdum, sonra boynunun kıvrımına bir öpücük daha kondurdum. Dokunuşumun altında titrediğini hissettim ve bu bana önümüzdeki günü unutturdu, her şeyi unutturdu ama

Onu. Şampuanının kokusu, teninin verdiği his, odaklanabildiğim tek şeydi ve onu bırakmaya hazır değildim.

"Önümüzde büyük bir gün var," diye mırıldandı ama geri çekilmedi. Onun yerine kollarımda döndü ve kendi kollarını boynuma doladı. "Herkes orada olacak." Lark parmaklarıyla isimleri tek tek saydı. "Kate, Beckett, Annie ve Lee, Whip ve Em. Abel ve Sloane bile ikizleri getirecek. Royal. Vardiyasından sonra MJ babanı getirecek. JP bile geliyor."

Lanet olsun, bizden çok vardı. Kralları sıralarken gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim.

Güldüğünde havlusu biraz kaydı ve beni çıldırtan pürüzsüz, gergin teni daha fazla ortaya çıktı.

"Büyük gün olsun ya da olmasın," dedim, sesim amaçladığımdan daha boğuk çıkmıştı, "biraz geç kalabileceğimizi düşünmeye başladım."

Gülüşi yumuşaktı. Samimiydi - sadece benim duyabileceğim türdendi. "Zaten zorluyoruz. Penny muhtemelen şimdiye kadar uyanmıştır ve çiftliğe gitmeden önce ona kahvaltı sözü verdik."

İçimi çektim, haklı olduğumu biliyordum ama bir an için burada biraz daha kalabilmeyi diledim. Ama gözlerindeki kararlılığı görebiliyordum; ne zaman bir şeyi kafasına koysa aynı bakışı takınırdı. Bu onda en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

"Pekâlâ," diye kabul ettim, dudaklarına son bir öpücük kondurdum ve nefesini kesecek kadar uzun süre kaldım. "Ama bu gece, ortalık yatıştıktan sonra, seni tamamen kendime alıyorum."

Gülümsemesi hınzırlaştı ve uzanıp saçımı hafifçe çekiştirdi. "Seni bu konuda tutacağım."

Hazırlanmayı bitirmek için aynaya döndüğünde, ona hayran olmaktan kendimi alamadım. Lark sadece güzel değildi; ihtiyacım olduğunu fark etmediğim her şeye sahipti. Güçlü, şefkatli ve benimkiyle eşleşen bir ateşe sahipti. O hayatımıza girdiğinde, sanki bir şeyler yerine oturdu. Penny ona tapıyordu ve ben de küçük kızımın anneliğini böylesine zarafet ve yürekle üstlenen bu kadına her geçen gün daha da aşık oluyordum.

"Sence bugün iyi olacak mı?" Lark yumuşak, krem rengi bir kazak giyerken beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu. Kazak onu her yönden sarıyordu ve sözlerime odaklanabilmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Penny mi? O iyi olacak. Noel'i ne kadar sevdiğini biliyorsun," diye cevap verdim ve yüzüme su çarpmak için banyoya girdim. Serinlik beni biraz uyandırdı ve kurulanmak için bir havlu aldım. "Haftalardır bugün için geri sayım yapıyor. Ayrıca, onu hizada tutmak için sen ve ben varız."

Lark yine güldü, sesi banyoya kadar ulaştı. "Ben de bundan endişeleniyorum. İhtiyacımız olan son şey bir başka tavuk cenazesi."

Penny'nin bir keresinde yemeğimize yaptığı dramatik övgüyü hatırlayarak kıkırdadım. "Onunla zaten konuştum. Artık kümes hayvanlarını gömmek yok, *özellikle* de tatillerde."

"Senin hayal gücünü almış, orası kesin," dedi Lark kapıda belirdiğinde, artık tamamen giyinmişti ve her zamankinden daha parlak görünüyordu. "Ve senin inatçılığın."

"Ama senin kalbin," diye ekledim, onu bir kez daha kendime çektim ve ellerimi sırtının alt kısmına koydum. "Sana sahip olduğu için çok şanslı, Lark. İkimiz de şanslıyız."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yumuşadı. "Ben şanslı olanım. Sen ve Penny... siz her şeysiniz."

Bir süre öylece durduk, birbirimize sarıldık ve sabahın sessizliğinin etrafımızı sarmasına izin verdik. Ona zihnimde dönüp duran düşüncelerden bahsetmek istedim - küçük ailemizi genişletme umudu, başka bir bebek için denemenin getirdiği heyecan ve gerginlik.

"Hadi bir bebek yapalım." Ben kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Lark'ın yumuşak kahkahası göğsünden fırladı. "Wyatt. Beni soymaya çalışmayı bırak. Zamanımız yok."

Ellerim kollarının üzerinde gezindi. "Çok ciddiym. Senden bir bebek daha yapmak istiyorum."

Gözleri kocaman açılmadan önce gülümsemesi bir an için titredi. "Sen ciddisin. Aman Tanrım--" Lark sıçradı ve bacaklarını belime doladığında onu yakaladım.

sarıldım, öpüşmeyi derinleştirdim ve içine doğru inledim. Bana . "Şimdi mi?"

Sırıttım. "Bak, denemeye karşı değilim ama seninle vakit geçirmeyi tercih ederim."

Onu ayağa kaldırdığımda vücudumdan aşağı kaydı. Bana bakarken gözleri kısıldı. "Alay et."

Kıçına bir şaplak attım. "Hadi gidip iblisi uyandıralım ve bu günü başlatalım," dedim sırıtarak.

Lark gülümseyerek karşılık verdi ve birlikte koridordan Penny'nin odasına doğru ilerledik. Beklediğimiz gibi çoktan uyanmış, yatağında oturmuş, önünde pelüş hayvanları sıralanmış, derin bir sohbe dalmıştı.

"Günaydın, Pickle," dedim içeri girerken saçlarını karıştırarak. "Kahvaltıya hazır mısınız?"

Penny başını kaldırdı, bizi görünce yüzü aydınlandı. "Kahvaltı için her zaman hazırım!"

"O zaman başlayalım," dedi Lark, onun elinden tutup mutfığa doğru götürürken. "Bugün canın ne istiyor? Krep mi?"

"Krem şantili mi?" Penny gözleri umutla açılmış bir halde sordu.

"Elbette," dedim ve dolaptan tavayı aldım. "Krep ve krem şanti olmadan Noel Arifesi olur mu?"

Mutfakta dolaşırken, üçümüz daha önce yüzlerce kez yaptığımız gibi birlikte çalışırken, her şeyin tam da olması gereken yerde olduğunu hissetmekten kendimi alamadım. Lark ve Penny'nin kahkahaları, demlenen kahvenin kokusu, pencereden içeri süzülen sabah ışığı, hepsi evimdeymişim gibi hissettiriyordu. Geçen hafta sonu astığımız Noel süsleri -parıldayan ışıklar, çelenkler ve kapıdaki çelenk- evimizin sıcaklığına katkıda bulunarak her şeyi daha da mükemmel hissettirdi.

Kahvaltıdan sonra, Sullivan Çiftlikleri'ne doğru kısa bir yolculuğa çıkmaya hazır bir şekilde giyinip arabaya yüklendik. Kar yeniden hafifçe yağmaya başlamış, dünyayı taze bir beyaz örtüyle kaplamıştı. Arabayı sürerken uzanıp Lark'ın elini tuttum, kendimi memnun, mutlu ve günün getirecekleriyle yüzleşmeye hazır hissediyordum.

"Daha varmadık mı?" Penny'nin sesi arka koltuktan yükseldi, her zaman sahip olduğu o sonsuz enerji kaynağıyla doluydu. Dikiz aynasından onunla göz göze geldik. Yanakları pembeleşmiş, gözleri heyecanla parlıyordu. Haftalardır bugünü ipe çekiyordu.

"Neredeyse, Pickle," dedim, her zaman sırtımasına neden olan takma adını kullanarak. "Sadece birkaç dakika daha."

Lark elimi sıktı, dokunuşu sıcak ve sabitti. Ona bakmak için döndüm, göğsüm o tanıdık minnettarlık ve sevgi karışımıyla gerildi.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

O sadece ortağım değildi; her şeyi bir arada tutan yapıştırıcıydı. Hayatımıza girdiği andan itibaren Penny'nin yanında oldu ve o gelene kadar bu kadar büyük olduğunu fark etmediğim bir boşluğu doldurdu.

"İyi misin?" Lark sordu, sesi yumuşaktı, sanki kafamdan geçen düşünceleri okuyabiliyordu.

"Evet," diye başımı salladım ve elini sıktım. "Sadece her şeyi nasıl daha iyi hale getirdiğini düşünüyorum."

Bunun üzerine gülümsedi ve bu öyle bir gülümsemeydi ki bana dünyayı ele geçirebileceğimi hissettirdi. Bu konu hakkında pek konuşmazdık ama ilk kez bir araya geldiğimizde yeterli olup olmama, planlamadığı bir role adım atma konusunda şüpheleri olduğunu biliyordum. Ama o bunu başardı. Penny'nin ihtiyacı olan anne olmuştu ve ailemize yeni bir çocuk katmayı konuşmaya başladığımızdan beri. Bu düşünce beni aynı anda hem geriyor hem de heyecanlandırıyordu.

Eve yaklaştığımızda Penny'ye dönerek "Unutma," dedim, "Noel yemeği sırasında tavuk cenazesi yok, tamam mı?"

Penny bir kahkaha patlattı, ses arabanın içini sıcaklıkla doldurdu. "Baba, o bir kereydi!"

"Bir kez fazla oldu," diye takıldım. "Oradaki herkesi travmatize ettin."

Lark yanımda kıkırdadı ve ben bile Penny'nin hayal gücünün işleri ilginç kıldığını kabul etmek zorunda kaldım. En sıradan durumları bile olağanüstü bir şeye dönüştürme becerisine sahipti. Mesela bir tavuk çevirme için tam teşekküllü bir cenaze töreni düzenlemişti. Hem komik hem de bir şekilde biraz tedirgin ediciydi.

Çiftlik evine geldiğimizde, etrafta toplanan tanıdık yüzleri gördüm. Duke ve Sylvie verandadaydı, herkesi kocaman sarılmalar ve sıcak gülümsemelerle karşılıyorlardı. Evlendiklerinden beri ellerinden geldiğince ailenin her iki tarafını da bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Gerginlik olduğunu biliyordum - ailelerimiz karıştığında hep olurdu- ama bugünün farklı olacağını umuyordum.

Arabadan indik ve Penny eve doğru koşmaya başladı, kahkahaları kışın keskin havasında yankılanıyordu. Onun gidişini izledim, kalbim doluydu. Mesele sadece bugün ya da bu Noel değildi. Birlikte kurduğumuz aile ve nihayet net bir şekilde görebildiğim gelecekle ilgiliydi - yanımda Lark ve umarım yakında bir küçük çocuk daha olacaktı.

"Bunun için hazır mısın?" Verandaya doğru yürürken Lark'a sordum.

Bana baktı, gözleri aşık olduğum aynı sevgi ve kararlılık karışımıyla doluydu. "Birlikte olduğumuz sürece, her şeye hazırım."

Verandaya ulaştık ve herkesi selamlarken içimi bir umut dalgasının kaplamasına engel olamadım. Bugün özel bir gün olacaktı; bunu içimde hissedebiliyordum.

Kemiklerim. Lark ve Penny yanımda olduğu sürece, günün bize getireceği her şeyle yüzleşebileceğimi biliyordum.

Chapter 2

Lee

THE SMELL OF Tezgâha yaslanıp Annie'nin odadaki hareketlerini izlerken taze kahve mutfağı dolduruyordu. Hafifçe mırıldanıyordu, hareketleri zarif ve kendinden emindi, sanki buraya aitti, sanki bana aitti. İşte böyle anlar ne kadar şanslı olduğumu fark etmemi sağlıyordu.

"Bana bakmaya devam edersen çiftliğe asla zamanında varamayız," dedi alaycı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bakarak.

"Belki de plan budur," diye karşılık verdim ve kollarımı arkadan sarmak için odayı geçtim.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömüp onun tatlı kokusunu içime çekerken ellerim aşağı kayarak kalçalarına dayandı ve onu daha da yakınlaştırdı. "İhtiyacım olan her şey burada varken neden bir yere gideyim ki?"

Güldü, yumuşak ve sıcaktı, içimde tanıdık bir heyecan uyandırdı. "Çünkü Duke'a hazırlıklara yardım edeceğimize söz vermiştin. Ayrıca, herkesi görmek için sabırsızlanıyorum. Noel arifesindeyiz, Lee."

"Evet, evet," diye mırıldandım, omzuna bir öpücük kondurdum, dudaklarımla kulağına kadar bir çizgi çizirken oyalandım. "Ama seni her gün tek başıma bulamıyorum. Hadi evde kalalım, tüm aile olayını atlayalım."

Annie kollarımda döndü, elleri yukarı kayarak göğsümde durdu. Bana baktı, gözleri sevdiğim o şefkat ve kızgınlık karışımıyla parlıyordu. "Sen iflah olmazsın, bunu biliyor muydun?"

"Cazibemin bir parçası," dedim sırtarak, onu öpmek için eğildiğimde. "Ve sen buna bayılıyorsun."

Gözlerini devirdi, ama dudaklarını çekiştiren gülümsemeyi görebiliyordum. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Başlangıç olarak benimle evlen," dedim ve itiraz edemeden dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Sonra da hayatının geri kalanını beni hizada tutmaya çalışarak geçir."

"Tam zamanlı bir iş gibi görünüyor," diye espri yaptı ama ses tonunda sıcaklık vardı ve başka türlüünü istemeyeceğini biliyordum.

"Meydan okumaya hazır olman iyi bir şey." Onu tekrar öptüm, bu sefer daha yavaş, bana karşı hissettiği duygunun tadını çıkararak. Annie Crane başıma gelen en güzel şeydi ve her fırsatta bunu ona hatırlatmaya özen gösteriyordum.

İsteksizce ayrıldık, ikimiz de gitmemiz gerektiğini biliyorduk. Ama o kahvesini bitirmek için tezgâha döndüğünde aklıma bir fikir geldi - güne başlamak için mükemmel bir yol olacak klasik bir Sullivan şakası. Dün gecedan beri bunu düşünüyordum ve şimdi, aramızdaki enerji uğultusuyla, bunu hayata geçirmenin zamanının geldiğini biliyordum.

"Annie, JP King hakkında ne düşünüyorsun?" Tezgâha yaslanarak ve ses tonumu hafif tutmaya çalışarak rahatça sordum.

Bana baktı, kaşları hafifçe çatıldı. "JP MI? O... şey, o JP. Neden?"

"Sebebi yok," dedim omuz silkerek. "Sadece onun her zaman ne kadar ciddi, ne kadar düğmeli olduğunu düşünüyordum. Sence de biraz... gevşemeye ihtiyacı yok mu?"

Gözleri kısıldı ama ağzının kenarlarının seğirdiğini görebiliyordum. "Lee Sullivan, ne planlıyorsun?"

"Kim, ben mi? Hiçbir şey planlamıyorum," dedim masum numarası yaparak. "Ama öyle olsaydı, biraz zararsız bir eğlence içerebilirdi. JP'ye Noel'in neşeli ve parlak olması gerektiğini hatırlatacak bir şey, her zamanki gibi iş değil."

Annie kollarını kavuşturmuş, sert görünmeye çalışıyordu ama gözlerindeki eğlence onu ele veriyordu. "Başımızı belaya sokacaksın, değil mi?"

"Sorun mu? Ben mi?" Sırıttım ve bir öpücük daha çalmak için eğildim. "Hadi ama Annie. Nerede senin macera anlayışın?"

Başını salladı ama şimdi gülümsüyordu. "Sadece bana çok kaba olmayacağına söz ver."

"İzci onuru," dedim ve üç parmağımı kaldırarak sahte bir selam verdim. "İzci grubunda mıydın?" diye sordu.

Sırıttım. "Hayır."

"Buna pişman olacağım, değil mi?" diye iç geçirdi ama ilgisini çektiğini söyleyebilirdim.

"Mümkün değil," dedim ona, planımın lojistiğini düşünmeye başlamıştım bile. "Şimdi, hadi, harekete geçelim. Süslememiz gereken bir çiftlik var ve benim de hazırlamam gereken bir şaka var."

Toparlanıp kamyonu doğru yola çıktığımızda, heyecanlı bir bekleyişten başka bir şey hissetmiyordum. Güne başlamak için iyi bir eşek şakası gibisi yoktu ve JP King'in ona neyin çarptığını anlayamayacağını hissediyordum. Hızlı bir mesaj göndermek için telefonumu açtım.

Ben: Bir fikrim var. Hazır olabilir misin?

Royal: Hedef mi?

Ben: Ben: JP, ama sana söz veriyorum, bir ara

Sullivan almana yardım edeceğim.

Royal: Mükemmel. Sakın mahvetme.

Alay ettim ve telefonumu cebime geri koydum. Royal'in müttfikim olması garipti ama işte buradaydık.

Sullivan Farms'a gidişimiz hızlı oldu, kasabadan geçerken kar yolların tozunu hafifçe alıyordu. Dışarıdaki dünya, parıldayan ışıklarla süslenmiş evler ve her kapıda çelenklerle bir kış harikalar diyarıydı.

Annie günün planları hakkında sohbet ediyordu, ben şakayı gerçekleştirmek için ihtiyacım olan her şeyi zihnimden geçirirken onun sesi düşüncelerime yatıştırıcı bir fon oluşturunuyordu. Anahtar incelikti - JP'yi çok erken uyarmaksızın onu hazırlıksız yakalayacak bir şey. Uzun zaman önce en iyi şakaların yavaş yavaş gelişen ve hedefi tam olarak ne olup bittiğini merakta bırakan şakalar olduğunu öğrenmiştim.

Çiftlik evine geldiğimizde, olağan şüphelilerin çoktan toplandığını gördüm. Duke ve Sylvie verandadaydı ve içeri süzülen herkesi selamlıyorlardı. Wyatt ve Lark bizden önce gelmişlerdi ve Penny karda heyecanla zıplarken arabalarını boşaltmaya başlamışlardı bile. Mükemmel bir Sullivan-King Noel arifesi olacaktı.

"Hazır mısın?" Kamyondan inerken Annie'ye sordum.

"Her zaman" dedi, eve doğru yürürken elimi tuttu. Dokunuşu beni rahatlatmıştı, bugün işler ne kadar çığırından çıkarsa çıksın onun yanımda olduğunu hatırlattı.

Gruba katılırken selamlaştık, kucaklaştık ve iyi dileklerimizi sunduk. Hava, sadece şu durumlarda ortaya çıkan o özel gerginlikle doluydu

İki büyük, biraz işlevsiz aile tatillerini birlikte geçirmeye çalışır.

Ama tüm bunların altında aşk vardı, hem de çok fazla.

Bir süre sonra JP King'in Royal ile birlikte kenarda durduğunu gördüm, şimdiden burada olmanın risklerini hesaplıyormuş gibi görünüyordu. Mükemmeldi. Annie'yi dürttüm ve ona doğru başımı salladım. "Gitme zamanı."

"Lee..." diye başladı ama ben çoktan harekete geçmiştim.

"JP!" Ona yaklaşırken gülümseyerek seslendim. "Gelebildiğine sevindim dostum. Hayat sana nasıl davranıyor?"

JP bana o alametifarikası olan çekingen ifadesiyle baktı ama gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordum. "Lee. Her şey yolunda, teşekkür ederim."

Royal sessizce uzaklaşırken başımı salladım. Sabahtan beri detayları mesajlaşıyorduk ve o işini biliyordu.

"Bunu duymak güzel, bunu duymak güzel." JP'nin sırtını biraz fazla sertçe sıvazladım ve komplocu bir tavırla eğildim. "Söylesene, ahır kontrol etme fırsatın oldu mu? Duke'un orada harika yeni ekipmanları var. Sen bir iş adamı olduğun için bunu takdir edebileceğini düşündüm."

"Ahır mı?" Kaşını kaldırdı, şüpheci olduğu belliydi. "Duke'un ekipmanları umurunda değil."

"Evet, anlıyorum. Daha çok şehirli bir adam, değil mi?" Onu ahıra doğru yönlendirmeye başlamıştım bile. "Ama sana söylüyorum, bayılacaksın. Son teknoloji, en üst düzey. Bunu kaçıramazsın."

JP'yi ahıra doğru götürürken Annie'yle göz göze geldik. Gülmemeye çalışıyordu ve ben de ona hızlıca göz kırptım. Beni çok iyi tanıyordu; muhtemelen neler yapacağımı tahmin edebiliyordu. Ama iş eğlenmeye geldiğinde benim bir profesyonel olduğumu da biliyordu. JP'nin neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ahırın içinde birkaç ekipmanı gösterdim, sanki dünyadaki en büyüleyici şeylermiş gibi onlardan bahsettim. JP kibarca dinledi ama neden buraya sürüklendiğini merak ettiğini söyleyebilirdim.

İşte o zaman harekete geçtim.

"Bu arada," dedim, rahatça çalışma tezgahına yaslanarak, "sana sormak istiyordum, hiç 'kardelen' diye bir şey duydun mu?"

JP kaşlarını çattı. "Kardelen mi?"

"Evet, bu eski bir Sullivan geleneği," dedim ses tonumu hafif tutarak. "Bilirsiniz, kış çiftçiliğinin bir parçası. Buralarda işleri ilginç tutmayı severiz."

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden banktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Dışarıda, Royal'in kurmama yardım ettiği bir düzenek

harekete geçmeye hazırdı; karla dolu bir kova ve dikkatlice yerleştirilmiş birkaç dal, içindekileri tam ahırın girişine boşaltacaktı.

Tam JP'nin çıkmak için yürümesi gereken yerde.

Gerçekten zararsızdı. Sadece biraz kar ve onu ürkütecek birkaç moloz. Ama JP'ye Sullivan-King Noel'inin bir parçası olmanın, her zaman taşıdığı o gergin çekingenliğin bir kısmını bırakmak anlamına geldiğini hatırlatmaya yetti.

Sohbeti bitirip onu dışarı çıkarırken, heyecanlı bir bekleyişe kapılmaktan kendimi alamadım. Ahırdan dışarı adımını attığı anda kardelen düştü ve tam omuzlarına kondu.

JP dondu kaldı, kar sırtından aşağı damlarken gözleri şokla irileşti. Bir an için gerçekten kızabileceğini düşündüm. Ama sonra başını salladı, ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi.

Royal'in baş döndürücü kahkahası beni mahvetti ve kendi göğsümde kahkahaların yükseldiğini hissettim.

"Siz ikiniz çocuksunuz." dedi, ses tonu istemeyerek de olsa eğleniyordu.

Sırttım ve tekrar sırtını sıvazladım. "Aileye hoş geldin JP. Hepsi eğlencenin bir parçası."

Royal elini sırtıma vurdu ve bizimle birlikte yürümeye başladı. Eve dönerken, kapının hemen içinde bekleyen Annie'ye yetiştim. Royal, JP'ye onun için getirdiği yedek gömleği fırlattı ve ikisi iyi kalpli bir şekilde birbirlerini ittiler.

Annie bana baktı, gözleri kahkahalarla parlıyordu. "Sen imkansızsın, bunu biliyor musun?"

"Ve bunun için beni seviyorsun," dedim, onu kendime çekip öpücüklere boğdum. "Hadi, gidip başka ne tür belalara bulaşabileceğimize bakalım."

Beckett

I STOOD AT arka alanın kenarına oturmuş, karın yumuşak, tembel taneler halinde düşerek zemini taze bir beyaz tabakayla kaplamasını izliyordum. Kızak tepesi önümde uzanıyordu, şüphesiz bir yarışmaya dönüşeceğini bildiğim şey için mükemmel bir eğim. Sadece Sullivan'lar ve Kings'ler bir araya geldiğinde gerçekleşen türden iyi huylu bir rekabet.

Her yer Noel kartlarından fırlamış gibiydi; karla kaplı ağaçlar, çiftlik evinin kapılarına asılmış çelenkler ve her tarafa özenle dizilmiş parıldayan ışıklar. Dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettiren türden bir manzaraydı.

"Beckett, onları başıboş bırakmayacaksın, değil mi?" Kate'in sesi düşüncelerimi böldü ve bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm, o çok sevdiğim kırmızı paltosuna sarınmıştı. Yanaklarındaki sıcaklığı ve dudaklarındaki rengi ortaya çıkarmıştı. Her zaman göz alıcıydı ama böyle anlarda nefesimi kesiyordu.

Omuz silkerek ona sııttım. "İşleri kontrol altında tutmanın nesi eğlenceli?"

Gözlerini devirdi ama dudaklarında bir gülümseme vardı. "Sormamam gerektiğini bilmeliydim. Sen ve Lee de en az çocuklar kadar kötüsünüz."

"Belki daha kötüsü," diye itiraf ettim, bana ulaştığında onu kendime çektim. Bana mükemmel bir şekilde oturdu, başı çenemin altına doğru kıvrıldı. Çam ve tarçın kokusu üzerine sinmiş, keskin kış havasına karışıyordu. "Ama sen bunun için imza attın, değil mi? Kaos ve macera dolu bir hayat?"

"Delirmiş olmalıyım," diye mırıldandı ama sesindeki şefkati duyabiliyordum. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri o tanıdık bakışlarla parlıyordu.

Bu sıcaklık beni her zaman dünyanın en şanslı adamı gibi hissettirmiştir. "Ama bunu hiçbir şeye değişmezdim."

Sonra onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptüm, dudaklarının sıcaklığına, kollarımda hissettiklerine odaklanırken soğuk havanın kaybolmasına izin verdim. Onu kaç kez öptüğümün bir önemi yoktu; her seferinde ilk kez öpüyormuşum gibi hissediyordum. O benim her şeyimdi - iş ortağım, beni ayakta tutan kadın ve hayatımın aşkıydı.

Sonunda ayrıldığımızda, gülümsemekten kendimi alamadım. "Biliyor musun, eğer istersen gizlice kaçabiliriz. Kızak kaymayı çocuklara bırakır ve ormanda sessiz bir yürüyüşe çıkarız. Sadece ikimiz."

Kate usulca gülerek başını salladı. "Kulağa ne kadar cazip gelse de, bence kalsak iyi olur. Bu ailenin ne kadar rekabetçi olabileceğini biliyorsun. Birinin mantığın sesi olması gerekiyor."

Haklı olduğunu bilerek kıkırdadım. "Sanırım bu senin işin o zaman. Ben sadece işlerin kontrolden çıkmamasını sağlamak için buradayım."

"Ünlü son sözler," diye alay etti ve geri adım atmadan önce beni bir kez daha öpmek için eğildi. "Hadi, Lee biz olmadan başlamaya karar vermeden önce herkesi organize edelim."

Toplanan kalabalığa doğru yürürken içimde bir gurur dalgası hissetmekten kendimi alamadım. Kate'in herkesi bir araya getirme, en çılgın durumları bile tam da olmamız gereken yerdeymişiz gibi hissettirme gibi bir özelliği vardı.

Birlikte başardığımız pek çok şeyin arkasındaki itici güç oydu; evimiz, ailemiz, işimiz. Ve şimdi, işte buradaydık, başka bir Sullivan-King Noel'inin ortasında, gün ne getirirse getirsin üstesinden gelmeye hazırdık.

Çocuklar kimin hangi kızağı alacağı konusunda tartışmaya başlamışlardı bile, sesleri ayaklarının altındaki kar çıtırtılarının üzerinde yükseliyordu. Lee onları kışkırtırken Wyatt da düzeni sağlamaya çalışıyordu.

Kaybettikleri bir savaştı ama denemelerini izlemek beni gülümsetti.

"Pekâlâ, millet!" Ellerimi birbirine vurarak seslendim. "Hadi bu gösteriyi yola . Kim biraz kızak kaymaya hazır?"

Çocuklardan bir tezahürat korusu yükseldi ve yetişkinler bile bu heyecana kapılmaktan kendilerini alamadılar. Kate haklıydı, bu aile rekabetle büyüyordu ve bugün de durum farklı değildi.

Kızakları kurup yarışları düzenlemeye başladığımızda Kate'e bakmaktan kendimi alamadım. halindeydi, çocuklarla gülüyordu,

şapkalarını ve eldivenlerini yardım ediyor, herkesin eğlenceye hazır olduğundan emin oluyordum. Bu gibi anlar bana ne kadar şanslı olduğumu hatırlattı.

Birlikte çok şey yaşadık, bizi parçalayabilecek zorluklarla karşılaştık. Ama bunun yerine bizi daha da yakınlaştırdılar, daha da güçlendirdiler. Kate benim kayamdı, fırtınadaki çapamdı ve bu yüzden onu her geçen gün daha çok seviyordum. "Beckett, bütün gün hayal mi kuracaksın, yoksa Kate'e katılacak mısın?

Biz mi?" Kate'in sesi beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve ailenin geri kalanı başlamaya hazırlanırken orada dikilip kafamın içinde kaybolduğumu fark ettim.

"Sadece doğru anı bekliyorum," dedim sırtarak, bir kızak kaptım ve tepeye doğru ilerledim.

"Elbette öylesin," diye güldü ve beni şakacı bir şekilde itti. "Sadece ayak uydurmaya çalış."

Sonraki bir saat kahkahalar, kar ve iyi huylu bir rekabetle geçti. Tepeden aşağıya doğru yarıştık, rüzgar yanımızdan geçip gitti, soğuk hava yanaklarımızı ısırdı. Çocuklar bağırıp çağırıyor, birbirlerine daha hızlı gitmeleri ve daha cesur olmaları için meydan okuyorlardı. Yetişkinler bile yarışa katıldı, Lee ve Royal yarışların çoğunda liderliği ele geçirdi.

Kate ve ben birlikte kaldık, sırayla kızakla kaydık, sıra bize gelmediğinde diğerlerine tezahürat yaptık. Saf, filtelenmemiş bir neşeydi, şişeleyip sonsuza kadar saklamak isteyeceğiniz türden bir andı.

Ama o günü özel kılan sadece eğlencesi değildi. Tepenin dibine vardığımızda Kate'in bana bakışı, gözlerinin mutlulukla parlamasıydı. Sanki dünyada hiçbir şey bize dokunamamış gibi dolu dolu ve özgürce gülüşüydü. Çocukların bir sonraki tur için tepeye doğru yarışmalarını izlerken bana yaslanıp başını omzuma .

"Seni seviyorum, bunu biliyor musun?" Sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçaltarak söyledim.

Başını çevirdi ve her zaman kalbimin küt küt atmasına neden olan o yumuşak gülümsemesiyle bana baktı. "Biliyorum. Ve ben de seni seviyorum. Her şeyden çok."

O zaman onu öptüm, kimin izlediğini umursamadan, dudaklarını dudaklarımda hissetmekten başka hiçbir şeyi önemsemeden. Her şey bununla ilgiliydi - bu saf, koşulsuz sevgi anları. Tüm zor şeyleri kolaylaştıran türden.

Karşılaştığımız her zorluğun buna doğru atılmış başka bir adım gibi hissettirdiği zamanlar buna değdi.

Kızak kayma işi sona ermeye ve kartopu savaşı planları şekillenmeye başladığında, içime derin bir memnuniyet duygusunun yerleştiğini hissettim. Birlikte sevgiyle, kahkahalarla ve bunun gibi anlarla dolu bir hayat inşa etmiştik. Ve ne olursa olsun, her geçen gün, her geçen yıl bunu inşa etmeye devam edeceğimizi biliyordum.

Çiftlik evine doğru geri dönmeye başladığımızda Kate elimi sıktı, nefesi küçük buhar bulutları halinde dışarı çıkıyordu. Durakladı, yüzünü bana döndü, bana bakarken gözleri yumuşadı. "Biliyor musun," dedi sessizce, bir adım daha yaklaşarak, "kendimiz için hâlâ sessiz bir yer bulabiliriz."

Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye karşı koyamadım. "Cazip bir teklif."

Eğildi, bakışları dudaklarıma kaydı ve nefesinin sıcaklığını tenimde hissetmeye başladım bile. Ama tam dudaklarımız birleşmek üzereyken, soğuk ve ıslak bir şey yüzümün yan tarafına çarptı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım, yanağımdaki karları silerken Lee'nin elinde başka bir kartopuyla aptal gibi sırtıttığını gördüm.

"Kartopu savaşı!" diye bağırdı ve Kate'i kıl payı ıskalayan bir tane daha fırlattı.

"Buna pişman olacaksın Sullivan," diye homurdandım, bir avuç kar kapıp ona doğru hamle yaptım.

Kate güldü ve çapraz ateşten kaçmak için geri adım attı. "Görünüşe göre başa çıkmak gereken yeni bir zorluk var," diye alay etti, zaten siper bulmak için geri çekiliyordu.

Ona hızlı bir sırtıttım, ailenin geri kalanı neler olduğunu anladığında daha fazla kar topladım. Sessiz an gitmiş, yerini her zaman etrafımızı sarmış gibi görünen kaotik, neşeli enerji almıştı. Ve dürüst olmak gerekirse? Başka türlü olmasını istemezdim.

İlk kartopumu Lee'ye fırlatırken, Kate'den o öpücüğü daha sonra çalmak için aklıma bir not aldım. Ama şimdilik, ne olursa olsun günün zaten mükemmel olduğunu bilerek kartopu savaşına balıklama dalmaya fazlasıyla hazırdım.

Kırbaç

THE SECOND THAT kartopu Beckett'in suratına isabet edince anladım. Harekete geçmem için Lee'nin "kartopu savaşı" diye bağırmasına bile gerek kalmadı.

Botlarınızın altında karın çıtırdaması ve soğuk havanın burnunuzu ısırmasıyla ilgili bir şey vardı, kendinizi yeniden çocuk gibi hissetmenizi sağlayan, ortalığı kasıp kavurmaya ve bunu yaparken hayatınızın en güzel zamanını geçirmeye hazır hissetmenizi sağlayan bir şey.

Odun yığınının arkasına saklandım, bir avuç kar toplayıp sağlam bir top haline getirdim. Parmaklarım zaten uyuşmuştu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan Lee Sullivan'ın kendini beğenmiş yüzüne doğru mükemmel bir atış yapmaktı. Bu işi başlatarak çok kurnaz olduğunu sanıyordu ama kiminle uğraştığının farkında değildi.

"Whip, sakın buna cüret etme!" Emily'nin sesi arkamda bir yerden çınladı ama yüzüme yayılan sırtışa engel olamadım.

"Oh, çok cesurum," diye mırıldandım kendi kendime, yığının arkasından dışarı bakarken. Lee yeniden doldurmanın ortasındaydı ve dikkati hâlâ yüzündeki karı silmeye çalışan Beckett'a odaklanmıştı.

Mükemmel.

Kartopunu, maç kazandıran pası atan bir oyun kurucu hassasiyetiyle fırlattım. Kartopu güzel bir kavis çizerek havada süzüldü ve Lee'nin kafasının tam ortasına çarptı. Şok olmuş ifadesi paha biçilemezdi ve ben de kendimi tutamayıp bir zafer çılgılığı attım.

"Bu başlattığın içindi, Sullivan!" Diye seslendim, zaten yeniden doldurmak için eğilmiştim.

Lee yüzündeki karları sildi, beni görünce gözleri kısıldı. "Sen ölü bir adamsın, Whip!"

"Önce beni yakalamalısın!" Kartopları bana doğru uçmaya başladığında saklandığım yerden fırlayarak alay ettim. Kate'in kahkahasını duydum, Beckett'la birlikte Lee'ye bir yaylım ateşi açtılar.

Artık her erkek, kadın ve çocuk kendisi içindi.

Tarlanın kenarındaki ağaçlara doğru koştum, başka bir kartopundan kaçınmak için tam zamanında kalın gövdelerden birinin arkasına daldım. Nefesim beyaz bulutlar halinde püskürdü ve kalbim kovalamacanın heyecanıyla hızla çarptı.

Noel işte böyle bir şeydi: Aile, eğlence ve biraz da kaos.

Ağacın arkasından kafamı uzattığımda kavganın tüm alana yayıldığını gördüm. Penny diğer çocuklarla bir araya gelmiş, şaşırtıcı derecede etkili küçük bir takım oluşturmuş ve şu anda yerlerini korumak için ellerinden geleni yapan Duke ve Sylvie'yi bombardımana tutuyordu. Bu sırada Annie ve Lark odun yığınının arkasından sinsî saldırılar düzenliyor, kahkahaları havada uçuşuyordu.

Ama asıl hedefim Lee'ydi. Hâlâ Beckett ve Kate'le uğraşmakla o kadar meşguldü ki, yan tarafta süründüğümü fark etmedi. Bir kartopu daha hazırladım, güzel ve yoğun olduğundan emin olduktan sonra nişan aldım.

Tam atmak üzereyken enseme soğuk ve ıslak bir şeyin çarptığını hissettim ve omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Misilleme yapmaya hazır bir şekilde arkamı döndüğümde Emily'nin elinde bir kartopu ve yüzünde muzip bir sırıtişla orada durduğunu gördüm.

"Yakaladım seni," diye şarkı söyledi, kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Gözlerimi kıstım, yüzüme yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Prim."

Omuz silkti, kartopunu elinde bir aşağı bir yukarı savurdu. "Güvenli oynamanın nesi eğlenceli?"

Buna gülmekten kendimi alamadım. "Yeterince makul. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

Bununla birlikte, bir avuç kar daha topladım ve ona doğru fırlatmadan önce hızlıca şekillendirdim. Emily yana doğru kaçtı ve kendi kartopuyla karşılık verirken bir kahkaha çığlığı attı. Artık kendi küçük savaşıma kilitlenmiştik, oyun parkındaki iki çocuk gibi karşılıklı atışıyor ve ağaçların arasından kaçıyorlardık.

Ne zaman bir vuruş yapmayı başarsam, bana o bakışı atıyordu; meydan okuma ve şakacılığın bir karışımı, sadece oyunu devam ettirme isteği uyandırıyordu. Her değiş tokuşta kendimi ona daha yakın buluyordum, kahkahalarımız

Ailenin geri kalanından gelen bağırışlara karışıyordu. Etrafımızdaki kar, güneş ışığında elmas gibi parlıyordu ve bir an için, oyun ve birbirimizden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı kendi küçük dünyamızda olduğumuzu hissettik.

Yüksek sesli bir çığlık duyana kadar kavganın gidişatının değiştiğini fark etmemiştim. Çocuklar, tüm sinsi zekâlarıyla bir sıra oluşturmuş ve her yönden kartopları uçuşarak yetişkinlere saldırıyorlardı.

Royal, tabii ki çocukların tarafını tutmuştu. Çocuklar arkasından bize doğru kartopu fırlatırken o koca kıcıyla başladı.

Başta geride duran JP bile havaya girmişti, normalde sert olan yüzü Duke'a doğru bir kartopu fırlatırken nadir görülen bir sırıtışla bölündü.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırdım ama kendi tavsiyemi dinleyemeyecek kadar çok gülüyordum. Emily ve ben de kavgaya katıldık, ilerleyen çocuk kuyruğuna kartopu fırlatarak onları savuşturmaya çalıştık. Ama onları durdurmak mümkün değildi - bu kadar kararlı olduklarında değil.

Kartopları her yönden uçuyor ve hedeflerine çoğu isabet ediyordu. Saha tam bir savaş alanına dönmüştü ve kimin kazandığı belli değildi. Ama eğilip kaçarken, gülerken ve karda kayarken, bunun gerçekten önemli olmadığını fark ettim.

Bu -bu kaos, bu kahkaha, bu aile- kazanmanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu.

Bir noktada kendimi Lee ile sırt sırta buldum, ikimiz de efordan nefes nefese kalmıştık ama aptallar gibi sırtıyorduk.

"Bunu siz başlattınız," dedim, bize doğru ilerleyen bir grup çocuk ve Royal'e doğru bir kartopu fırlatarak.

"Yine olsa yine yaparım," diye karşılık verdi ve kendi fikrini ortaya attı. "Bütün gün aklıma gelen en iyi fikir."

Buna itiraz edemezdim. "Ateşkes mi?"

"Şimdilik," diye kabul etti ve ikimiz de dikkatimizi tekrar dövüşe vermeden önce bana hızlıca başını salladı.

Savaşın sona ermesi, kartopu stokunun azalması ve katılımcıların yorulmaya başlaması çok uzun sürmedi. En son pes eden çocuklar oldu ve sonunda soluksuz kahkahalarla karın üzerine yığıldılar. Yetişkinler bile yavaşlıyordu, bazıları destek için birbirlerine yaslanıyor, bazıları da nefes almak için karda yığılıp kalıyordu.

Önümdeki manzaraya baktım - karla kaplı ve bitkin ama gülümseyen ve mutlu. Kartopu savaşında herkesi bir araya getiren, bazen aramızda oluşan duvarları yıkan bir şey vardı. Karla kaplıyken ve bir çocuk gibi gülerken kendinizi çok ciddiye almanız imkansızdı.

Son birkaç kartopu atılıp son kahkahalar havada yankılanırken Emily'yi tekrar gördüm, yüzü soğuktan ve heyecandan kızarmıştı. Ona doğru yürüdüm ve saçındaki kar tanelerini fırçaladım.

"Bu konuda oldukça iyisin," dedim sırtarak.

"Sen de fena değilsin," diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Ama saçında biraz kar var."

"Öyle mi? Burnunda biraz var," diye karşılık verdim ve nazikçe fırçalamak için uzandım. Gözlerimiz buluştu ve bir an için etrafımızdaki dünya sessizleşti. Sadece biz vardık, karda durmuş aptallar gibi sırtıyorduk.

"Bir raunt daha dayanabilir misin?" diye sordu, sesi alaycıydı ama daha fazlasını ima ediyordu.

Sesimi alçaltarak yaklaştım. "Seninle mi? Sanırım her şeyin üstesinden gelebilirim."

Bir süre daha orada durduk, aramızdaki sıcaklık arttıkça kartopu savaşı arka planda kaldı. Sonra hızlıca göz kırparak eğildim ve son bir kartopu daha alıp eline sıkıştırdım.

"Ateşkes," dedim ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırarak.

Emily güldü ama elini fırlatmadı. "Ateşkes," diye kabul etti, onun yerine elini benimkinin içine kaydırды.

Çiftlik evine geri dönerken, savaşımızın kanıtlarıyla dolup taşan tarlaya bakmaktan kendimi alamadım. Müthiş bir kartopu savaşıydı ve bana kalırsa Kings ve Sullivan'lar için açık bir galibiyetti.

Ama asıl zafer? Bu anının, bizi birbirimize yakınlaştıracak, gülmemizi sağlayacak ve aile olmanın ne demek olduğunu hatırlatacak uzun bir anılar dizisinden sadece bir tanesi olduğunu bilmektir.

Duke

“BOOTS OFF.” I kapının yanındaki karlı botları işaret etti. Herkes teker teker ıslak paltolarını ve botlarını çıkarıp ısınmak için içeri girdi.

Kartopu savaşı sona eriyordu ve ben verandadan son birkaç kişinin yorgunluktan teslim olmasını izledim. Çocuklara karşı yetişkinler, artı Royal olmasına rağmen, başkomutanlarına karşı dönmüşler ve onu yere sermişlerdi. Dramatik bir yenilgiyle ulumuştı. Onların mutlu ciyaklamaları ve çığlıkları keskin havayı doldurdu.

Kahkahalar hâlâ tarlada yankılanıyordu; ancak kendinizi bir süreliğine her şeyi unutmaya bıraktığınızda ortaya çıkan türden saf, sınırsız bir neşe. Gülümsedim, her şeyi içime çektim - ailemi, Sylvie'nin ailesini, hep birlikte böyle.

Birkaç yıl önce bana bugünün geleceğini söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Ama işte buradaydık, Sullivan'lar ve Kings'ler, hayatımız boyunca yaptığımız gibi karda gülüyor ve oynuyorduk.

İyi hissettirdi. Doğru hissettirdi. Kartopu savaşı sırasında bir ara MJ King yanında babamla çıkageldi. Kendisi babamın kaldığı tesiste hafıza bakımı hemşiresiydi ve onu buraya getirmeyi teklif etmişti. Geceyi bu kadar özel kılan şeylerden biri de babamın burada, ateşin başında oturup olan biteni izlediğini görmektir.

Red Sullivan, sonuçta hepimizin burada olma sebebiydi.

Burayı kendi elleriyle inşa etti, bugünkü haline getirdi. Ve şimdi onu etrafındaki neşeyi sessizce içine çekerken gördüğümde, hafızası bazen kayıp gitse de bu günü unutmayacağını biliyordum.

Orada durup karla kaplı manzarayı seyrederken düşüncelerim anneme kaydı. Noel her zaman yılın en sevdiği zamanıydı. Evi nasıl çam ve tarçın kokularıyla doldurduğunu, meşhur şekerli kurabiyelerini pişirirken Noel şarkılarını nasıl mırıldandığını hala hatırlayabiliyordum. Her şeyi doğru, evimizdeymişiz gibi hissettiren bir tarzı vardı. Şimdi burada toplanan aileye bakarken, keşke o da bizimle olsaydı da görseydi demekten kendimi alamadım.

Ateşin sıcaklığı üzerime vururken içeri girdim ve Sylvie'yi mutfakta akşam yemeğine son rötuşları yaparken gördüm. Gözlerimi yakaladı ve gülümsedi, her şeyin yoluna gireceğini hissettiren o gülümseme. Yanına doğru yürüdüm, kollarımı arkadan ona doladım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Ben bir şey söyleyemeden gözlerim ateşin yanında, en sevdiği koltuğunda oturan babama takıldı. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakışla alevlere bakıyordu. Bir an tereddüt ettim, acaba onu kendi haline bıraksam mı diye düşündüm ama sonra ona doğru ilerledim.

"Selam baba," dedim sessizce, yanına oturarak.

Dönüp bana baktı, ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Duke. Bugün iyi iş çıkardın. Gerçekten iyi."

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı salladım. "Sağ ol baba. Güzel bir gündü, değil mi?"

Tekrar ateşe baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Uzun zamandır geçirdiğimiz en güzel gün. Kings ve Sullivan'ların aynı çatı altında böyle güleceği günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ettim, odaya göz gezdirerek. "Ama bunun olmasına sevindim. Sanırım... Sanırım sonunda tüm bunları geride bıraktık."

Babam bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece yavaşça başını salladı. "Burada özel bir şey yaptın Duke. Kimsenin bunu senden almasına izin verme."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden bir süre daha onunla oturdum, ateş aramızda çıtırdıyordu. Sonra omzunu son bir kez sıkarak kalktım ve Sylvie'ye yardım etmeye gittim.

"Herkes iyi vakit geçiriyor," dedi bana doğru eğilerek. "Kartopu savaşı çok iyiydi."

"Evet," diye kabul ettim ama sesim daha yumuşaktı, düşüncelerim hâlâ babama takılmıştı. "Bunu kim görmek isterdi biliyor musun?"

Sormasına gerek yoktu. "Annen."

Başımı salladım, göğsümde o tanıdık gerginliği hissettim. "Her şeyi doğru, evimizdeymişiz gibi hissettiren bir tarzı vardı. Sanırım hepimizi burada, nihayet bir arada görmekten mutlu olurdu."

"Seninle gurur duyardı, Duke," dedi Sylvie, sesi sessiz bir inançla doluydu. "Tam da onun isteyeceği şeyi yaptın; herkesi bir araya getirdin, burayı yeniden evimiz gibi hissettirdin."

"Belki," dedim, sesim şimdi daha hafifti. "Ruhen burada olduğunu ve tüm bunları gördüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Onsuz her şey farklı ama bence iyi gidiyoruz."

Sylvie elini uzatıp alnımdaki bir tutam saç taradı. "Bugün bize özel bir şey verdin, onun gurur duyacağı bir şey."

Başımı salladım, dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "O burada inşa ettiğimiz her şeyin bir parçası. Ve biz bu ruhu canlı tuttuğumuz sürece o hep bizimle olacak."

Akşam yemeği için son hazırlıkları tamamlamak üzere harekete geçtiğimizde, babamın bugün neler gördüğünü düşünmeden edemedim. Bir yanım, kolay olmasa da elimizden gelenin en iyisini yaptığımız için gurur duyması gerektiğini biliyordu. Ama başka bir yanım da hala eski kinlerinden bazılarına tutunup tutunmadığını merak ediyordu. Red Sullivan hiçbir zaman işleri yarım bırakmazdı ve geçmişi unutmak ona doğal gelen bir şey değildi. Ama onu burada, ailesiyle çevrili ve nihayet huzur içinde görmek bana belki, sadece belki, onun da geçmişi bırakmaya başladığına dair umut verdi.

Babamı izlerken, onun burada olmasından duyduğum rahatlama ve derin bir sorumluluk duygusu gibi karışık duygular hissettim. Bugünün geri kalanının ve yarının onun için olabildiğince iyi geçmesini sağlamak bana düşüyordu. Destekli yaşam tesisinde emin ellerde olduğunu biliyordum ve bunun için minnettardım ama bazı şeyler bir baba ile oğlu arasındaydı.

Onunla kendim konuşacaktım, bu gece ya da belki yarın sabah sessiz bir an bulacaktım, sadece ikimiz. Söylemem gereken şeyler vardı ve her şeye rağmen bu ailenin her zamankinden daha güçlü olduğunu bilmesini istiyordum.

Onun yüzünden.

Sylvie elimi sıktı ve bir süre öylece durup mutfakın sıcaklığının bizi sarmasına izin verdik. Baharat ve kızarmış et kokusu havayı dolduruyor, diğer odadan gelen kakhaha seslerine karışıyordu. Onun yanımda olması çok rahatlatıcıydı. Ne olursa olsun, onun yanımda, sağlam ve güçlü duracağına güvенеbileceğimi biliyordum.

"Bugünün hakkını verelim," dedi sonunda, sesi nazik ama kararlıydı.
"Annen için ve hepimiz için."

Onun sözleriyle biraz daha hafıflemiş hissederek başımı salladım. "Evet. Hadi yapalım şunu."

Masayı hazırlamak ve akşam yemeği için hazırlık yapmak üzere birlikte çalışırken, içime derin bir memnuniyet duygusunun yerleştiğini hissettim. Gün mükemmeldi, hayatın ne demek olduğunu hatırlatan türden bir gündü. Aile, sevgi ve her şeyi değerli kılan basit anlar.

Chapter 6

Abel

THEY'RE ALL IDIOTS.

Çiftlik evi, ancak kahkahalar, oyunlar ve çok fazla yemekle dolu bir günün ardından gelebilecek türden huzurlu bir sessizliğe bürünmüştü. Sandalyemde arkama yaslandım, ocaktaki ateşin çıtırtısı düşüncelerime yatıştırıcı bir fon oluşturuyordu. Akşam yemeği sorunsuz geçmişti, çocuklar kanepede yarı uykulu bir şekilde yatıyordu ve yetişkinler oturma odasına dağılmış, kısık seslerle konuşuyorlardı, günün kalıntıları hala havada asılı duruyordu.

Önümdeki manzaraya bakarak odaya göz gezdirdim. Krallar ve Sullivanlar, hepsi aynı çatı altında toplanmış, eski dostlar gibi hikâyelerini paylaşıyor ve gülüyorlardı. Ailelerimiz arasındaki geçmişi düşününce bu neredeyse gerçeküstü bir durumdu. Birkaç yıl önce biri bana burada olacağımızı söyleseydi, buna asla inanmazdım. Ama işte buradaydık, bizi uzun zamandır ayrı tutan her şeye rağmen birlikteydik.

Sarkık göz kapaklarına rağmen hâlâ enerjileri yerinde olan çocuklar ateşin başında toplanmışlardı. Penny bir tavuk cenazesi hakkında ayrıntılı bir hikâye anlatıyordu -yine- ve diğer çocuklar sanki bu şimdiye kadar duydukları en büyüleyici masalmış gibi iri gözlerle dinliyorlardı. Bu manzara karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım. Sadece Penny bir piliç çevirmeyi efsaneye dönüştürebilirdi.

Ben beni izlerken yakaladı ve bana yorgun ama mutlu bir sırıtış attı. "Baba, Penny'nin tavuk cenazesi hikâyesini duymalıydın. Geçen seferkinden bile daha iyiydi."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Bunun mümkün olduğundan emin değilim, Ben. Ama Penny'yi tanıyorsam, muhtemelen birkaç yeni şey eklemiştir."

Penny konuşmamızdan haberdar oldu ve büyük, yaramaz gözlerini bana çevirdi. "Abel, sence tavuk cenazesi yapmak tuhaf mı? Çünkü babam tuhaf olduğunu söyledi ama bence saygılı bir şey."

Öne doğru eğildim, cevap verirken yüzümü asmamaya çalışıyordum. "Bence bu eşsiz bir şey. Ve benzersiz olmakta yanlış bir şey yok."

Penny cevabımdan memnun bir şekilde gülümsedi ve hikayesine geri döndü, diğer çocuklar onun her kelimesini dinliyordu. Sandalyemde arkama yaslandım, ateşle ilgisi olmayan bir sıcaklık hissettim. Çocuklar, tüm vahşi enerjileri ve sonsuz meraklarıyla, benim için sürekli bir şaşkınlık kaynağıydı. Dünyayı geçmişin yüklerinden arınmış bir şekilde görüyorlardı ve onların yanında olmak kendi yüklerimden kurtulmamı kolaylaştırıyordu.

Sloane'un kolumdaki eli beni o ana geri getirdi. O sabit bakışlarıyla bana bakıyordu, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi.

"Hey," dedi usulca, "iyi misin?"

"Evet," dedim, sesim olmasını istediğimden daha sertti. "Artık her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşünüyorum. Ne kadar iyi olduğunu."

Sloane başını salladı, eli aşağı kayarak benimkiyle iç içe geçti. "Bunu farklı hale getirdik. Hepimiz için."

Ona, gözlerindeki sıcaklığa, beni pek çok yönden kurtarmış olan sevgiye baktım. "Evet," diye mırıldandım elini sıkarak. "Bunu farklı hale getirdik."

Zihnimin köşelerinde geçmişimin ağırlığını, uzun zamandır beni gölgeleyen suçluluk duygusunu hissetmekten kendimi alamıyordum. Her şeyin geri geldiği geceler vardı - yaptığım hatalar, hapishanede geçirdiğim zaman, herkesi hayal kırıklığına uğrattığım yollar.

Ama sonra Sloane ve ikizlerin yanımda olduğu böyle geceler oldu ve dünya farklı bir yer, daha iyi bir yer gibi geldi. Sloane beni o karanlıktan çekip çıkaran, geçmişimle tanımlanmak zorunda olmadığımı gösteren kişiydi.

Tam o sırada Tillie yanıma geldi, küçük eli benimkini çektiyordu. "Bize bir hikâye anlatabilir misin?"

Ona baktım, şaşırmıştım. Hikâye anlatan bir tip değildim - en azından Penny gibi. Ama gözlerindeki umut dolu bakışa karşı koymak imkânsızdı.

"Ne tür bir hikâye, tatlım?" Onu kucağıma kaldırarak sordum.

"Küçüklüğünle ilgili bir şey," dedi ve kucağıma yerleşti.

Göğüs. "Mesela senin hiç evcil tavuğun oldu mu?"

Sloane yanımda usulca güldü ve ben de başımı sallayarak onun dikkatini çekecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Korkarım tavuk beslemiyorum. Ama bir keresinde bir köpeğe bakmıştım. Aslında benim değildi, sadece bir gün ortaya çıkan bir sokak köpeği idi. Ranger adını verdiğim büyük, tüylü bir itti."

"Ranger'a ne oldu?" Penny sordu, gözleri merakla açılmıştı ve hikâyeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Tereddüt ettim, anılarım canlandı. "Ranger iyi bir köpekti. Sadık, cesur ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman ortaya çıkar gibiydi. Birlikte ormanda dolaşır, türlü maceralar yaşırdık. Bir gün kendimizi bir fırtınanın içinde bulduk. Rüzgar uğulduyor ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Korkmuştum, sonuçta sadece bir çocuktum ama Ranger yanımdan ayrılmadı. Beni eve geri götürdü, güvende tuttu."

Çocuklar artık sessizdi, gözleri hayretten kocaman açılmıştı. Yetişkinler bile sessizleşmiş, hikâyeyi dinliyorlardı.

"Peki ya sonra?" Ben sordu, sesi kısıktı.

"Ve sonra," dedim dudaklarımda bir gülümseme belirterek, "sağ salim eve vardık. Ranger iliklerine kadar ıslanmıştı ama olabildiğince gururluydu. O günden sonra, aslında benim köpeğim olmasa da, Ranger'ı en iyi arkadaşım olarak gördüm."

Tillie iç çekti, gözlerinde hülyalı bir bakış vardı. "Keşke Ranger'la tanışabilseydim."

"Ben de ," dedim usulca, başının üstünü öperek. "Ben de."

Sloane bana doğru eğildi ve başını omzuma yaslayarak fısıldadı: "Bu yüzden mi barda Ranger IPA var?"

Yüzüme yayılan yavaş bir sırıtışla ona baktım. "Evet, tam da bu yüzden. Tanıdığım en iyi köpeğin adını verdim."

Gülümsedi, bana bakarken gözleri yumuşadı. "Senin iyi bir kalbin var, Abel. Hep öyleydin."

İltifatı önemsiz göstermeye çalışarak omuz silktim. "Sadece kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var."

"Merak etme," diye şakayla karışık beni dürttü. "Sırrın benimle güvende."

Elimde olmadan güldüm, ses sıcak ve gerçekti. "Haklısın."

Oda ateşin sıcak ışığıyla yıkanıyor, köşedeki Noel ağacı süsleriyle ışığı yansıtarak parılıyordu. Çam kokusu ve akşam yemeğinin kalıcı aroması havada asılı duruyor, hafif kahkaha seslerine karışıyordu. Bu öyle huzurlu ve rahat bir atmosferdi ki, insanın kendini içine sarıp hiç ayrılmak istememesine neden oluyordu.

"Hey," dedim Sloane'un dikkatini tekrar çekerek. "Hadi bir söz verelim."

Merakla bir kaşını kaldırdı. "Ne tür bir söz?"

"Ne olursa olsun, başımıza ne gelirse gelsin, bu hayatı inşa etmeye devam edeceğiz. Kendimiz için, çocuklar için. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin yolumuza çıkmasına izin vermiyoruz."

Sloane'un gözleri yumuşadı ve beni öpmek için eğildi, yavaş ve tatlı. "Söz ver," diye fısıldadı dudaklarıma.

Ben de onu öptüm ve bu sözün içimde derinlere yerleştiğini hissettim. Gelecekte ne olursa olsun, onunla birlikte yüzleşeceğimizi biliyordum. İhtiyacım olan tek şey de buydu.

Orada otururken, ateş arka planda usulca çıtırdarken ve günün sıcaklığı hala havada dururken, uzun zamandır hissetmediğim bir şey hissettim. Umut. Gelecek için, ailemiz için, birlikte inşa edeceğimiz her şey için.

Ve o anda anladım. Bu, yıllardır geçirdiğim en güzel Noel'di. Ağacın altındakilerden ya da masadaki yiyeceklerden dolayı değil, masanın etrafında oturan herkesten ve yanımda olanlardan dolayı.

Kırmızı

THE SOUNDS OF Kahkahalar çiftlik evinde yankılanıyordu; yumuşak, uzak bir uğultu hem tanıdık hem de rahatlatıcı geliyordu. Ateşin yanındaki eski koltuğa oturdum, ellerimi yıpranmış kolçaklara dayadım, alevlerin sıcaklığı bu günlerde kemiklerime daha sık yerleşen soğuğa karşı hoş bir teselli oldu.

Ev bu kadar dolu olmayalı, koridorlarda koşuşturan, sesleri parlak ve hevesli çocukların seslerini duymayalı uzun zaman olmuştu. Sullivan'lar ve Krallar'ın en son ne zaman böyle bir araya geldiklerini hatırlayamıyordum - eğer gelmişlerse tabii. Yıllardır gerginlikten başka bir şey olmamıştı, kin yadigâr gibi aktarılmış, her nesil kendi ağırlığını yüke eklemişti.

Ama bugün bir şeyler farklıydı. Bugün, bir zamanlar öfkenin olduğu yerde kahkaha, bir zamanlar kaşların çatıldığı yerde gülümseme vardı. Çocukların ağacın yanında oynamalarını izledim, yeni oyuncaklarını gösterirken heyecanları hissediliyordu. Yetişkinler masanın etrafında toplanmıştı, akşam yemeğinin kalıntıları hala yüzeye dağılmıştı, sohbetleri kolay ve rahattı.

Gözlerimi kırıştırdım, o ana tutunmaya çalıştım, diğerleri gibi elimden kayıp gitmesini engellemeye çalıştım. Zihnimin keskin olduğu, anıların net ve yüzlerin tanıdık olduğu günler vardı. Ama çoğu zaman işler karışıyor, geçmişle şimdiki zaman arasındaki çizgiler, birini diğerinden ayırt edemeyecek kadar bulanıklaşıyordu.

Ama bugün ... bugün netti. Her şeyi görebiliyordum; neşeyi, sevgiyi, Sullivan ve Kings'in bunca yıldan sonra nihayet bir araya gelişlerini.

Ve bu beni uzun zamandır tatmadığım bir huzur duygusuyla doldurdu.

"Baba?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde Duke'un yanımda durduğunu gördüm, yüzü endişeyle kazanmıştı. *Hatırladığımdan* daha yaşlı görünüyordu - *bu* ne zaman olmuştu?

Büyüttüğüm çocuk bir erkeğe dönüşmüştü, bir zamanlar benim taşıdığım sorumluluğu üstlenen bir erkeğe. Ve bunu iyi yapmıştı. Belki de benim yapabileceğimden daha iyi.

"Selam evlat," dedim, sesim biraz titreyerek. "Bugün iyi iş çıkardın. Gerçekten iyi."

Duke'un gülümsemesi yumuşaktı, biraz üzgün ama çoğunlukla gururluydu. "Sağ ol baba. Güzel bir gündü, değil mi?"

Başımı salladım, kelimeler yavaşça geliyordu. "Öyle. Uzun zamandır geçirdiğimiz en iyi gün."

Bir şeyler daha söylemek ister gibiydi ama o daha söyleyemeden yakınımnda duran başka birini fark ettim. MJ, en sevdiğim hemşire, Kral olmasına rağmen hayatımın değişmezi haline gelen kadın. Hâlâ önlüklerini giyyordu, bu da ne kadar sıkı çalıştığının ve her zaman benimle ilgilenildiğinden emin olduğunun bir göstergesiydi.

"MJ," dedim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bugün beni buraya getirerek kendini aştın."

O da gülümsedi, gözleri sıcacıktı. "Bunu hayatta , Red. Burada ailenle birlikte olmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

Başımı salladım, kalbim minnettarlıkla kabardı. "Onları böyle görmek çok anlamlı. Birlikte. Mutluydular."

MJ elini omzuma koydu ve nazikçe sıktı. "İyi bir ailen var Red. Senin sayende buradalar."

Odaya göz gezdirdim, Duke'un masada Sylvie'ye katılışını izledim, konuşurken başları birbirine yakındı. Beckett ve Kate, Royal'le bir şey hakkında gülüşüyorlardı, yüzleri mevsimin neşesiyle aydınlanmıştı. Wyatt ve Lark, ellerini havada sallayarak hararetle bir şeyler anlatan Penny ile oturuyordu. Abel ve Sloane kanepede kucak kucağa oturmuş, çocukları da aralarına sokulmuştu ve Whip küçüklerle bir oyun oynuyor, kahkahaları onlarınkine karışıyordu. Emily odanın içinde dolaşüyor, mumları yakıyor ve rahat ortama katkıda bulunuyordu. MJ uzaklaşarak bana düşüncelerimle baş başa kalabileceğim özel bir an verdi.

Hepsini izlerken bakışlarım yumuşadı, içime derin bir memnuniyet duygusu yerleşti. İşte her şey bununla ilgiliydi; aile, sevgi ve hayatı yaşamaya değer kılan basit anlar. Her çiftin arasındaki sevgiyi, birbirlerine bakışlarını, birbirlerine sarılışlarını görebiliyordum. Bu bana June'la paylaştığım aşkı hatırlattı; bizi yıllar boyunca, iniş çıkışlar, sevinçler ve üzüntüler boyunca taşıyan bir aşk.

Haziran'da.

Sanki yanımdaymış gibi yumuşak ve sıcaklık dolu sesini duyabiliyordum. Ailemizi bu şekilde bir arada görmek, çocuklarımızın aşkı bulmalarını, hayatlarına anlam katmalarını görmek çok hoşuna giderdi. Ailenin, sevdiklerine tutunmanın önemini her zaman bilirdi ve çocuklarımızın kurduğu şeyle gurur duyacağını biliyordum.

"June," diye fısıldadım, sesim zar zor duyuluyordu, "gayet iyiler. Onlarla gurur duyardınız."

Orada otururken, ateş hafifçe çtırdarken ve günün sıcaklığı hala havadayken, yıllardır hissetmediğim bir huzur hissettim. Noel ağacı köşede parılıyor, süsleri ışığı yansıtıyor, çam ve tarçın kokusu odayı dolduruyordu. Bu rahat, tanıdık bir manzaraydı; June ve benim kendi çocuklarımızı ateşin başında oynarken izlediğimiz, yüzleri merakla dolu uzun geçmiş Noellerin anılarını geri getiren bir manzaraydı.

Derin bir nefes aldım, odanın sıcaklığının, ailemin sevgisinin ve June'un anısının içimi doldurmasına izin verdim. Bu birlikte kurduğumuz hayattı ve çocuklarımız, onların aileleri ve paylaştıkları sevgiyle devam ediyordu.

Ve o anda her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu anladım. Çocuklarım mutluydu, birbirlerini seviyorlardı ve anlam ve neşe dolu bir hayat kuruyorlardı. Onlar için istediğim tek şey buydu ve şimdi bunu gördüğümde derin ve kalıcı bir huzur hissettim.

Akşam sona ererken, bu Noel'in benimle kalacağını biliyordum. Bazen anıların kaybolduğu zihnimin sessiz köşelerinde, bu anı sağlam duracaktı. Çünkü bugün ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Bugün ailem vardı. Bugün birbirimize sahiptik.

Orada oturup çocuklarımı ve ailelerini izlerken June'un varlığını hissettim, sevgisi hepimizi sardı. Bu onun mirasıydı,

Mirasımız ve ben çok sonra da devam edeceğini biliyordum. Çünkü aşk, gerçek aşk, asla solmaz. Sadece zamanla daha da güçlenir.

Bugün hepimiz bir aradaydık ve bu tek hediye fazlasıyla yeterliydi.

Bu neşeli Sullivan-King Noel romanını okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu ilginç ve sevimli küçük kasabada yeniyseniz, benimle birlikte Outtatowner, Michigan'da kaybolmanızı çok isterim - insanların gerçek isimleri dışında herkesin her şeyi bildiği Batı Michigan kıyılarındaki şirin küçük bir kasaba.

Okumaya başlamak için harika bir yer One Look! Orada Wyatt ve Lark'ın hikayesini okuyacaksınız. Sullivan Serisi dört romandan oluşuyor. Ardından, King Ailesi serisi ile rekabetin diğer tarafını görebilirsiniz! Birinci kitap Whip ve Emily'nin hikayesi, Just This Once.

Also by Lena Hendrix

Chikalu

Şelaleleri Sizi

Bulmak Sizi

Korumak Sizi

Saklamak

Seni Seçmek (başlangıç romanı)

Redemption Çiftliği

Rozet

Takma Ad

Asi Hedef

The Sullivans

Bir Bakış

Bir

Dokunuş

Bir Şans Bir

Gece

Bir Tad (ön roman)

The Kings

Sadece Bu

Seferlik Sadece

Şansım Kalsın

Sadece Böyle

Sadece Evet Deyin

Güncel kalın ve [Facebook okuyucu grubumda](#) benimle takılın! _

A Carmichael Christmas

ADRIANA LOCKE

Şömine çıtırıyor ve Honeysuckle Lane'de ışıklar parıldıyor.
Mektuplar, kahkahalar ve en önemlisi sevgiyle dolu bir Noel arifesi için
Carmichael ailesine katılın.

Moss

MADDOX,

Sence annem birbirimize Noel mektubu yazmak için çok yaşlı olduğumuzu kabul edecek mi?

"Moss!" Brooke köşeden kafasını uzatıyor. "Banks'in kurabiyelerindeki çikolata parçalarını kuru üzümle değiştirmemi gerçekten istiyor musun?"

"Kesinlikle."

Onun Omuzlar çöküş. "Yapmamalı ve shenanigans duraklama için tatillerde?"

"Teorik olarak evet. Gerçekçi olarak mı? Hiç şansımız yok."

Başını sallayarak sırtıyor ve oturma odasına doğru yürüyor.

Dar beline pembe beyaz kareli bir önlük bağlamış. Büyükannesi Honey'den erken bir Noel hediyesiydi. Ben de Honey'den erken bir hediye almıştım, rahmetli kocasından kalan bir cep saati. Honey saati bana verirken ağladı ve Brooke'un büyükbabasının en değerli eşyalarından birine sahip olduğumu bilse gurur duyacağını söyledi. Bana bu kadar duygusal bir şey verdiği için nutkum tutulmuştu ama yine de onur duydum.

"Ne yapıyorsun?" Brooke omzumun üzerinden bakarak soruyor.

İç çekiyorum. "Noel mektuplarımı yazıyorum." Kalem masanın üzerine koyuyorum. "Bu yaşta hâlâ bunu yapıyor olduğumuza inanamıyorum."

"Bence çok tatlı. Bu kesinlikle çocuklarımızla devam ettirmek istediğim bir gelenek."

"Çocuklarımız, ha?"

Dizime oturuyor, kollarını boynuma doluyor.

Her zaman iyimser bir adam oldum ve hayatımdan keyif aldım. Tatilleri her zaman sevmişimdir. Ama sevgilimi bulduğumda hayatımın ve onunla ilgili her şeyin ne kadar daha iyi olacağına hazırlıklı değildim.

"Sanırım denemeye başlamanın zamanı geldi," diyor usulca, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirerek. "Peki ya sen?"

Köşedeki ağacımızın Noel ışıkları onun güzel gözlerine yansıyor. İçimdeki umut hızla artarken onları arıyorum. Gözlerinde bulduğum tek şey sevgi. Benim için.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Sadece seni beklediğimi biliyorsun," diyorum. "Ve ne kadar sürerse o kadar bekleyeceğim. Aceleye gerek yok. Bu senin kararın."

Saçımın arkasıyla oynuyor. "En güzel haftayı geçirdim-kurabiye yaptım, hediye paketledim, Hanımeli Hunnie'lerle alışverişe gittim."

Brooke ve ailemdeki diğer kadınların kendileri için buldukları isme sırtıyorum. Babam Carmichael Crew için lobi yaptı ama kız kardeşim Bianca evlendiğinde adını Brewer olarak değiştirdi. Onlar da sokağımızın adı olan Honeysuckle'ı seçtiler.

"Tatillerin böyle olabileceğini hiç hayal etmemiştim," diyor. "Bu kadar yemek ve aile dolu. Kurabiye süsleme partileri ve süs yapma seansları. El işi geceleri. Herkesi ev yapımı pizza ve Noel filmleri için ağırlamak. Televizyonda gördüklerinize benziyor."

Dudaklarım alnını buluyor ve orada birkaç dakika oyalanıyor.

Yanılıyor, bu televizyonda gördüğünüz her şeyden daha iyi. Bu cennetten başka bir şey değil.

"Gelecek kış bir bebeğiniz olacağını hayal edebiliyor musunuz?" diye soruyor. "Ne kadar eğlenceli olurdu?"

"Bu harika olurdu."

"Bu sokağın tüm evlerimize girip çıkan çocuklarla dolmasını sabırsızlıkla bekliyorum" diyor gülerek.

İnledim.

"Ne?" diye geri çekiliyor, yüzünde bir eğlence. "O küçük ses ne içindi?"

"Sadece küçük Banks'i hayal ediyorum."

Tekrar gülüyor, bu sefer daha yüksek sesle. "Küçük Banks sadece yarım Banks olacak. Diğer yarısı Sara olacak. Her şey yoluna girecek."

"Banksy'nin gücünü hafife alıyorsunuz."

Yüzü beni gelmiş geçmiş en mutlu, en gururlu adam yapan bir mutlulukla, bir aydınlıkla aydınlanıyor. Diğer her şeyde başarısız olsam bile, eğer ona sevildiğini hissettirebiliyorsam, işte o zaman gerçekten önemli olan tek şey budur.

"Peki, ne düşünüyorsun? Baba olmaya hazır mısın?" diye soruyor.

Öne doğru eğilip alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum. Bana karşı eriyor, sessizce inliyor. Onu bıraktığımda aceleyle nefesini içine çekiyor.

"Şimdi başlamak ister misin?" Dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Artık yukarı çıkabiliriz."

O beni öpüyor. "Bir saat içinde ailene gitmemiz gerekiyor." "Yani, bir saatimiz var."

"İyi bir noktaya değindin. Hadi gidelim-"

"Hey, benim!" Banks'in sesi, ön kapı arkasından çarparak kapanmadan hemen önce evi dolduruyor.

Brooke kıkırdamasını bastırarak bana yaslanıyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, küçük kardeşimi bulmak için kapı aralığını gözlüyorum.

"İşte buradasın." Banks odanın içinden mutfığa doğru ilerliyor. "Sara bir kalıp tereyağı ödünç alabilir miyim diye sormak istedi."

"Sana kaç kere söyledim-"

"Tak," diyor dramatik bir şekilde iç çekerek. "Biliyorum. Ama dışarısoğuk, kapı kilitli değildi ve acelem var." Buzdolabı uzaktan kapanıyor. "Zamanım para demek."

"Bir daha kapıyı çalmadan içeri girersen burnun kırılacak," diyorum.

Elinde bir kalıp tereyağıyla vals yaparak geçti. "Artık seni ciddiye bile almıyorum. Tereyağı için teşekkürler, Brookie."

Gülerken vücudu benimkine karşı titriyor. "Bir şey değil, Sparkles."

Kapı çarparak kapandı.

"Şey, anımız bozuldu," diyor kucağımdan kayarak. "Yine de kurabiyelerimin kokusunu alıyorum."

"Fırını kapatabilir ve o anı yeniden başlatabiliriz... kapıyı kilitledikten sonra."

Gülüyor. "Senin bitirmen gereken bir mektubun var, benim de biri beni bütün öğleden sonra yatakta tuttuğu için yapmam gereken son bir parti kurabiye var."

"Pişmanlık yok."

"Pişman olduğumu da söylemedim." Arkasını dönerken göz kırpmıyor. "Bu sana eve döndüğümüzde dört gözle bekleyeceğin bir şey verecek."

Köşede kayboldu. Mektubuma geri dönüyorum.

Kardeşlerimizin her birine mektup yazmak zorunda kalmadığımız bir Noel hatırlamıyorum. Mektupları yazmadan önce dikte ederdik ve annem de onları kağıda geçirirdi. Bu bir Carmichael tatil geleneği ve görünüşe göre gelecek nesillerde de devam edecek.

Bu düşünce beni gülümsetiyor.

Kalemimi aldım ve işime geri döndüm.

Maddox,

Sence annem birbirimize Noel mektubu yazmak için çok yaşlı olduğumuzu kabul edecek mi? Yoksa bunu sonsuza kadar yapacak mıyız?

Maddox

JESS,

Sonsuza dek sürececek şeyler: Dökülen simler, tavuk sevginiz ve bu saçma Noel mektupları.

En sevdiğim Noel filmi, Red Rider havalı tüfek isteyen küçük çocukla ilgili olan, bu tatil sezonunda televizyonda onuncu kez oynuyor. İzlemeye doyamıyorum. Bana küçük bir çocuk olduğumu hatırlatıyor. Banks ve ben annemin ev yapımı Chex Mix'inden kocaman bir kase alır, oturma odasında bir battaniye kalesinin altında kamp kurar ve tekrar tekrar izlerdik. Bir yıl, ikimiz de Red Riders istemiştik. Babam sadece güldü. Hem de *çok*. Geçmişe bakınca anlıyorum. Yedi yaşındayken Red Rider'lı bankaların her yerinde *kötü haberler* yazılıdır.

"Hey, Mad! Kasetin geri kalanını alıp bana getirebilir misin? Cezvenin yanındaki çantada!" Ashley, Noel Baba İstasyonu adını verdiği misafir odasından bağırıyor. Daha da şenlikli olması için arka bahçeye bakan pencerenin etrafına ışıklar bile dizdi.

"Senin için her şeyi
yaparım." "Doğru cevap
bu."

Kendi kendime kıkırdayarak ayağa kalktım ve kaseti buldum.

Üzerinde Şekerli Kurabiye yazan bir mum tezgahın üzerinde titriyor. Bu, Ashley'nin burayı bir evden bir eve dönüştüren küçük dokunuşlarından biri - hiç fark etmediğim bir şey. Artık çok açık. Daha önce burada harika bir bekâr hayatı yaşadığımı sanıyordum ama aslında sadece var oluyormuşum. I

bir kasırğa gibi içeri girip dokunduğu her şeyi yeniden düzenleyene kadar bir hayat yaşamaya başlamadı. Ben de dahil.

"Kaç rulo bant aldın?" Plastik torbaya bakarak soruyorum. "Diğerleri için de biraz bıraktın mı?"

"Noel arifesinde bandın bitmesi, karantina sırasında tuvalet kağıdının bitmesi gibidir; bunu yapmazsınız. Şimdi sus ve bana çantayı getir."

Koridorda ilerleyip kapıyı çaldım. "İçeri girebilir miyim?"

"Şifre ne?"

Homurdanıyorum.

"Turkuaz."

"Bu bizim güvenli kelimemiz, şifre değil."

"Sanırım şu anda aklımın nerede olduğunu biliyorsun." Kapının kolunu çevirip içeri girdim. "Buyurun, Bayan Clause."

Çantayı benden aldı. "Teşekkür ederim, benim seksi elfim."

"İstediğim yanıt bu değildi." Etrafımdaki kutu yığınlarına, ambalaj kâğıtlarına ve kurdelelere bakıyorum. "Buraya başka bir şey getirirsen seni bulamayabilirim."

"Kocaman bir ailen olması benim suçum değil." "Yardım ister misin?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ve herkese hediyelerini söylemeyeceğine güveniyor musun? Mümkün değil."

"Zaten bu gece alacaklar."

"Doğru. Ama hediyeleriniz de burada ve onları yarın sabaha kadar alamayacaksınız."

Gözlerinin ışıldamasına sırtıyorum. "Noel Baba bu gece gelebilir."

"Hayır," diyor gülerek. "Biz uyurken gelecek ve tüm hediyelerinizi ağaca taşıyacak."

"Umarım bu gece hediyelerinizi saklandıkları yerden ağaca götürmesi gereken seksi elfle de karşılaşmaz."

Çantayı yanında yere bırakıyor.

"Biliyor musun, bu eğlenceli bir rol yapma anı olabilir," diyorum irkilerek. "Ama Noel Baba değil de Bayan Clause olman gerekir. Sakallı, kilolu yaşlı adamlardan pek hoşlanmıyorum."

Tekrar gülüyor, yanakları pembeleşmiş. "Bir şey mi bilmek istiyorsun?" "Benden bilmemi istediğin her şeyi bilmek istiyorum."

İç çekerken omuzları çöküyor. "Çok mutluyum Maddox. Gerçekten, *gerçekten* çok mutluyum. Tatillerin böyle olabileceğini bilmiyordum. Yeniden çocuk olmak gibi."

Onu bu kadar rahat ve anın tadını çıkarırken görmek kalbimi kabartıyor. Tatiller ailem için her zaman yılın çok özel bir zamanı olmuştur. Dünyadaki en sevdiğim insanın, hayatımdaki sevdiğim diğer insanlarla birlikte yılın en sevdiğim zamanının tadını çıkarması dünyadaki en güzel duygu.

"Çocukken Noel'leriniz bu kadar özel miydi?" diye soruyor. "Sizin için her zaman şeker, kurabiye, el işleri ve kart oyunları mı vardı?"

"Annem Noel'de parlıyor," diyorum kıkırdayarak. "Biz çocukken nalburdan bir adamı Noel Baba kılığına sokar ve Noel arifesinde bizi ziyarete gelirdi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Paige on beş ya da on altı yaşına gelene kadar her yıl geldi." Gülümserken yanaklarım acıyor. "O yıl Noel Baba Banksy'ye bir emzik getirmişti."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ergenlik çağında değil miydi?"

"Evet. Aylardır küçük bir pislik gibi davranıyordu ve babam ona yürümeye başlayan bir çocuk gibi davrandığını söylemeye başlamıştı. Noel Baba ona emzik getirince Banks çılgına döndü."

"Eminim öyledir."

O Noel'i ve ondan önceki ve sonraki tüm Noelleri hatırlayarak başımı sallıyorum. Jess'in eve bir kedi soktuğu ve kedinin ağacı devirip her şeyin üzerine işediği yıl. Babamın gerçek bir ağaç istediği yıl, altı ay boyunca çam iğnelerine basmıştık ve annem bir daha asla gerçek bir ağaç yapmayacağımızı ilan etmişti. Ve Foxx'un gizemli bir iş görevi nedeniyle orada olmadığı bir yıl ... ve hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ondan sonra her yıl Noel'de birlikte olmaya söz verdik, Foxx bile kabul etti.

"Bu gece nasıl olacak?" Ashley soruyor.

"Annem kırk farklı çorba yapacak ve bu hafta yaptığınız tüm tatlıları getirecek. Yemek yiyeceğiz, aptal mektuplarımızı değiş tokuş edeceğiz, sonra annem ve babam onlara aldığımız hediyeleri açacak. Sonra annem ve babamdan birer hediye açacağız. Sonra birbirimize aldığımız hediyeleri değiş tokuş edeceğiz. Sonra yine yemek yerken euchre oynayıp Noel filmi izleyeceğiz."

"Sanki bir Noel filminde yaşıyor gibisin," diyor usulca.

Çömeliyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Hayır, bir Noel filminde yaşıyoruz bebeğim."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ben ağlamadan git mektuplarını bitir." Ona sarılmaya başladım ama beni itti.

"Yapma," diyor burnunu çekerek gülerek. "Bana sarılırsan ağlamaya başlarım, sonra da yatağa düşeriz ve Noel'i kaçıırız."

Bana yine vurdu, ben de ayağa kalktım.

"Yardımımı istemediğine emin misin?" diye sordum.

Bir rulo bant aldı ve beni uzaklaştırdı. "Bana bir saat ver, gitmeye hazır olacağım."

"Peki. Seni seviyorum," diyorum ve kapıyı çekerek kapatıyorum. "Seni seviyorum," diye sesleniyor arkamdan. Mutfığa geri dönüyorum ve masaya oturuyorum.

Jess,

Sonsuza dek sürececek şeyler: Dökülen simler, tavuk sevginiz ve bu saçma Noel mektupları. Bunları kaç yıldır yazıyoruz?

Chapter 3

Jess

MERRY CHRISTMAS, SPARKLES.

"Banks'e yazdığın mektuba böyle başlayamazsın," diyor Pippa, beni selamlayarak.

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü Noel'deyiz. İyi davranmalısın."

Gülüyorum. "Bu iyi davranmak Pip. Eğer iyi davranmıyor olsaydım, Noel için ona bir köpek yavrusu alırdım."

Bana bakıyor. "Noel için ona bir köpek yavrusu almıştın."

"Oh, evet. Doğru ya. Unutmuşum."

Eğlenmemden rahatsız olmuş bir şekilde gözlerini deviriyor ve kanepeye uzanıyor. Battaniyeyi vücudunun üzerine çekerken bacaklarını kucağıma uzatıyor. Ayak bileklerinden tutup kendime doğru çekiyorum.

Bu tatil sezonu hayatımın en yoğun sezonu oldu. Bunun nedeni sadece yeni yıla kadar iş yerindeki iki işi bitirmiş olmam ya da daha önce hiç yapmadığım kadar çok alışveriş yapmış olmam değil. Bunun nedeni, zihnimin bu tatili Pippa'nın hayallerinin dışında bir şey haline getirmeye çalışmak için saatte yüz mil hızla gitmesi.

Cadılar Bayramı'ndan sonra bir gece içkiyi fazla kaçırdığımızda konu bayramlara geldi. Konu aile geleneklerini tartışmaya geldiğinde her zaman oldukça çekingen davranmıştır. Anlaşılan o ki bu konuda konuşmak istememişti çünkü ortada konuşulacak pek bir şey yoktu.

Ailesi için nasıl sonradan düşünülmüş biri olduğunu ve her zaman filmlerde gördüğü gibi bir Noel sabahı yaşamak istediğini anlatırken gözlerindeki acı beni neredeyse öldürüyordu. Mesele hediyeler ya da

süslenmiş ağaç. Özlediği şey aile ve aidiyet duygusuydu.

Ve hayatının sonuna kadar her yıl bunu yapmaya kararlıyım.

"Keşke Noel'de buraya kar yağsa," diyor. "Hiç karlı bir Noel yaşamadım ve çok büyüklü görünüyor."

"Gelecek yıl bir yerlere gidelim," dedim.

Kelimeler ağzımdan çıkarken midemde küçük bir düğüm oluşuyor. Beklediğim kadar sıkı değildi. Muhtemelen bunun nedeni, yılın bu zamanında ailemden uzak kalmak istemesem de, onu mutlu etmek anlamına geliyorsa bunu yaparım.

"Ve Carmichael Noel'ini özledin mi?" Gözleri kocaman açıldı. "Bunu yapamayız, Jess."

"Neden? Sen başka bir yerde olmak istiyorsan, ben de seninle olmak istiyorum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür. "Ben seninle olmak istiyorum ve senin de burada olman gerekiyor. Benim kar dileğimin herkesin tatilini mahvetmesine izin veremem."

"Senin de burada olman gerektiğinin farkındasın değil mi? Sen de en az benim kadar Carmichael'sın." Kaşlarını kırışıyor. "Aslında bence seni daha çok seviyorlar."

"Yok."

"Oh, onu bilemem. Annemle alışverişe gidiyorsun. Babam senin etli yahnine bayılıyor. Foxx seni seviyor çünkü tavukları zapt ediyorsun - ki bence bu hala onların dolaşma hakkına bir saldırı."

Kıkırdıyor.

"Banks'i birden fazla kez öldürmemi engelledin ve Maddox ile Moss beni Pizza Fridays'e sürüklemenden hoşlanıyor." Omuz silkiyorum. "Seni benden daha çok sevdiklerine eminim."

"Bence sen aptalsın. Ama benden hoşlanmaları hoşuma gidiyor." "Sevilmeyecek ne var ki? Sen mükemmelsin."

Kızarıyor ama kulaktan kulağa gülümsüyor.

"Gelecek hafta ne kadar çalışacaksın?" Aklımdan bir fikir geçerken soruyorum. "İkinci kez izin aldın mı, almadın mı?"

"Üçüncüye kadar izinliyim."

Gülümsüyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Yeni yıl için gidiyoruz."

Ayağa kalkıyor, battaniye omuzlarından düşüyor. "Affedersiniz?"

"Karlı bir tatil istiyorsun. Noel'de Florida'ya kar yağdıramam ama yılbaşında seni karlı bir yere götürebilirim."

Çenesi düşüyor ama gözlerindeki heyecan açıkça belli oluyor. "Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi gibi."

"Peki ya ailen?"

Onu kucağıma çektim ve derinden öptüm.

Bu fikri ne kadar sevse de diğer herkes için endişelenmekten kendini alamıyor. Onu bu kadar çok sevmemin milyonlarca nedeninden biri de bu; o çok özverili. Düşünceli. Nazik. Ve tam bir tavuk anne.

"Bizi Noel'de alıyorlar," diyorum. "Sonrası için sana söz veriyorum. Ayrıca, ailemi ne kadar sevsem de, bizim de kendi geleneklerimizi oluşturmamız gerekiyor. Sen ve ben de bir aileyiz."

Yüzünü göğsüme gömüyor, ben de kollarımı ona doluyorum. Birkaç dakika sessizce oturduk.

Bunlar Pippa ile en sevdiğim anlar - onu ne kadar sevdiğimi anlamaya başladığını bildiğim anlar.

"Nereye gitmek istiyorsun?" Ona sordum. "Sen orada olduğun sürece umurumda değil."

"Colorado mu? Kuzey Kaliforniya? Michigan?"

"Michigan mı?" Gülüyor. "Michigan'da ne var?"

Omuz silkiyorum. "Sen, belki." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Bu bizim yeni şeyimiz olabilir. Noel'de burada kalırız ve sonra bir haftalığına gizlice kaçarız - sadece ikimiz. Yeni yıla birlikte girebiliriz."

"Çıplak mı?"

"Bütün hafta çıplak olacağından emin ."

Başını sallarken kahkahası azalıyor. "Kuzey Kaliforniya'da bir kulübeye ne dersin? Ben. Sen. Kar. Smores. Bir ateş." Mutlu bir şekilde titriyor. "Eminim balayımız için rezervasyon yaparken kullandığım seyahat uygulamasında bir sürü yer vardır."

Ne yapmak istediğini görebiliyorum ve ona hayır diyemiyorum. "Rezervasyon yaptırmak ister misin?"

Ona takılarak soruyorum.

"Evet!"

Kıkırdıyorum. "Tamam. Sen git bize bir şeyler ayırt, ben de mektuplarımı bitireyim.

O zaman lojistiği çözebiliriz."

Kucağımdan atlarken ciyaklıyor. "Seni çok seviyorum Jess Carmichael."

Ben daha cevap veremedim merdivenlerden yukarı, küme bakan küçük ofisine doğru fırlıyor.

Kalemimi ve kâğıdımı tekrar elime alıyorum ve neden e-postayla gönderilen mektuplara merak ediyorum.

Mutlu Noeller, Sparkles. Parlamaya devam et.

Ve yeni yavru köpeğinin tadını çıkar ...

Bankalar

FOXX,
Merhaba.

"Bu her zaman yazması en zor olanıdır," diyorum ağzıma bir kurabiye tıktırarak. Bu, birkaç dakika içinde yediğim onuncu kurabiye.

"Annene gitmeden önce hepsini yeme." Sara masada durur ve kurabiye kabının içine bakar. "Banks! Yarisını yemişsin."

"On tane yedim..."

Bir elini kalçasına bastırıyor.

"Bugün." O kabı elimden çekip alamadan ben üç tane daha aşırıyorum. "Çok lezzetliler. Ve bu mektup beni strese sokuyor. Bunu atlatmak için rahatlatıcı kurabiyelere ihtiyacım var."

Gözlerini deviriyor. "Kimin yazısını yazıyorsun?"

"Foxx'un."

"Ne kadar ilerledin?"

"Bir ," diyorum gazeteyi elime alarak. "Foxx. Merhaba."

Ona bakıyorum. Kaşlarını kaldırarak devam etmemi istedi.

"Elimdeki tek şey bu," diyorum iç çekerek. "Ben Foxx. Ne söylemen gerekiyor?"

"Mutlu Noeller diyebilirsin." "Oh,
bu iyi. Bunu da eklememe izin
verin." Foxx,
Merhaba. Mutlu Noeller.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

Lavaboya dönüyor ve öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamaya başlıyor. "Bilmiyorum. Genelde ne dersin?"

"Bilmiyorum. Genelde bir şişe votka alırım, sistemime girene kadar beklerim, sonra ne çıkarsa çıkar."

Omzumun üzerinden bana dik dik bakıyor.

"Durum biraz karışık Sara. Ona karşı çok nazik olamam çünkü aptalmışım gibi gözlerini devirir. Ama kaba da olamıyorum çünkü suratıma yumruk yemek istemiyorum. Bu ince bir çizgi ve nasıl bilemiyorum." "Sadece bu yıl hakkında güzel bir şey söyle. Yaşadığınız güzel bir etkileşimi düşünün ve bunun üzerinde durun ve ardından . Mektubun ruhu bu, lafzı değil. önemli olan gerçek mektup."

"Tamam, bununla çalışabilirim."

Kalemin ucunu kemiriyorum ve bu yıl Foxx ile olan güzel etkileşimlerimi zihnimde arıyorum.

Ocak... hayır. Şubat ... boş. Mart ... Hiçbir şey yok. Nisan... Yok.

"Oh!" diyorum. "Beni sadece annemin mutfağının köşesine masayla sıkıştırmasının ve ciğerimi delmemesinin ne kadar güzel olduğundan bahsetmeme ne dersin?"

"Bankalar."

"O kadar yaşlı olmasına rağmen yarışta ne kadar hızlı koştuğu konusunda ona iltifat etmeye ne dersiniz?"

Sara başını sallayarak inliyor.

"Tamam, ne hakkında-"

"Yeni bir fikir. Belki sadece onunla anılar biriktirmek için bir yıl daha geçirmenin güzel olduğunu söyleyebilirim" diye öneriyor.

Nefesim kesildi. "*Ve yalan mı?*"

Noel'de mi?" Gülüyor. "Oh, Banks."

"Belki de Bianca'ya bir mektup yazmalı ve onunla evlenip onun pisliğini biraz olsun azalttığı ve *neredeyse* katlanılabilir hale getirdiği için teşekkür etmeliyim."

"Noel ruhun nerede?"

"Sanırım bir saat önce içinde bıraktım."

Sırıtsı muzipleşiyor. "O mektubu bitir ve annene gitmeden önce tekrar yazabilirsin."

Koridorda kayboluşunu izliyorum. "Sadece buradaki baskıyı arttırıyorsun! Hiç yardımcı olmuyorsun!"

Hayal kırıklığı içinde inlerken alnımı masaya dayıyorum.

Tüm bu Noel mektubu olayından dolayı hayal kırıklığına uğramış olsam da, bu yıl içinde farklı bir şey de var. Sara'yı suçluyorum.

Bu yıl önceki yıllara göre büyük bir değişiklik oldu. Mutlu bir şekilde ve Noel arifesinden önce alışveriş yaptım. Önlük giydim ve şekerleme yapımına yardım ettim. Sara sevdiği için eggnog içtim, bir barınakta gönüllü olarak çalıştım ve kız gibi tatil filmleri izledim ve onlardan nefret etmedim - her ne kadar bunu asla kabul etmesem de.

Noel bu yıl bir renk yelpazesi, sadece ağacın olduğu kısım yerine bütün bir tablo gibi hissettiriyor.

Korkarım bu tamamen bir yetişkine dönüştüğüm anlamına geliyor. Sırada ne var? Sorumluluk mu? Buna hazır değilim.

"Tasha'ya ikramiyesini verdin mi?" Sara diğer odadan bağılıyor.

"Evet ve sana teşekkür ettiğini söylememi istedi."

"Ona fazladan bir aylık maaş ve fazladan bir haftalık tatil vermenin senin fikrin olduğunu söyledin mi?"

"Evet, ama *beni değiştirdiğin* için sana teşekkür etmesi gerektiğini söyledi," diyorum yüzümü buruşturarak. "Geçen yıl ona iki haftalık maaşını ve konser biletlerini verdiğimi unutmuş görünüyor."

Sara köşeden kafasını uzattı. "Bana ikramiye için teşekkür ettiğini sanmıyorum Banks. Bence *seni değiştirdiğim* için teşekkür ediyordu."

"Şimdiye kadar muhteşem olduğumu mu söylüyorsunuz?"

Gülüyor. "Sanırım sadece daha farkında olduğunuzu söylüyoruz. Kendinizin biraz daha dışında düşünöyorsunuz. Bu tür şeyler."

Mırıldanıyorum, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. "Başka bir not, eğer bir hafta tatile çıkarsa, onun yerini sen dolduracaksın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Maaş bordrom yok."

"Olacaksın." Elini tutup kendime doğru çektim. "Etek giymen ve sevdiğim o kırmızı ruju sürmen gerekecek."

Sırııyor. "Bu federal yasalara aykırı."

"Beni ihbar edecek misin?"

Gülüyor. "Tanımadığın bir yabancı sokaktan gelip bana asıldığında bunu çok iyi karşılayacak mısın?"

Çenem zonkluyor. "Bununla çok iyi başa çıkabilirim. Onu kışının üstüne atarım. Muhtemelen ter bile dökmez."

Gülüyor, sadece beni öpmek için duraklıyor. Sonra lavaboya geri dönüyor.

"Gloria yarın ne zaman geliyor?" diye soruyor.

"Sanırım Brooke'un büyükannesi onu sabah getirecek. Sanırım öğlen civarı. Gloria ona Noel için ne aldığımı görene kadar bekle."

"Bilmek istiyor muyum ki?"

Eğlencemi gizlemeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

"Bankalar..." Gülüyor. "O zavallı yaşlı kadına kalp krizi geçirtme."

"Nasıl tepki verdiği benim suçum değil. Ayrıca, şoku atlattıktan sonra buna bayılacak."

Sara başını sallayarak pencereden dışarı bakıyor. "Şu mektubu bitir de yola çıkalım. Pippa ve Jess şimdi annene gidiyorlar."

"Tamam. Beni rahatsız etmeyi bırak o zaman."

Duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve odadan çıkıyor.

Kalemimi aldım ve karalamaya başladım.

Foxx,

Merhaba. Mutlu Noeller. Birbirimizi bir yıl daha tanıdık.

Foxx

DEAR PAIGE,

Oldukça uzun bir yıl oldu, değil mi?

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diyor Bianca, başımın üstünü öperek. "Bu senin son mektubun mu?"

"Evet."

Bianca dar beline bir önlük geçiriyor ve ocakta kaynayan tencerenin başına dönüyor. Yemek pişirme becerileri biraz zor ama deniyor. Ve önemli olan da bu.

"Ne?" Gülüyor, bir kepçe alıyor. "Bana komik bakıyorsun." "Seni mutfakta görmek komik."

Ve hala senin gerçek olduğuna inanmakta zorlanıyorum.

Güveci karıştırırken yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

Oturma odasındaki şöminede sahte bir ateş çıtırdıyor, sesi uzaktan duyuluyor. Çoraplar ilk kez şöminenin üzerinde asılı duruyor. Bir değil, iki Noel ağacı oturma odasını ve fuayeyi süslüyor ve küçük bir tanesi de mutfak adasının üzerinde duruyor. Oturma odasındaki ağaç dergi değerinde. Süslerin fiyatını gördüğümde neredeyse bayılacaktım. Mutfaktaki ağacın küçük dallarından minik mutfak eşyaları sarkıyor; o fişe bakmak istemedim. Ama antredeki benim favorim. Ağaçta asılı her uyumsuz parçayı kendi elleriyle seçti, her biri ilişkimize bir selam. Bir kürek tahtası, bir silah ve bir anahtar var. Kumla dolu bir top. Birlikte geçirdiğimiz ilk yılın anısına üzerinde resmimizin olduğu bir süs ve dizilmesine yardım ettiğim patlamış mısır çelenkleri var.

Bianca'yı tatil için süslenirken izlemek eğlenceli olmaktan başka bir şey değildi. Bu onun var olduğunu bilmediğim farklı bir yönünü ortaya çıkardı. O her sabah beş buçukta uyanıp matcha içen ve yapılacaklar listesine saldırmadan önce pilates yapan zeki kadın değil. Tatil dekoru hazırlarken birdenbire Banks'e taş çıkartacak kadar neşeli bir şapşal oluveriyor.

"Noel mektubu fikrine bayıldığımı söyleyebilir miyim?" Bianca öyle diyor. "Benim için benimkini yazabilirsin."

Sırıttıyor. "Bu, amacı boşa çıkarır. Kalpten gelmeli -kalbiniz," diyor ben araya girmeden. "Keşke benim ailem de kardeşlerim ve benim için böyle gelenekler sürdürseydi."

Tencerenin etrafını yavaşça karıştırırken dudaklarına hüznü bir gülümseme dokunuyor.

Düşüncelerine değinme ihtiyacını hissederek sandalyemde arkama yaslanıyorum. Onu nasıl okuyacağımı öğrendim. Ne zaman ailesi hakkında konuşmak istediğini, ne zaman istemediğini keşfettim. İsteddiği zaman, ona istediği kadar paylaşımda bulunması için alan tanımaya çalışıyorum çünkü her zaman aklınızdaki her şey hakkında konuşmak istememenizi anlıyorum.

Keşke Banks de böyle olsaydı.

"Büyürken sizin evde tatiller nasıldı?" Nazikçe soruyorum.

Derin bir nefes alır. "Bir sürü hediye vardı. Ailelerimiz sevgimizi hediyelerle satın almaya çalışırdı, umursadığımızdan değil. Sonra, genellikle annemin Şükran Günü'nden yeni yıla kadar bizimle kalmasını sağladığı bir şefin hazırladığı bir akşam yemeği olurdu. Evimiz, sıcaklığı olmasa bile her zaman tatil kokardı."

Yüzündeki çaresiz ifadeden dolayı göğsüm ağrıyor.

"Yine de yalnız değildik," diyor. "Her zaman birlikteydik... sadece süslerin tanesi bin dolar olduğu için ağaca dokunamıyorduk."

"Ben de bizimkilerin pahalı olduğunu sanıyordum."

Gülüyor. "Rory Brewer'ın bir Noel manzarasını nasıl tasarladığını görene kadar hiçbir şey görmemişsiniz demektir. Bu Noel'de yeni erkek arkadaşıyla Afrika'ya gittiği için şükredin. Ölürdün. Gelecek yıla kadar bekle."

". "

Kıs kıs gülerek kepçeyi bırakıyor ve bana doğru yürüyor. "İşte bu yüzden ailenizin bu kadar dokunsal olmasını seviyorum, özellikle de yılın bu zamanlarında. I

Huysuz kıcını delirttiğini biliyorum ama buna alışsan iyi olur. Çocuklarımız da tıpkı senin gibi yetişecek."

Kucağıma oturduğunda sikim sertleşiyor.

"Tam burada, bu çıkmaz sokakta yaşamak istiyorum" diyor ve ekliyor: "Çocuklarımız tüm küçük kuzenleriyle birlikte koştursunlar."

"Peki ya ailenizin çocukları?" diye sordum. "Beş erkek kardeşin var, biliyorsun. Onların da çocukları olacak."

"Oraya gideceğiz ve onları her zaman göreceğiz. Onlar da buraya gelecekler. Hepsini tüm kalbimle seviyorum." Kollarını boynuma doluyor. "Burada ne var-"

"Burada ne var?"

Gülümsüyor. "Burada sahip olduğumuz şey çok özel Foxx. İnsanlar artık böyle yaşamıyor."

"Çoğunlukla her ailede bir Banks olduğu ve kaçtıkları için." Başını sallayarak tekrar gülüyor. "Banks'e kötü davranmayı bırak."

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor.

Bianca dünyamı alt üst etti, bu süreçte beni daha yumuşak ve biraz daha duygusal yaptı. Hayatımın hiç açılmasını beklemediğim bir bölümünün kilidini açtı ve bu bölümüm hayatınızı başkalarıyla paylaşmanın güzelliğini ve değerini görüyor.

Banks değil ama. O küçük boktaki güzelliği hala anlayamadım.

... yine de beni yormaya başladı.

Bianca beni usulca öpüyor. "Mektuplarını bitir. Ailenin evine gitmek için geri kalan eşyalarımızı hazırlayacağım."

"Tamam."

"Seni seviyorum, Foxx."

"Seni sevdiğim kadar değil, Bianca."

Ayağa kalkıp mutfağa dönmeden önce beni tekrar öpüyor. Pencereden benim evimle Maddox'un ki arasındaki boş arsaya bakıyorum. Sonra gazeteme geri dönüyorum.

Sevgili Paige,

Güzel bir yıl oldu, değil mi? Gelecek yılı ve komşunuz olmayı dört gözle bekliyorum.

Paige

TO MY FAVORITE Kardeşim, Moss,

Merak etmeyin. Her mektuba böyle başladım, diğerlerini gösterirsen şaka yaparım.

"Neden onlarla böyle uğraşıyorsun?" Nate kıkırdarak söylüyor.

"Güven bana. Bunu hak ediyorlar." Sandalyede dönüp ona bakıyorum. "Bir yıl Banks'le çok yakındık ve mektubuma ona yazdığım gibi başlamıştım. Bu benim hatamdı çünkü o herkese gösterdi ve ben bütün bir yıl boyunca bunu duymak zorunda kaldım."

"Ama o senin favorin değil mi?"

Kalemimin ucunu ısııyorum. "Söylemesi zor. Günden güne, bazen saatten saate değişiyor."

Erkek kardeşlerim arasında favori bir kardeş seçmek imkansız, ancak onlara birini diğerine tercih ettiğimi söyleyerek onları ayakta tutmayı seviyorum. Ailedeki tek kız olmanın bir avantajı bu. Hepsi beni kayırmak istiyor.

Banks ve ben yaş olarak birbirimize en yakınız ve bu küçük gerçek yüzünden onunla genellikle diğerlerinden daha fazla ortak nokta oluyor. Maddox ise kaostan ortasında sakın bir ada gibi ve bunu takdir ediyorum. Moss harika bir ağabey. Jess her zaman gülmek için iyidir. Ya Foxx? Benim için birini öldürebilir ve bu beni gerçekten kalbimden vuruyor.

Ama onların dışında bir de biyolojik kardeşim Hollis var. Yıllarca hayatımızın bir parçası olduktan sonra hala birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Kocam Nate ve üvey oğlum Ryder dışında gezegendeki en sevdiğim insan olma yolunda hızla ilerliyor.

"Savannah'ya ne zaman dönüyoruz?" Nate tişörtünü çıkarıp yerine annemin doğum günü için aldığı kazağı giyerek soruyor. Elimde olmadan onu giyininirken izliyor ve vücuduna gösterdiği özeni takdir ediyorum. "Bana öyle bakma. Zamanımız yok."

Gülüyorum. "Kazağı giymek iyi fikir. Annemin hoşuna gidecek."

"O benim hayatımdaki en önemli ikinci kadın, bu da bir artı."

Bu adam. Onu tanıdıkça kalbim kabarıyor; dayanılmaz yakışıklılığı, şiddetli sadakati ve tatlı tavırları... en azından bana ve benim için önemli olan herkese karşı. Diğer herkes için mi? Belki de değil.

"Pazar günü gidiyoruz," diyorum.

"Eve mi gidiyoruz yoksa doğruca Hollis'e mi?"

"Doğruca Hollis'lere. O ve Larissa, Yeni Yıl'da Larissa'nın teyzelerindeki büyük partiden önce daha küçük, daha samimi bir aile yemeği yiyorlar."

Nate duraklar. "Çok zengin olan teyze mi?"

"Şu." Tepkisine gülüyorum. "Çok iyi biri. Siggy ile tanıştın. Çok eğlenceli olacak. Genelde orada ünlüler de olur. Kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin."

"Çok garip bir hayatın var."

Bilmiyor ?

Hayatım zıtlıklar üzerine bir ders gibi. Nate ve Ryder'la evdeyken tutumlu yaşıyoruz. Rahatsız ama kuruşlarımıza dikkat ediyoruz. Florida'da ailemin yanındayken ise orta sınıf bir hayat yaşıyoruz. Ailemin çoğu kişiden daha fazla geliri var ama hiçbir şekilde zengin değiller. Ama Hollis'gittiğimizde, karısının zengin ailesi ve Hollis'in Mason Music'te söz yazarı olarak çalışması sayesinde çok zengin oluyoruz.

Garip bir hayat ama bu benim ve onu hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum.

Nate tişörtünü düzeltiyor, çenesi geriliyor. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Yok bir şey. Sadece unutmadan önce kardeşimi arayıp ona Mutlu Noeller demem gerekiyor."

Midem bulanıyor.

"Yapma," diyor ve beni bir öpücükle başından savıyor. "Sana bu yıl burada olmak istediğimi söylemiştim. Ryder'ın tüm bu aileyle birlikte olmasını seviyorum ve sen de onlarla birlikte olmayı hak ediyorsun. Dominic'i her zaman görüyoruz."

Dilimi ısıtıyorum, umutsuzca sırrımı söylememeye çalışıyorum... ama başaramıyorum. "Hey, bil bakalım ne oldu?" diyorum, tepkisini izleyerek. "Ne?"

"Dominic ve karısı Mason'lara yeni yıl yemeğine geliyorlar." Gözleri parladı. "Ne? Gerçekten mi? Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Hollis'e Noel için buraya geldiğimizden Yeni Yılı Dominic'le geçirebilmek için gelmeyebileceğimizi söyledim ve Dom'u davet etmemiz konusunda ısrar etti. Ve Hollis ısrar ettiğinde ona hayır diyemezsiniz."

"Çok havalı biri."

"Hollis'in anladığı bir şey varsa o da ailenin önemidir."

Nate'in gülümsemesi kaybolur ve başını sallar. "Biliyorum."

Üçümüzün birlikte yaptığı son konuşma, birkaç hafta önce Hollis'e burada bir ev inşa edeceğimizi söylediğimiz zamandı. Kardeşim Florida'ya geri döneceğimi düşünerek karşı çıktı. Son zamanlarda çok yakınlaşmıştık. Ancak tamamen taşınmadığımızı ve ailemin tıpkı birbirlerinin evlerinde olduğu gibi benim evimin inşasına da katkıda bulunacağını açıkladığımızda rahatladı.

Ama bir an için öfkenin alevleneceğini sandım.

"Daha kaç mektup yazman gerekiyor?" Nate soruyor.

"Sadece Moss'a bir tane. En kolayını sona bırakıyorum."

"Ryder'a herkes gelmeden önce top atacağımı söyledim. Ev dolup taşmadan ve çıldırmadan önce biraz enerjisini atmaya çalışıyorum."

Gülümsüyorum. "İyi fikir."

Nate beni uzun ve sert bir şekilde öpüyor.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve beni eski yatak odamda yalnız bırakıyor. Gençken astığım posterler hâlâ duvarlarda asılı. Köşede konser bileti koçanları, resimler ve son sınıf ders programımın olduğu bir ilan panosu asılı. Bu uzun zaman öncesinden kalma bir zaman kapsülü ve beni o deneyimi yaşadığım için çok minnettar kılıyor... ve şu anda sahip olduğum hayata sahip olduğum için de.

Çok şanslıyım.

Mektubuma geri dönüyorum.

En sevdiğim kardeşim Moss'a,

Merak etmeyin. Her mektuba böyle başladım, diğerlerini gösterirsen şaka yaparım.

Şimdi, bana sipariş ettirdiğin şu dev horoza gelelim.

Damaris

KIXX SLIDES ONTO Yanıma yatıyor, ona sarılana kadar beni yatağın üzerinde sarsıyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve derin derin nefes alıyor.

"Sana da merhaba," diyorum gülerek.

"Hey, bebek yüzlü."

Akşam güneşi evin en üst katındaki yatak odamızı ısıtıyor. Çocuklar yıllar önce evden taşındığından beri birlikte yaşamaya alıştığımız sükûnet, çocuklarımızın ve onların çocuklarının eve girip çıkmalarıyla bozuldu.

Uzun zamandır duyduğum en iyi şey.

"Ryder bu yaşlı adamı çok yoruyor," diyor Kiss. "Çocukların küçüklüğünden beri bu kadar çok top fırlatmamıştım ve bu çok uzun zaman önceydi."

"Buna alışsan iyi olur. Çocuklarımız daha fazla çocuk sahibi olmaya başlayacak ve dedemle yakalamaca oynamak isteyecekler."

Kulağımı ısırtıyor ve beni kıkırdatıyor.

"O zaman büyükannem büyükbabamı formda tutsa iyi olur," diyor. "Tecrübelerime göre, büyükbabam mükemmel formda."

Kixx kıkırdıyor, çenesini omzuma yaslıyor. "Paige'in evde olması güzel, değil mi?"

Küçük kızım. "Evet, gerçekten öyle."

Aklıma kızım, onun cesur ruhu ve tatlı gülümsemesi geliyor. O da kardeşleri kadar inatçı ve daha bağımsız. Onu büyütmek erkekleri büyütmekten çok farklı bir deneyimdi. Farklı sınırları test etti ve beni farklı şekillerde zorladı. Hayatım onsuz tamamlanamazdı.

Küçük tombul yanaklarını ve yaramaz gözlerini gördüğüm gün, onu eve getirmem gerektiğini biliyordum. Ona anında aşık oldum. Kixx'in avucunun içine için bir sırtış yetti. Çocuklar onu hemen benimsediler ve kendilerinden biri gibi kucakladılar.

Olduğu kadınla gurur duyuyorum; zeki, güçlü ve cesur. Ve baştan aşağı bir Carmichael.

"Çocuklara söylemekten nefret ediyorum ama bu yıl Paige'in hediyesini geçemezler," diyorum. "Sonunda evimizin yanındaki arsasına bir ev inşa etmek istediğini duymak tüm zamanların en iyi hediyesi."

"Oh, bunu çocuklara söyledim." Gülüyorum.

"Elbette Banks ve Maddox bana onun favorim olduğunu söylemişti, bu yüzden sürpriz olmadı," diyor iç geçirerek.

"Şu çocuklar."

"Şu çocuklar," diye tekrarlıyor, arkamda rahatlayarak. "Sana bunu yeterince söylemiyorum ama çocuklarımıza bakıyorum ve senin yıllar boyunca ne kadar harika bir anne olduğunu düşünüyorum Damaris."

Sözleri beni şaşkına çevirirken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Onlara sabrı ve sorumluluğu öğrettin," diyor kulağıma karşı. "Koşulsuz sevgiyi. Hayatın stresinin ortasında nasıl eğlenileceğini ve ailenin önemini. Sen inanılmazsın."

"Şey, teşekkür ederim," diyorum, kelimelerim duygusallaşmış bir şekilde. "Bu da nereden çıktı?"

"Ryder beni ."

Gülüyorum, yanağımdaki bir damla yaşı siliyorum.

Kapının dışındaki parkede ayak sesleri duyulana kadar yatakta yan yana kıvrılmış yatıyoruz. Kiss yanağıma bir öpücük konduruyor ve yataktan kalkıyor.

"Noel partisini başlatmaya hazır mısınız, Bayan Carmichael?" diye soruyor.

"Hazırım, Bay Carmichael."

Ayağa kalktık ve birbirimize baktık.

"Mutlu Noeller, Damaris," diyor. Ben de gülümsüyorum. "Mutlu Noeller, Kixx."

Birlikte aşağıya, ailemizin yanına iniyoruz.

Bu karakterleri nerede
bulabilirim? Moss & Brooke-
Flirt Maddox & Ashley-Fling
Jess & Pippa-Fluke
Banks & Sara-Flaunt
Foxx & Bianca-Flame
Paige & Hollis-İlişki Anlaşması

Also by Adriana Locke

Brewer Aile Serisi

Teklif| Düzenleme

Carmichael Aile Serisi

Flirt | Fling | Fluke | Flaunt | Flame

Landry Aile Serisi

Sway | Swing | Switch | Swear | Swink | Sweet

Landry Ailesi Güvenlik Serisi

Nabız

Gibson Boys Serisi

Crank| Craft | Cross| Crave| Crazy

Mason Ailesi Serisi

Kısıtlama| İlişki Anlaşması| İtibar| Pervasız| Acımasız| Çözüm

Marshall Ailesi Serisi

Yapabileceğimden Daha Fazlası| Bu Kadarı Doğru

İstisna Serisi

İstisna | Algı

Dogwood Lane Serisi

Tumble| Tangle| Trouble

Bağımsız Romanlar

Fedakarlık| Nereye Götürürse Götürsün| Yaralarda Yazılı| Şanslı On Bir
Numara | Beni Sevdğin Gibi | Tatlı Nokta | Hiçbir Şey Ama Hepsi |
Şimdi ve Sonsuz Arasında

Tam okuma sırası ve daha fazla bilgi için www.adrianalocke.com adresini ziyaret edin.

The Christmas Cab

TEAGAN AVCISI

Ardıç

“WE LOVE WORKING Seninleyiz Juniper, gerçekten. Ancak bütçe kesintileri nedeniyle, derhal geçerli olmak üzere görevine son vermek zorundayız.”

Yıllar sonra ilk tatilinize çıkmadan önce duymak isteyeceğiniz sözler bunlar değildir. Aslında bunlar, sizi tamamen nefret ettiğiniz bir işten kurtarıyor olsalar bile, duymak isteyeceğiniz sözler değildir. Ruhunuzu emen ve sizi küçük dağ kasabanızdan ayrılıp Güney Kaliforniya'ya taşındığınıza pişman eden bir iş.

Ama oldu işte. O kelimeleri duydum. Resmi olarak işsizim, hem de Noel'den bir hafta önce.

Şirketi suçlamıyorum. Gerçekten suçlamıyorum. Finans departmanında çalıştığım için bu hamlelerine pek şaşırmadım. İnsanların işten çıkarılacağını biliyordum; sadece benim onlardan biri olmayacağımı umuyordum.

Ama ne yazık ki, işte buradayım, işsizim ve üç yıl sonra ilk kez Noel için evime gitmeden önce Seattle havaalanında çantamı bekliyorum. İtiraf etmeliyim ki bir yanım eve gideceğim için heyecanlı. Kardeşim Jonah on yıllık birlikteliğin ardından *nihayet* lise aşkıyla evleniyor ve onun ve Cindy için daha mutlu olamazdım. Onlar mükemmel çiftin timsali ve törenin çok romantik olacağını biliyorum.

Ama diğer parçam? O eve gideceğim için daha az heyecanlı. Bu, *onu*, kardeşimin en iyi arkadaşını, on dört yaşından beri aşık olduğum adamı görmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Annemin meşhur çivili egnoglarından çok fazla içtiğim ve kendimi ona attığım gece yaşadığım ve hafızama kazınan korkunç olayı düşünerek inliyorum.

Jonah'ın bana önerdiği üçüncü içkiyi içmenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama ne yazık ki. Kaçmak istiyordum çünkü Rudy amcam çiftliğinde mükemmel Noel ağacını yetiştirmek için kullandığı ayrıntılı yöntemleri bana anlatmaktan vazgeçmiyordu ve ben de bazen kendi iyiliğim için fazla iyi olduğumdan onu rahatsız etmek istemiyordum. Onun yerine içtim. Ve biraz daha içtim. Sonra biraz daha.

Bildiğim bir sonraki şey, Felix ile mutfakta yalnız olduğumdu ve ay ışığında ayakta *çok ateşli* görünüyordu. Birden dudaklarım onun dudaklarındaydı.

Sonra beni itmeye başladı ve ben mahcup oldum. Dehşete düştüm. Felix'e onun hakkında ne hissettiğimi söylemek için on *acı dolu uzun* yıl beklemiştim ve elime ne geçmişti? Reddedilmiştim. Bu yüzden, mantıklı bir yetişkin gibi, o korkunç geceyi unutmasını umarak son üç yıldır uzak durdum.

Bagajların atlıkarıncaya yüklendiğini bildiren alarm sesi beni o korkunç anıdan çekip alıyor. Herkes taşıma bandına bir adım daha yaklaşıyor, bavulların gelişini izlerken tüm gözler plastik perdelerde. Sonraki on dakika boyunca orada kalıyorum, bavullar birbiri ardına yanımdan geçerken ayağım fayans zemine vuruyor. Hiçbiri sarı çiçekli parlak mor değil ve eşyalarımın bir yerlerde kaybolduğundan gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

Kabarık kışlık montumun cebinden cep telefonumu çıkarıyorum ve saati gördüğümde inliyorum. Geç kalmıştım. Aracım muhtemelen beni beklemek zorunda kaldığı için kızgındır. Tabii ki annem araba kiralamama izin verseydi, bu durum ortadan kalkabilirdi ama hayır.

"Saçmalama Juniper. Paranı kiralık bir araba için harcamayacaksın. Senin için Noel Taksisi göndereceğiz. Blitz seni görmeyi çok isteyecektir."

Sesi eve döneceğim için *çok* heyecanlı geliyordu, tartışmaya cesaret edemedim, ancak şimdi pişmanım çünkü liseden eski arkadaşımın oturup beni beklemesi düşüncesinden nefret ediyorum. Noel Taksisi gibi saçma bir şeyi Thistle Ridge, Washington'a bırakın. Evet, Noel'i her şeyin üstünde tutan bir yer için tamamen uygun ama yine de. Biraz fazla değil mi?

Dürüst olmak gerekirse, kasaba Noel sevgisi konusunda her zaman biraz aşırıya kaçmıştır; tüm yıl boyunca asılan tatil ışıklarından, kasım ayının ilk gününden ocak ayının otuz birinci gününe kadar kasaba hoparlörlerinden çalan müziğe, hemen hemen herkesin tatil temalı bir isme sahip olmasına ve lanet olası Noel Taksisine kadar. Çok abartılı ama insanlar buna bayılıyor.

Kimi kandırıyorum ki? Ben de çok seviyorum. Kardeşimin en iyi arkadaşıyla sarhoş öpüşmem olmasaydı, yılın bu en harika zamanına her...yıl geri gelirdim.

Ama bunu yapamazdım. Her şeyden sonra onunla yüzleşemedim ve Jonah'la kendimi bildim bileli birbirlerine bağlı oldukları için onun da yanımda olacağını biliyordum. Tıpkı düğünde de yanımda olacağından hiç şüphem olmadığı gibi.

Sadece bir hafta Juniper, kendime hatırlatıyorum. Kardeşin için bir hafta dayanabilirsin.

Bir hafta hayatta *kalabilirim* ama bu istediğim anlamına gelmez. Kim bilir? Benim için iyi olabilir. İşsizlik meselesini kafamdan atmama yardımcı olabilir. Bu konuda ne yapacağıma dair hâlâ bir fikrim yok.

Açık muhasebe pozisyonları olan birkaç yere daha özgeçmişimi göndermeye başladığımda, kendimi gönder tuşuna basmaya zorlayamadım. Sanki bir şey bana hayır diyordu, faturalarımı ödemek için paraya ihtiyacım olsa da, bunun benim için doğru yol olmadığını söylüyordu. Ben de yapmadım. Bunun yerine, rakamları hesapladım ve işleri çözerken işsiz ne kadar gidebileceğimi hesapladım. Tutumlu harcamalarım ve her maaş çekimden para çekmem sayesinde, işleri çözmek için biraz zamanım var.

Kanaldan bir torba daha düşüyor. Bu kahverengi, bir sonraki ise siyah. Benimki nihayet -nihayet!/- aşağı yuvarlanmadan önce dört torba daha düşüyor ve hiç de kötü görünmüyor. Rahat bir nefes alıyorum, sonra aşırı dolu şeyi banttan çekip tekerleklerini yere koyuyorum. Cebimden telefonumu bir kez daha çıkarıp Blitz'le tam olarak nerede buluşmam gerektiğini iki kez kontrol ettikten sonra teslim alma alanına doğru ilerliyorum.

Havaalanının kapısından dışarı adımımı attığımda buz gibi hava vücuduma çarptığında hayatımın en büyük nefesi beni terk ediyor. Soğuk olacağını biliyordum ama bu bir sonraki seviye. Seattle'da hava bu kadar soğuksa, dağa çok daha yakın olduğumuz Thistle Ridge'de nasıl olacak?

"Fındıkkıranın oğlu," diye mırıldanıyorum, üç yıldır kullanmadığım paltomu çekiştirerek.

LAX'te Uber'den indiğimde kesinlikle deli gibi görüldüğüme hiç şüphe yok. Üzerimde bir kazak ve atkı vardı ve şu anda giydiğim rüküş palto kolumun üzerine kıvrılmıştı. Uçaktan iner inmez donacağımı hissediyordum ve haklıydım.

Ceketime daha sıkı sarılıp bavulumu arkamdan çekiyorum ve taksinin kalkacağı yere yaklaştıkça yaklaşıyorum. kaşlarım çatılıyor çünkü ren geyiği boynuzları, dev bir yakut kırmızısı burun ve çok fazla Noel ışığıyla süslenmiş iğrenç derecede parlak sarı bir taksinin olması *gereken* yerde hiçbir şey yok.

Arabam hangi cehennemde?

Telefonumu tekrar kontrol ediyorum ve evet, olması gereken yer burası. Blitz çantamı almak çok uzun sürdüğü için mi gitti? Annem ona yanlış saat ya da tarih mi verdi?

Her iki durumda da ya yolda kalacağım ya da astronomik bir Uber ücreti ödemek zorunda kalacağım. Yılın bu zamanında bu kadar kısa sürede kiralık bir araç bulmam mümkün değil. Buradaki uçuşlara ilk baktığımda zaten neredeyse doluydular.

Harika. Hayatımdaki diğer her şey zaten boka sarmış durumda. Bu da tam olarak o yığına eklemem gereken şey. İçimi çekiyorum, Uber simgesine dokunuyorum ve zihinsel olarak kendimi birazdan ödeyeceğim devasa ücrete hazırlıyorum ki "Jingle Bell Rock "ın o eşsiz sesini duyuyorum.

Noel Taksisi kükreyerek durduğunda başımı kaldırıyorum, şoförün acelesiyle önümdeki kaldırımı kıl payı kaçırıyorum. Araba park konumuna geçip kapılar açıldığında, yanımdan geçip giden diğer arabaları umursamadan nefes nefese geri sığıyorum.

Uzun boylu bir adam taksiden inerken bir, iki, üç kez göz kırpmıyorum. Bagaja gidiyor, açıyor ve sonra iç çekerek eşyaları itip neden bu kadar geç kaldığına dair bir bahane sıralıyor.

"Geç kaldım! Geç kaldım! Biliyorum, özür dilerim. Sadece 405'teki trafik korkunçtu ve sonra kahve almak için durmak zorunda kaldım çünkü kahve almadan iki saat daha dayanmam mümkün değildi ve bana yanlış sipariş verdiler, bu yüzden arabaya servis bölümünden *geri dönmek* zorunda kaldım. Her şey yolundaydı ama şimdi buradayım. Seni yükleyip Thistle Ridge'e doğru yola çıkaralım. I..."

Kelimeler dilinde ölüyor. Konuşamıyor. Ağzı bir karış açık bana bakmakla meşgul, kehribar rengi bakışları çok tanıdık, üç yıldır ilk kez beni içine çekerken bana bakıyor.

Felix Bailey. Ağabeyimin en iyi arkadaşı. Gençliğimden beri aşık olduğum adam. Şehre en son geldiğimde sarhoşken öptüğüm adam. O olaydan beri ne pahasına olursa olsun uzak durduğum adam.

Ve bir elf gibi giyinmiş.

Felix

I CAN'T REMEMBER Thistle Ridge'de düğün olmadan geçen son Aralık ayıydı, bu yüzden Jonah sonunda Cindy'nin parmağına bir yüzük taktığını söylemek için beni aradığında, Noel arifesinde düğümü bağlayacaklarını duyduğumda şaşırmadım.

Onu görmenin ne anlama geldiğini anlamam iki saniyemi aldı. Juniper Frost, Jonah'ın küçük kız kardeşi. Beni durup dururken öpüp California'ya kaçtıktan sonra üç yıldır görmediğim kadın.

Düğün için döneceğini biliyordum ama bu aptal elf kostümünü giyerken onunla karşılaşmak zorunda mıydım? Yemin ederim, bu resmi olarak son kez herhangi bir şey için gönüllü oluyorum, annemin bana rüşvet çalıştığı pişmiş ürünler ne olursa olsun.

"Felix..." Geniş mavi gözleri aptal şapkamdan bir palyaçonun giyeceği bir şeye benzeyen yeşil ayakkabılarıma kadar iz sürüyor. Uygun sanırım, çünkü şu anda kesinlikle bir palyaço gibi hissediyorum.

"Seni görmeyi beklemiyordum," diyor, soğuktan dişleri takırdıyor. Ya da en azından ben soğuktan olduğunu varsayıyorum çünkü lanet olsun, hava çok soğuk. Bu aptal kostümün fazla yalıtımı yok, o yüzden bilirdim.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kardeşin benim en iyi arkadaşım." Kaşlarını çatıyor. "Bunu biliyorum. Ben sadece..."

Bugün. Bugün demek istedi. Hazırlanmak için daha fazla zamanı olacağını düşündü, saklanmak için daha fazla zamanı. Beni öpmemiş gibi davranıp, onu son gördüğümde kaçmak için daha fazla zamanı olacağını.

O geceyi hâlâ çok net hatırlıyorum. Üniversite son sınıftayken Noel tatili için eve dönmüştü. Son birkaç seferdir onu özliyordum.

Kasabadaydı, bu yüzden Jonah ve beni gölgemiz gibi takip eden küçük Junie Frost'un okula gittiğinden beri epey büyüdüğünü bilmiyordum.

Eskiden giydiği büyük boy tişörtler ve rüküş eşofmanlar çoktan gitmiş, yerine bacaklarının ne kadar uzun ve biçimli olduğunu gösteren dar üstler ve kısa etekler gelmişti. Eskiden dağınık bir topuzun içinde duran gece yarısı siyahı saçları artık şık ve omuzlarının üzerinde kıvrılmıştı, bir şekilde bunu yapmak için saatlerini harcamış gibi görünüyordu ama aynı zamanda tamamen zahmetsizdi. Ve mavi göz farının ona göre *olmadığını* bile keşfetmişti.

Temel olarak, Juniper Frost ısındı. *de çok*.

Bu yüzden dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, bir anlığına buna izin verdim. Hatta bundan *zevk aldım*. Yumuşak ve sıcaktı, tadı da bütün gece gizlice yediği Noel kurabiyelerinden kalma nane şekeri gibiydi.

Bunun suçunu içtiğim en az beş egnog'a ya da belki de arka planda Noel müziği çalarken mutfak penceresinden içeri süzülen ay ışığının romantik ortamına atabilirdim.

Ama hayır. Hepsi bendim. O anda, o öpücüğü istedim. *Onu* istedim. Juniper Frost'u daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istedim.

Sonra ayak seslerini duydum ve aniden tek istediğim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşini öperken yakalanmamaktı, bu yüzden onu ittim ve yapamayacağımızı söyledim. Gözleri şu anki gibi kocaman açılmış bir şekilde arkasını dönüp kaçtı ve bu onu son görüşüm oldu.

Şimdiye kadar.

Son üç yılını Kaliforniya'da muhasebeci olarak çalışarak geçirdiği söyleniyor; biz çocukken elinde hep bir kalem ve çizim defteri olduğu için bunu duyduğumda şaşırmıştım. Sayılar yerine bunlarla bir şeyler yapacağından emindim ama sanırım hepimiz sürprizlerle doluyuz.

Mesela şu anda Noel Taksi'nin her zamanki şoförü Blitz yerine beni gördüğüne şaşırdığına eminim.

"Blitz nerede?" diye soruyor, adeta zihnimi okuyor.

"Karısı doğuma girdi, ben de onun yerine taksi görevini üstlendim." Gözleri daha da açıldı. "Blitz evli mi? *Bizim* Blitz mi?"

Kıkırdıyorum çünkü Blitz adında başka kaç kişi tanıyor olabilir ki? "Tek ve . Geçen Noel arifesinde evlendi. Ya da

ondan önceki miydi?" Başımı salladım. "Her iki durumda da, Holly Lane ile evlendi-"

"-oyuncak dükkânı," diye bitiriyor Juniper başını sallayarak. "Onu hatırlıyorum. Senin sınıfındaydı, değil mi?"

"Evet. Blitzzy oğlan kendine yaşlı bir kadın kapmış."

Homurdanıyor. "Sanırım artık Thistle Ridge'de yaşlı kadınlardan hoşlanan tek kişi sen değilsin."

"Hey, bu sadece bir söylentiydi ve sen de bunu biliyorsun. Yemin ederim, Bayan Donner'ın gözlüksüz güzel görüldüğüne dair bir yorum yapıyorsun ve birden rehber öğretmeninle yatmaya başlıyorsun."

Juniper gülüyor ve bu o kadar hafif, havadar ve mükemmel bir gülüş ki, sandığımdan daha fazla özlediğimi fark ediyorum.

Onu özledim.

Jonah ile yaşadığım neredeyse her anıda o da var ve son üç yıldır benden uzak durması çok yazık. Artık dudaklarının tadının şeker gibi olduğunu bilsem bile arkadaşımın yanımda olması güzel olurdu.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse... Çantanı alayım ve yola koyulalım."

Bana doğru iterken bavuluna uzanıyorum, tenlerimiz birbirine sürtünüyor. İçimde bir sıcaklık patlaması yayılıyor, elleri buz küpü gibi olduğu için gülünç. Her iki durumda da, lanet olası elf ayakkabısı kaplı ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Ve bunu sevdim. Çok, çok fazla.

Boğazıma düğümlemiş gibi duran yumruyu yutuyorum, elini çekip ceketinin cebine sokmasına aldırmadan çantasını taksinin bagajına yerleştiriyorum. Omzuna attığı diğer çantayı işaret ettiğimde başını sallıyor.

"Bu bende kalsın. eskiz defterim var ve uzun bir yol."

Ah. Yani Thistle Ridge'e olan iki saatten fazla yolculuk boyunca beni görmezden gelmeyi planlıyor. Anladım.

Başımı salladım. "Pekâlâ. O zaman, sanırım gitmeye hazırız, ha?"

Uber mi çağırırsam yoksa yürüsem mi diye düşünürken taksiye temkinli bir şekilde bakıyor.

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Birbirimizi son gördüğümüzde pek de iyi durumda değildi. Ben de utanırdım. Üç yılımı saklanarak geçirdiğim için utanmazdım ama yine de biraz utanırdım.

Ama benim. Ben Felix'im, o da Juniper. Onu tüm hayatım boyunca tanıyorum. Yani beni öptü mü? Önemli değil. Bunda utanılacak bir şey yok. Bizler yetişkiniz. Bunu unutabiliriz, hiç olmamış gibi davranabiliriz. Her şey yolunda.

Küçük bir şey dışında... Olmamış gibi davranmak istediğimden pek emin değilim. Oldu. Juniper Frost beni öptü.

Ve beni tekrar öpmesini istiyorum.

"Juniper?" Ben soruyorum. "Hazır mısın?"

Mavi gözlerini bana doğru çeviriyor ve anında anlıyorum ki, hayır, hazır değil. Şu anda başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Ama buna rağmen yine de bunu yapacağını da biliyorum.

Taksinin kapısını açıp arka koltuğa geçmeden önce "Hiç olamayacağım kadar," dedi ve beni kaldırımında dikilip arkasından bakarken bıraktı.

Bu uzun bir yolculuk olacak, yine de olmak istediğim başka bir yer yok.

Chapter 3

Ardıç

WE'RE HALF AN Thistle Ridge'den bir saat uzaklıkta ve bu aptal taksinin arkasına bindiğimden beri Felix Bailey ile tek bir kelime bile konuşmadım, bunu da insanlar *kesinlikle* baktığı için yaptım. Şaşırmadım - her gün elf kostümü giymiş ve saçma bir taksiyle dolaşan 1.80 boyunda bir adam görmüyorsunuz.

Kalemimi karalama defterimin üzerinde sürüklerken hoparlörlerden usulca "White Christmas" çalıyor, akılsızca karalıyorum çünkü şu anda, son üç yıldır kaçtığım tek adamla bir arabada yalnız olduğum gerçeğinden dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye ihtiyacım var. Dikiz aynasına bakıyorum ve Felix'in çoktan bana baktığını görünce şaşırmıyorum. Gizlice bakmaya cüret ettiğim son on bakışın her birinde bu oldu.

"Senin yola bakman gerekmiyor mu?"

Bakışlarını önündeki karla kaplı asfalta çevirerek sırtıyor. "Sadece trafik kurallarına uyuyordum, hepsi bu. Güvenlik için arkamı kontrol ediyordum."

"Mhmm," diyorum cevap olarak, gözlerim kâğıdıma kayıyor.

Son zamanlarda işim zamanımın çoğunu aldığı için çizim yapmaya pek vaktim olmadı ve itiraf etmeliyim ki kalemimi tekrar elime almak iyi hissettiriyor, sanki tam olarak ait olduğu yerdeymiş gibi.

"Ne çiziyorsun?" Felix omzunun üzerinden arka koltuğa bakarak soruyor.

Pedi göğsüme doğru çekerek onun görüşünden saklıyorum. "Seni ilgilendirmez. Yola dikkat et."

"Yolu izliyorum."

"Arka koltuğa bakarsan yolu izleyemezsin." "Ve sen de şımarıklık yapmaya devam edemezsin, ama işte buradayız."

Aynada ona tekrar bakıyorum ve bir kez daha sırtıyor.

Bunu kaçırdığım için nefret ediyorum. Sözlerinden genellikle alaycılık damlamasını ve kendini biraz ukala ama bir şekilde tamamen ulaşılabilir olan o havayla taşıma şeklini kaçırdığım için nefret ediyorum. Kahverengi gözlerini ve üst dudağının alt dudağından biraz daha dolgun olmasını özlediğim için nefret ediyorum. Onu özlediğim için nefret ediyorum, özellikle de onu son gördüğümde beni reddettiği için.

Ugh. Benim aşkım hala devam ediyor ve ben de bundan nefret ediyorum.

"Ee Junie," dedi, benim için eski lakabını kullanarak, bu konuyu açtığım için kendini çok konuşkan hissederek, "Kaliforniya nasıl?"

"Sunny," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum ve gülümsemesi büyüyor.

"Yok , ha? Her gün D vitamini almak zorunda olmamak nasıl bir duygu?"

"Ferahlatıcı. Thistle Ridge nasıl?"

"Christmassy."

"Bir bok yok mu?" Sırf onun iddia ettiği gibi bir velet olmak için cevap veriyorum.

Kıkırdıyor. "Dürüst olmak gerekirse hep aynı. Her zaman aynı. Ama işin güzelliği de bu zaten, anlıyor musunuz? Her zaman ne bekleyeceğinizi biliyorsunuz ve her zaman evinizdeymişsiniz gibi hissediyorsunuz."

Başımı sallıyorum çünkü ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Küçük dağdan uzakta ne kadar zaman geçirirsem geçireyim, tam olarak neye geri döneceğimi biliyorum ve her zaman hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum. Kaliforniya'da bunu yaşayamıyorum. Her gün değişiyor. Her zaman yeni bir restoran, kulüp ya da bina açılıyor ve hiçbir şey aynı kalmıyor. İlk başlarda çok ama son zamanlarda her şey biraz... hızlı geliyor. Sanki zaman hızla geçiyor. Sanki *hayat* aceleyle geçiyor.

İyi vakit geçiriyorsan sorun yok, ama ben iyi vakit geçirmiyorum. Pek sayılmaz. Bir süredir iyi vakit geçirmiyorum ve bunu değiştirmek için ne yapmam gerektiğini bulamıyorum.

"Jonah geri döneceğin için çok heyecanlı, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum, her zaman her şeyden çok en iyi arkadaşım olan ağabeyimi düşünüyorum. Her zaman yakın olduk ve bana hiçbir zaman sinir bozucu küçük kardeş gibi davranmadı, beni her şeye dahil etti. Onun düğünü için geri döndüğüm için ben de en az onun kadar heyecanlıyım.

"Ortak bekarlığa veda partisi yaptığımıza inanamıyorum."

Bu kısma pek hevesli değilim ama bunun Felix ile daha fazla zaman geçirmek anlamına geldiğini bildiğim için.

"Tulumunu getirdin, değil mi?"

"Elbette öyle, ama yine de pijamalarımızla Candy Cane Lane'aşağı kızakla kaymanın düğün öncesi bir kutlama için korkunç bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Bu bir gelenek!"

"Bu aptalca. Ve soğuk."

"Ama gelenek."

Gözlerimi deviriyorum. "Thistle Ridge ve onun lanet gelenekleri."

"Sanki Garlands'ın her yıl düzenlediği kurabiye yeme yarışmasını sevmiyorsun. Hatta bir keresinde *bir sandalyenin* üzerine çıkıp Jonah'ın kazanması için tezahürat yaptığını hatırlıyorum."

"Ve yaptı, değil mi? Ben sadece kardeşime destek olmaya çalışıyordum, hepsi bu."

Bu sadece kısmen doğru. Kurabiye yeme yarışmasına garip bir şekilde katılıyorum. Bu yıl kimin kazanacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Paramı Darius Spruce'a yatırıyorum. Bir yüksükten daha büyük olmayabilir ama bu adam kurabiyeleri paketleyebilir.

"Eğlenceli olacak, bunu sen de biliyorsun. O yüzden-"

"Şımarıklığı bırak. Biliyorum."

Öfkelendim, bu da Felix'in daha da gülümsemesine neden oldu. Yolculuğun geri kalanı bu şekilde devam ediyor, o bana sorular soruyor ve ben de şımarık cevaplar veriyorum.

Demek muhasebecisin? Nasıl bir şey bu? Bütün gün sayılara bakıyorum.

Hâlâ çiziyor musun? Şu an çizim yapıyorum, ya da benimle konuşmayı kesersen yaparım.

Aileni göreceğin için heyecanlı mısın? Neden hala konuşuyorsun?

Neden şımarıklık yaptığımı bilmiyorum. Belki yapabildiğim için, belki de hayatımın en utanç verici gecesini gündeme getirmesini engellediği için. Her iki durumda da, bunu mümkün olduğunca uzun süre sürdürmeyi planlıyorum. Çelenkler ve ışıklarla süslenmiş *Thistle Ridge'e Hoş Geldiniz* tabelasının önünden geçene kadar durmuyorum, ama bunun tek nedeni Felix'in bana sorduğu aptalca soruları artık umursamıyor olmam.

Tek umursadığım burada olduğum. *Evimdeyim.*

Burnumu cama dayayarak, salyangoz hızıyla ilerlerken kasabayı seyrediyorum, Felix Ana Cadde'nin her tarafına asılmış 25 MPH hız sınırı işaretlerine dikkatle uyuyor. Tepeden tırnağa Noel neşesiyle süslenmiş olacağını biliyordum, ama yemin ederim şimdi burada yaşarken olduğundan daha büyüğü görünüyor.

Her elektrik direğinin etrafına koyu yeşil çelenkler sarılmış, her birinin üzerine parlak kırmızı bir fiyonk mükemmel bir şekilde yerleştirilmiştir. Her tentenin etrafına asılmış ışıklar, saat neredeyse akşam altı olmasına rağmen hala kaldırımlara doluşmuş olan tatil alışverişçilerini karşılıyor. Kaldırım kenarlarına yığılmış kar, sanki kış havasına katkıda bulunmak için bilerek oraya yığılmış gibi. Taksinin camlarından bile hoparlörlerden pompalanan tatil müziğini duyabiliyorum, "Rudolph the Red-Nosed Reindeer" tüm alışveriş bölgesinin eğlenmesi için neşeyle çalışıyor. Her şey çok neşeli ve parlak ve tam da her küçük çocuğun Noel için hayal ettiği şey.

Kardan Adam Yolu'na sapıyoruz ve Felix ailemin tuğla evinin önünde durana yaklaşık yarım mil gidiyoruz, bu ev her penceresinde çelenkler ve sahte mumlarla bir Noel kartından fırlamış gibi görünüyor.

Taksiden inmeden önce "," talimat verdi.

Kendime engel olamadığım için ona meydan okuyup kapıyı iterek açıyorum.

"Kahretsin!" Her an birinin çalılarının arasından fırlamasını bekliyormuş gibi sağa sola bakarak inliyor.

"Senin derdin ne?" Aşağı inerek soruyorum ve bir anda önümdeki kaygan kaldırımda dengemi kaybederek öne doğru kayıyorum.

Ama ben yere yuvarlanmadan önce, Felix oradaydı. Beni zahmetsizce yakalıyor, beni güvenli bir yere çekerken kolu belime dolanıyor... ki bu da onun kucağında oluyor. Bana karamela kokusunu hatırlatan gözlerine bakıyorum, parfümünün sıcak ve baharatlı kokusu burnumu gıcıklıyor. Bu, *Felix Olayı*'nın yaşandığı geceden beri, üç yıldır en yakın olduğumuz an.

Tekrar yapmak istiyorum. Onu öpmek yani. Parmak uçlarımda yükselmek, dudaklarımı onunkilere değdirmek ve tadının hâlâ yıllar önceki gibi olup olmadığını görmek istiyorum.

"Bunu yapmamalıydın, Juniper."

Bana söyledikleri tam olarak bunlardı ve belki de haklıydı. Belki de bunu yapmamalıydım. Kesin olarak bildiğim bir şey var ki, ne kadar çok istesem de bunu bir daha yapma hatasına düşmeyeceğim.

Chapter 4

Felix

I WANT TO Onu öpmek. *Kahretsin*, onu öpmek istiyorum.

Ama şimdi bana attığı o bakış -onun gözünde bir kahraman olduğum bakış- her geçen saniye daha da keskinleşiyor ve bunun nedeninin en son bu kadar yakın olduğumuz zamanı hatırlaması olduğundan hiç şüphem yok.

Uzaklaştığında, ona izin verdim. Aslında, ben de geri çekiliyorum, aramıza birkaç santim daha koyuyorum, böylece ailesinin pencerelerden izlediğini *bildiğim* halde onu kendime geri çekmek ve anlamsızca öpmek gibi aptalca bir şey yapmıyorum.

Tıpkı Bayan Kringle'ın beni izlediğini, "Noel Taksi'nin itibarını zedelediğimden" ve "zamanında geldiğimden, misafirlere nazik davrandığımdan ve lanet olsun Felix, arabadan inmelerine yardım ettiğimden" emin olduğu gibi! Belli ki onun kurallarına tam olarak uymamışım. Bu sadece gönüllü bir iş, günlük işim olan evden çalışma kodlamasına bir mola. *Ona* bir iyilik yapıyorum. Bunu yaparken biraz eğlenemez miyim?

Juniper boğazını temizliyor, sonra ayaklarını sürüyerek taksinin arkasına geçiyor ve ben daha ne yaptığını anlamadan bagajı açıyor.

"Dur!" Muhtemelen gereğinden biraz daha yüksek sesle bağıryorum, çünkü caddenin karşısında yürüyen çift bir an durup bana bakıyor. Onlara el sallıyorum. "Hey, Bay ve Bayan Prancer."

Jestime karşılık vermiyorlar ve ben de Juniper'a ters ters bakıyorum.

"Ne?" diye sorar, bagaja uzanır ve bavulunu çeker.

"Durur musun?" Onu iterek yolumdan çekiyorum, bir elimle ağır valizi çekerek kurtarıyorum ve aramızda tekerleklerinin üzerine koyuyorum. "Bayan Kringle'ın bu kasabanın her yerinde casusları var ve bahse girerim annenin tüm Noel

Prancers kurabiyeleri bunlardan bazıları. İşimi berbat ettiğimi anlamak için o yaşlı yarasaya ihtiyacım yok."

"O zaman işini berbat etmeyi bırak."

"Sana yardım etmeme izin verme!"

Gözlerini deviriyor ve bu çileden çıkarıcı olduğu kadar sevimli de.

Çantasını ondan önce kapıp bagajı kapatıyorum ve ailesinin ön kapısına giden yürüyüş yolunda onu arkamdan takip ederken önümden el sallıyorum. Bir an tereddüt ediyor, kapıyı çalmalı mı çalmamalı mı emin olamıyor ve sonunda kapıyı iterek açıyor.

"Eve geldik!" Başının üstünden sesleniyorum ve aniden evin içinde bir ayak geçidi oluyor.

Bayan Frost ilk ortaya çıkan kişi.

"Juniper!" diye sesleniyor geniş bir gülümsemeyle. Kızını öyle bir kucaklıyor ki, tecrübeyle sabittir, insanın içini ayak parmaklarına kadar ısıtıyor.

Sonra Bay Frost onu takip ediyor, aynı sıkılıkla sarılıyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Nasılsın, ufaklık?"

"Ben iyiyim baba," diyor ona, bir elini dağınık saçlarında gezdirerek.

"Emin misin?"

"Kes şunu, Ralphie," diyor annesi. "O işini kaybetti, uzvunu değil. O akıllı bir kız. Bir yolunu ."

"İşini mi kaybettin? Araba yolculuğumuz sırasında bundan bahsetmemiştin." Jonah ve bana her şeyi anlatırdı, buna Philip Burr'un kış balosundan sonra sutyenini çıkarmaya çalıştığı zaman da dahildi. Asla söylemeyeceğim ama bir hafta boyunca mor gözle dolaşmasının nedeni ben olabilirim.

Juniper omuz silkiyor. "Önemli bir değil."

Ama bu büyük bir mesele. Gözlerinden anlayabiliyorum. Juniper her zaman plancı olmuştur. Eminim geleceğin ne getireceğini bilmemek onu öldürüyordur.

Babası yine de ona "Senin için buradayız" diyor ve yemin ederim o endişenin biraz dağıldığını görüyorum.

"Ne kadar tatlı değil mi?"

Hepimiz başımızı kaldırdığımızda Jonah'ın koridorun sonunda durduğunu görüyoruz, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış, yüzü bomboş.

"Jonah," diyor Juniper, yüz ifadesi aynı derecede soğuk.

Bir. İki. Üç.

Numara yapmaya daha fazla devam edememeleri için kaç saniye geçmesi gerekiyorsa o kadar. Kimin kime ilk ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama aniden Juniper

Jonah'ın kollarına sarılmış ve birbirlerine şiddetle sarılıyorlar. Sadece üç yıl önce bana böyle bir karşılama yapardı. Şimdi, zar zor bir bakış atabiliyorum.

Sonunda ayrıldıklarında Jonah gözünden bir damla yaş sildi. Bu konuda ona daha sonra bok atmam gerekecek.

Sonunda Jonah'ın nişanlısı Cindy ortaya çıkıyor ve Juniper'e uzun zamandır görmediği kız kardeşine sarılır gibi sarılıyor. Aralarındaki yaş farkına rağmen ikisi hep yakın olmuşlardı; Cindy benimle ve Jonah'la aynı yaştaydı, Juniper'den ise iki yaş büyüktü. Birlikte takıldığımız zamanlarda ona asla farklı davranmadı ve Jonah onu yanıma getirmeye başladığında ondan hemen hoşlanmamı sağlayan şeylerden biri de buydu.

"Ne? Bana sarılmak yok mu?" Frost ailesi Cindy'yi serbest bıraktığında Onu.

Hepsi bana gözlerini deviriyor. Dürüst olmak gerekirse, Juniper dışında beni Neredeyse her gün ve bildim bileli böyle. "Uçuşun nasıldı, tatlım?" Bayan

Frost beni görmezden gelerek soruyor.

"Güzel. Eskiz yaparak geçirdim."

Bayan Frost kocasının gözlerini yakalıyor, gözlerinde bir kıvılcım var ve acaba onlar da benimle aynı şeyi mi düşünüyorlar diye merak ediyorum, Juniper'in sanatıyla bir şeyler yapmak varken yeteneklerini muhasebede harcamaya hiç hakkı yok.

"Sanat malzemeleri satan dükkândaki Nat, çizim ve boyama dersleri verecek birini arıyordu. Belki eve gitmişken uğrayabilirsin. Eminim seninle sohbet etmeyi çok ister."

"Sadece düğün için buradayım anne," diyor Juniper ve sanki bunu ilk kez söylemiyormuş gibi geliyor. "Kalmayacağım."

"Biliyorum, . Ama bana bir iyilik yap, olur mu?"

Bayan Frost kızının cevabını bekleme zahmetine girmeden onu evin içine doğru götürüyor ve bütün gün yemek pişirdiğini bildiğim mutfığa götürüyor. Son birkaç saattir Juniper'le baş başa kaldığım için ailenin onunla vakit geçirmesine izin ve çantasını üst kata, yıllar önce üniversiteye gittiği zamanki gibi duran eski yatak odasına götürüyorum.

Parmak uçlarımla içeri girdim, raflarda hâlâ duran ıvır zıvırları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve çantasını yatağının yanına koydum. Parmağımı ışık düğmesinin üzerine koydum.

Dur. Duvara iliştirilmiş çizimlerin karmaşasında bir şey gözüme çarpıyor, tanıdık bir şey.

Yaklaşıyorum, gevşek eskiz kağıdını tutuyorum ve onu örten diğer çizimlerin arkasından yavaşça çekiyorum. Serbest bıraktığımda *neden* bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum.

Benim.

Belli birkaç yaş daha gencim ama yine de benim. *Beni o çizdi.*

Juniper Frost *beni* neden çizdi? Beni de mi takside çizdi? Çizimde bu iğrenç elf kostümünü mü giyiyordum? Neden hâlâ bu kıyafeti giyiyorum?

Ayak sesleri merdivenlere çarpıyor ve onlar yaklaştıkça nefesimi tutuyorum.

"Geri dönmek tuhaf mı?" Cindy soruyor.

"Çok," diyor Juniper. "Ama onu özledim. Hem de çok."

"Eğer üç uzun yıl boyunca saklanmamış olsaydın, belki de bu kadar özleyecek zamanın olmazdı."

"Buraya geri dönemezdim."

Duruyorlar, o kadar yakınlar ki gölgelerinin koridorun duvarlarında dans ettiğini görebiliyorum. "Neden olmasın?"

"Neden olmadığını *biliyorsun*,

Cindy." "Felix yüzünden mi?"

Hassiktir. Benim hakkımda konuşuyorlar. Varlığımı duyurmalıyım. Saklanıp konuşmalarını dinlememeliyim. Bu açıkça benim kulaklarım için değil.

Öyle bile olsa, hareket etmiyorum.

"Sana söyledim," diye devam ediyor Cindy, "onu öpmek büyük bir mesele değildi."

Juniper homurdanır. "Güven bana, onun için olmadığını biliyorum. Reddedilme izleri bunu kanıtlıyor, hatırladın mı?"

"Belki de onu gafil avladınız."

Oh, oğlum, o yaptı. Sanırım Juniper'in beni öpeceğini düşünmeden önce çatıda Noel Baba'yı bulmayı bekliyordum.

"Belki de seni reddetmek istememiştir."

Öyle demek istedim. En azından o anda, istedim. Juniper'in duygularından çok Jonah'ın bizi bulması konusunda endişeliydim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, keşke o zaman onu daha çok önemseseydim diyorum. Belki o kadar uzun yıllar uzakta kalmazdı.

"Öyle yaptı ve bu değil. Beni sadece en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olarak görüyor."

Bilmiyorum.

Ne zaman olduğundan emin değilim ama . O sadece Jonah'ın küçük kız kardeşi değil. O Junie. *Benim Junie'm.* Ve bunu bilmesini istiyorum.

Birden kapı itilerek açıldı ve Juniper'le aynı ben de geri adım attım, eli kalbine gitti, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Şaşkınlığı anında öfkeye dönüşüyor ve bu öfke bana yöneliyor. "Burada ne yapıyorsun?" Suçlama ses tonunda açıkça görülüyor. Onun Kızgın bakışlar elimde tuttuğum resme kayıyor. "Neden eşyalarımı dokunuyorsun?"

"Ben, uh, aşağıya ineceğim..." Cindy, Juniper ve ben baş başa kalana kadar yavaşça geri çekildiğini duyurdu, ben onun çizimini tutuyordum ve o bana doğru hançer gibi bakıyordu.

Anladım. Bu kötü görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "gibi değil."

"Eşyalarımı karıştırıyormuşsun gibi görünüyor."

"Değildim. I..." İçimi çekiyorum ve onun çok zamanını aldığına şüphe olmayan resmimi kaldırıyorum. "Bunu neden çizdin?"

Omuz silkiyor. "Bir sürü insan çizdim." "Evet, ama bu..."

Çizime bakıyorum, dikkatli çizgiler ve sayfadan fırlayan detaylar karşısında hayrete düşüyorum. Plums'ların evindeki jakuziden havuza koşmanın iyi bir fikir olacağına karar verip düşüp yüzümü betona çarptığımda yanağımın üst kısmında oluşan hafif yara izini bile eklemiş.

"Sadece aptalca bir çizim," diyor, elimden kapıyor, kenarlarını kuvvetiyle kırıştırıyor. Hemen geri alıp düzeltmek, saklamak ve çerçeveletmek istiyorum. Hatta belki bir vitrine bile gönderebilirim.

Yeteneğini Kaliforniya'da bir kübik odada harcamasına gerek yok. Bunu başkalarıyla paylaşmalı. Bu sadece "aptal bir eskiz" değil. Bu bir sanat eseri.

"Aptalca değil," diye ısrar ediyorum.

Gözlerini deviriyor. "Evet, öyle. Sadece-"

Sözlerini ağızımla kestim. Kendime engel olamıyorum. Öpmek zorundayım Onu.

İlk başta şaşırdı, ben de şaşırdım ama sadece birkaç saniye önce Juniper eriyor, dudakları altında hareket ediyor. Tadı benim gibi

Hatırlıyorum, tatlı ve naneli bir şey gibi. Dudakları sıcak ve kadifemsi, kollarımı sıkıca kavıyor, tutmazsa düşeceğinden korkuyormuş gibi bana tutunuyor. Sanki şu anda onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi ve bunu anlıyorum. Beni de ayakta tutan tek şey o.

Onu daha da yakınımı çekiyorum, bedenlerimiz birbirine bastırılana kadar, tüm doğru yerlerde ne kadar yumuşak olduğunu hissedene kadar onu kendime çekiyorum. Ellerimi siyah saçlarının arasına sokup dilimi dudaklarının kenarında gezdirirken içimde eriyor. İstedğim erişimi bana sağlıyor ve dillerimiz anında birbirine dolanıyor, sanki bunu bir kez değil de daha önce binlerce kez yapmışız gibi.

Onu ne kadar süre öptüğümde emin değilim, ama yeterince uzun olmadığını hemen anlıyorum, özellikle de ayrıldığımızda ve hemen tekrar yapmak istediğimde. Juniper sert bir nefes çekiyor, göğsü kabarıyor. Gözleri sanki çok fazla içmiş gibi cam gibi ve bana bakıyor.

"Felix, ben..." Dilini alt dudağının üzerinde yuvarlıyor. "Bu ne içindi?"

"Beni çizmen hoşuma gitti."

Ardıç

THE LAST THING Nat'i görmek için Glitter Galore Sanat Malzemeleri Mağazası'na uğradığımda beni tezgâhın arkasına çekmesini, elime bir resim dersi programı tutuşturmasını ve kapıdan vals yaparak çıkmadan önce anahtarları bana fırlatmasını bekliyordum, ama tam da öyle oldu.

Bu üç saat önceydi ve şimdi ilk sanat dersimi tamamlıyorum.

"Bugün çok iyi ders verdiniz Bayan Frost. Perşembe akşamı döneceksiniz, değil mi?"

"Oh. Ben..."

Bunu hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, ders vermeyi hiç düşünmemiştim, ama bütün akşam yaptığım tam olarak buydu ve dürüst olmak gerekirse, bunu sevdim. Öğrencilerin vizyonlarını gerçekleştirmelerine, renkleri sıralamalarına ve doğru gölgelendirmeyi bulmalarına yardımcı olmayı sevdim. Onlara yardım ederken elimdeki boya fırçasının verdiği hissi sevdim.

Ayrıca, bu gece ders vermek tüm sorunlarımı geride bırakmamı ve sadece buna odaklanmamı sağladı. Felix Bailey'nin beni öptüğünü ve sonra hiçbir şey olmamış gibi ailemin yemek masasına oturduğunu düşünürsek bu harika.

Hayal edebileceğimden çok daha yetenekli olan on altı yaşındaki Tim'e "Emin değilim," diyorum. Bu dersi o vermeliydi, ben değil.

"Umarım öyledir." Geri kalan malzemelerini sırt çantasına tıktırıp kapıdan çıkmadan önce bana gülümsüyor.

Küçük sınıftaki diğer birkaç öğrenci de gece için ayrılmadan önce benzer şeyler söylüyor ve beni yabancı bir dükkânda, Nat'ın işim bittiğinde kapıyı yönündeki talimatlarından başka bir şey olmadan bırakıyor. Ben de yaptım.

Son yirmi dört saat içinde olan biten her şeyi. Eve, Thistle Ridge'e dönmenin işleri çözmeme yardımcı olacağını ve her şeyi daha da karmaşık hale getirmeyeceğini düşündüm.

Bugün ders verirken harika vakit geçirdim. Hatta Kaliforniya'da kalmaya karar verdiğimden bu yana geçirdiğim en güzel gün olduğunu söyleyebilirim. Sanatın peşinden gitmek yerine pratik bir şey için okula giderek doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm, ancak pratik olanı pencereden dışarı atıp onun yerine tutkuya yönelmem gerektiğinden endişelenmeye başlıyorum.

Tutku.

Tanrım, bu kelime bana dün geceki öpücüğü hatırlatıyor, Felix beni kendine çekip ellerini saçlarıma daldırdı ve beni açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi öptü. Nefes kesiciydi ve sadece tamamen şaşırdığım için değil.

Hayır. Bundan daha fazlasıydı. İlk öpüşmemizin *olması gerektiği gibiydi*, her zaman olmasını istediğim gibiydi. Elf kostümü hariç, ama sanırım insan çocukluk aşkı sonunda onu öptüğünde çok seçici olamıyor. Anlayamadığım şey ise beni *neden* öptüğü.

"Beni çizmiş olman hoşuma gitti." Söylediği , ama sadece bu olamazdı. Daha fazlası olmalıydı... değil mi?

AÇIK işaretini *KAPALI*'ya çevirirken iç geçiriyorum. Eminim Felix'in niyet ettiğinden çok çok daha fazlasını okuyorum, özellikle de yemekte tek yaptığı göz temasından kaçınmak olduğu ve tatlı biter bitmez kapıdan kaçtığı için. Sanırım bu adil. İlk öpüşmemizden sonra ben koştum. O da ikinci öpüşmemizden sonra koşacak.

Ceketimi giyip çantamı alıyorum, eskiz defterimin olduğundan emin olduktan sonra ön kapıya yöneliyorum ve kilidi yerine oturtuyorum. Bir an tereddüt ettim. Nat işim bittikten sonra anahtarla ne yapacağımı söylememişti. Dükkânın anahtarıyla öylece dolaşmam mı gerekiyor? Yarın dükkânı açmak için ikinci bir anahtarı var mı? Yarın gelmem mi gerekiyor?

Hiçbir fikrim yok ve soğukta durmak yerine anahtarı çantama atıyorum, sonra annemin istediği gibi çikolata parçaları almak için caddenin yukarısındaki markete doğru yürürken ceketimi daha sıkı çekiyorum.

Kasabanın hoparlörlerinden "Frosty the Snowman" çalıyor, insanlar ana cadde boyunca sıralanmış sevimli küçük dükkânlarda alışveriş yapıyor. Ortaokuldan çocuklar caddenin sonunda kartopu savaşı yapıyor.

ve Jovial Joe'ları duyabilirsiniz-Joey B., Joey P., ve Joesph
-Blizzard Inn'de oynarken. Yemin ederim, Hallmark burası hakkında bir film yapabilir.

Köşedeki dükkâna girerken karla kaplı ayaklarımı halıya siliyorum ve tezgâhın arkasındaki Bay Dickens'a el sallıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ama bu normalin dışında bir şey değil. Sırıttıyorum, pişirme malzemelerini sakladığını bildiğim yere doğru ilerliyorum ve çikolata parçacıklarına doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Ailemin yanına dönmek ve bu soğuktan kurtulmak istiyorum. Ayrıca, annem bu akşam meşhur ev yapımı turtasını yapacak ve ben de onu mideye indirmek için sabırsızlanıyorum.

İstediğim iki poşeti alıyorum - raftaki son poşetler - sonra kasaya doğru dönüyorum ve birine çarpıyorum. Eşyaları benim çikolata parçalarımla birlikte yere düşüyor ve ben iç çekiyorum.

"Özür dilerim," diyorum onları için eğilerek. "Dikkat etmiyordum."
."

Başparmağının yanında bir yara izi olan bir el beliriyor. Bildiğim bir yara izi. soğuk bir kış gününde bir kutu domates çorbası açarak geldi.

Başımı kaldırdığımda Felix'in bana baktığını görüyorum çünkü çömelmiş pozisyonlarımıza rağmen hala benden çok daha uzun.

"Felix."

Sırıttıyor. "Juniper."

Elimde değil, sanki tadımı biliyormuş gibi adım söyletiğinde yüzüm kızarıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Elindeki kutuya bakıyorum. "Ve neden tampon alıyorsun?" Nefesim kesildi. "Sen... Senin kız arkadaşın var mı?"

Korku içimi sarıyor. Felix'i hiçbir zaman aldatan bir tip olarak görmedim ve içtenlikle bu konuda her zaman haklı olduğumu ve elindeki dönem ürününün mükemmel bir açıklaması olduğunu umuyorum.

"Ne?" Başını sallıyor. "Hayır. Onlar Ember için." Buna gülümsüyorum. Kız kardeşiyle ilgilenmesini ve çoğu erkek gibi regl döneminden kaçmamasını seviyorum. Mantıklı - Felix çoğu erkek gibi değil. "Düğün için üniversiteden döndü ve görünüşe göre 'teyzesinin' ziyarete gelmesine hazırlıklı değildi." En küçük kız kardeşine gözlerini deviriyor. "Ve evimdeki tüm kadınlar bir şekilde senkronize olduğu için, erzak için dışarı gönderildim. Lafi açılmışken..."

Elimdeki çikolata parçalarına bakıyor. "Dur tahmin edeyim, bunlara ihtiyacın var."

Başını sallıyor. "Korkarım öyle."

"Neden benim yerime onları eve götürmeye niyetliymişsin gibi konuşuyorsun?"

"Çünkü Junie, biliyorum."

Junie.

Gençken bana hep böyle seslenirdi. Bundan hep nefret ederdim ama şimdi... Şimdi bacaklarımın arasına giriyor ve bundan hiç nefret etmediğimi fark ediyorum.

Ayağa kalkıyoruz, Felix hala üzerimde yükseliyor ve ben ona üç yıldır ilk kez elf kostümü olmadan bakıyorum. Koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve sakalları dünden beri biraz uzamış, geride mükemmel bir şekilde uygulanmış saat beş gölgesi bırakıyor, bunun yerine altıya doğru ilerliyor. Her nasılsa ona çok yakışan o saçma elf kıyafeti yerine, altında sakladığını bildiğim tüm kasları saran sade gri ve siyah bir fanila, sanki onun için dikilmiş gibi oturan gri bir kot pantolon ve zaten uzun olan gövdesine daha da fazla yükseklik kazandıran botlar giyiyor.

İnanılmaz görünüyor ve bu tamamen haksızlık çünkü üç saat boyunca ders verdikten sonra darmadağın olduğumdan hiç şüphem yok. Çizim yaparken saçlarımla çok sık oynama eğilimindeyim, bu yüzden ne kadar harap olduğunu ancak hayal edebilirim. Düzeltmek için elimi uzatıyorum ve Felix o çok sevdiğim kehribar gözleriyle hareketimi izliyor.

Elindeki güzellikleri diğer eline kaydırıyor, sonra kulağımın arkasındaki bir tutam gevşek saçı düzeltiyor, parmak uçları tenimde o kadar yumuşak bir şekilde geziniyor ki omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Fark ediyor, yumuşak olduğunu bildiğim dudakları bir sırtışı dönüşüyor.

"Peki, şu çikolata parçacıkları hakkında," diye mırıldanıyor. Çikolata parçaları.

"Hey, dün gece seni sabahın üçüne kadar düşündüren o ateşli öpücük hakkında. Ya da "Tamamen öpüştük. Tekrar yapmak ister misin?"

Hiçbir şey yok. Sanki hiç olmamış gibi çıt çıkmıyor.

Bu beni aşağılamalı mı yoksa rahatlatmalı mı emin değilim. Yani, istediğim şey buydu, değil mi? Üç yıl önceki öpüşmemizi unutmasını? Belki de şu anda yaptığı şey budur: geçmişe sünger çekmek, ilerlemek, olanları unutmak. Kendimden geçmeliyim.

Tekrar olmasını istemeseydim belki de olurum.

"Annem istedi."

"Anlayacaktır," diye beni temin ediyor, hâlâ sırtıyor, hâlâ kendi iyiliği için fazlasıyla çekici görünüyor, hâlâ benimle flört ediyor.

Sinir bozucu. Külotumu eriten bir sırtıyla bana baktığı için ona çikolata cipslerimi *vereceğimi* mi sanıyor gerçekten? Hayır! Kesinlikle vermeyeceğim.

"Hayır," diyorum ona.

"Juniper..."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. "Felix."

Kıkırdıyor, o gümbürtü bana asla yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğim şeyler yapıyor. "Hadi gel."

"Yapamam.

"Yapabilirsin. İkimiz de biliyoruz ki annenin evinde kullanabileceği çikolata parçaları stoku var."

"Belki."

O haklı. Eminim öyledir. Sadece her zamanki gibi pişirme işini abartıyor. İki düzine kurabiyeye daha ihtiyacımız yok, özellikle de evde zaten üç tane varken. Ama annem Noel'de hep böyle yapar. Daha fazla pişiremeyene kadar pişirir, pişirir ve pişirir ve bu genellikle sadece mağazadaki malzemeler bittiği içindir. Bu akşamki gibi.

"Yani, bu bir evet mi?"

"Hayır. Hayır."

"Lütfen?"

Ve eğer bu beni tamamen etkilemezse lanet olsun. Nedenini hiç bilmiyorum. Belki de bu adama duyduğum şehvet beni hasta ediyordur, ya da belki de sadece evde üç adet gören kadınla sıkışıp kaldığı için kendimi kötü hissediyordum ve ben de bir kadın olarak bunun kolay olmadığını biliyorum.

Ona bir paket çikolata veriyorum ve sanki ona bir milyon dolar vermişim gibi bana gülümsüyor.

"Teşekkürler. Bunu unutmayacağım."

Gözlerimi devirip yanından geçerek kasaya doğru ilerliyorum. Beni oraya kadar takip ediyor ve siparişimin parasını ödemekte ısrar ettiğinde itiraz bile etmiyorum. Sadece buradan çıkıp eve gitmek istiyorum, öpüşmemizi ve bu etkileşimi binlerce kez tekrarlayabileyim ki ne halt ettiğimizi anlamaya çalışabileyim.

"Teşekkürler Bay Dickens," diyor Felix tezgâhın arkasındaki huysuz, tuzlu ve biberli yaşlı adama, çikolata parçalarımın tam üstünde durduğu tekil kese kâğıdını bize uzatırken.

Ev sahibi homurdanarak cevap verdi, ki bu da benim ondan alabileceğimden daha fazlasıydı.

Harika, o bile Felix'ten etkilendi.

Tek başıma çikolata paketimi almaya gittiğimde Felix başını sallıyor.

"Seninle yürüyeceğim."

İçimde tartışacak bir şey yok. Sessizce yürüyoruz, birkaç adımda bir omuzlarımız birbirine değiyor, ağır paltomun altında terliyorum. Sonra hissediyorum... eli elime değiyor.

İlk başta yanlışlıkla olduğunu düşündüm ama sonra tekrar yaptı. Ve tekrar. Sonunda parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve el ele tutuşuyoruz.

Biz. Tutuyoruz. Tutuyoruz. Tutuyoruz!

İçimdeki her şey sanki bir Noel ağacıymışım ve biri beni fişe takmış gibi yanıyor. Sıcak, rahat ve doğal hissediyorum.

Bu neden bu kadar doğal geliyor?

Elimi sıkıyor ve başımı baktığımda bana endişeli bir bakışla baktığını görüyorum, sanki sessizce soruyormuş gibi, "*Bu iyi mi?* Bir yanım *Evet, tabii ki sorun yok!* diye bağırarak istiyor. Ama diğer yanım hâlâ ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyor.

Evimin önünde durana kadar gitmeme izin vermiyor, sarı sundurma ışığı bir fener gibi beni çağırıyor.

"Şey, bu benim."

Tanrım, bunu neden söyledim ki?

Felix kıkırdar. "Biliyorum." Çantaya uzanıyor ve bana çikolata parçalarını uzatıyor. "Al bakalım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Felix beni eve bıraktı. Felix elimi tuttu. Felix dün gece beni öptü.

Ne oluyor ki?

Sonra öne doğru bir adım atıyor, ayakları karlı kaldırıma sürtünüyor ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasında tutarak başımı geriye doğru eğiyor. Muhteşem gözlerine bakıyorum, denizdeki bir gemiymişim gibi kaybolmuşum. Kalın kalın yutkunuyor, gözleri benimkilerle dudaklarım arasında geziniyor, sanki beni tekrar öpmeyi tartışıyormuş gibi ve ben ilk kez onu isteyip istemediğimden emin değilim.

İlk seferinde keyif almadığım için değil, çok fazla keyif aldığım için. Ve korkarım bağımlısı olabilirim.

Yavaşça bana doğru eğiliyor -o kadar yavaş ki hareket ettiğinden bile emin değilim- ve dudakları usulca dudaklarıma konuyor. İffetli bir öpücük, tatlı bir öpücük.

ve . *Kesinlikle* beni tekrar öpmesini istiyorum.

Ben daha tepki vermeye fırsat bulamadan bitti ama vücudum yine de ısınıyor.

"İyi geceler Junie," diyor usulca, uzaklaşırken.

Yutkunuyorum. "İyi geceler, Felix."

Sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve beni o kadar uzun süre peşinden bakakaldım ki tekrar titremeye başladım, parmaklarım uyuşmaya başladı. Sonunda içeri girip anneme bir paket çikolatayı uzattığımda ve diğerini Felix'in istediğini söylediğimde tek yaptığı sırtıtmak oluyor.

Ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Felix

I HELD JUNIE'S Elini.

Onu öptüm. *İki kez.*

Kendime engel olamıyorum. Ona dokunmak... onu öpmek... Her şey sanki hep böyle olması gerekiyormuş gibi geliyor.

İki gece önce onu eve bıraktığımdan beri onu görmedim ve bu beni deli ediyor. Tüm bu süre boyunca lanet Noel Kabini'nin içinde koşturup durdum ve onu görecek boş bir anım bile olmadı. Onu *gerçekten* görmek istiyorum.

Şanslıyım ki bu gece gideceğim.

"Dinle, sürekli bekâr olduğunu biliyorum ama evlenmeni ne kadar tavsiye etsem azdır."

Cindy'ye evlenme teklif ettiğinden beri sırtımayı bırakmadığına yemin ettiğim Jonah'ya bakıyorum ve gülüyorum. Sadece sözlerine değil, giydiği gülünç tulumu da. Spor salonunda çok fazla zaman geçirmiş bir kardan adama benziyor, kumaş kollarını ve göğsünü *zar zor sarıyor*. Ben çok daha az saçma bir şey tercih ettim: basit bir ekose kıyafet.

"Sen de öyle söyledin. Birçok kez. Ve ben sürekli bir bekar değilim. Sadece... seçiciyim."

Jonah gözlerini devirir. "Bu yetersiz bir ifade. Üç yıldır falan ciddi anlamda kimseyle çıkmadın mı?"

Yutkunuyorum. Neredeyse o günden beri. Aslında kız kardeşi beni öptüğünden beri. Birkaç kez çıktım ama hiçbir kalıcı olmadı. Hiçbir şey doğru gelmedi. Juniper'la olan o gece gibi değil.

"Peki ya kız kardeşim?"

Direksiyonu kırdım. Tüm bunları sesli mi düşünüyordum? Öpüştüğümüzü biliyor mu? Onu tekrar öpmek istediğimi anlayabilir mi?

"Tanrım!" Jonah gösterge panelini tutarak bağıyor. "Neler oluyor, Felix? Kız kardeşimle çıkma fikri bizi öldürtecek kadar kötü mü?"

Tekrar
direksiyonu
kırdım.
"Felix!"

Blizzard Inn'i geçip geleneksel düğün öncesi kızak kayma etkinliği için Candy Cane Lane'e doğru yola çıktığımızda kamyonu sağa çekip şeridime geri dönüyorum. Handa kızak ve bira - Jonah ve Cindy'nin partileri için istedikleri tek şey buydu. Sanırım biriyle onlar kadar uzun süre birlikte olduğunuzda, abartılı bir "son gecesi" partisine gerek kalmıyor çünkü sözde özgürlüğü özlemiyorlar. Onlar zaten aradıkları kişiyi bulmuşlardır.

"Sen... Kız kardeşinle çıkmamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Yani, yapsaydın da umurumda olmazdı. O tür bir ağabey olmadığımı biliyorsun. Ayrıca, siz benim en sevdiğim iki kişisiniz. Neden mutlu olmanızı istemeyeyim ki?"

Bir şey söylemiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Juniper'la çıkmamı sorun etmez mi? Juniper'la çıkmak *istiyor muyum* ki?

Evet.

Ses kafamın içinde çok yüksek ve net ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık üzerime yayıldı. Juniper Frost'la çıkmak istiyorum.

"Ama ben sadece düğün için demek istemiştim. için senin eşin olabilir," diye devam etti Jonah, sanki az önce büyük bir aydınlanma yaşamamışım gibi.

Doğru. Düğün. Tabii ki ondan bahsediyordu. Bekarlığa veda partisine giden tek sağdıç benim.

"Ona sormalısın. Eminim evet diyecektir. On dört yaşından beri falan sana aşık."

Bekle. Ne?

Ona bakıyorum. Gözleri korkudan büyümüştü ve ben biliyordum. Her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum.

"Oh, kahretsin. Bunu söylememişim gibi davran, tamam mı?" diyor Candy Cane Lane'in yanındaki otoparka girdiğimde. Oraya varmak için karda biraz yürümemiz gerekecek ama degecek. "Beni öldürür ve ben ölmeden önce sevgilimle evlenmeyi gerçekten istiyorum."

Juniper bana aşık. Junie.

Benim Junie'm.

O da benden hoşlanıyor ve ben buna inanamıyorum. Elbette, beni daha önce de öpmüştü, ama ben hep annesinin çok güçlü eggnog'undan *çok* fazla içtiği için olduğunu düşünmüştüm, ama belki de hiç de öyle değildi. Belki de nasıl hissettiğini bana anlatmaya çalışıyordu. Ya da hissettiğini. Bilmiyorum ama bilmek istiyorum.

"Felix?"

"Hmm?"

"Dedim ki, ona soracak mısın? Juniper'a yani." "Oh. Uh, evet. Evet, ona soracağım."

Rahat bir nefes alır. "Güzel. Başka bir pislik yerine senin olmanı tercih ederim." Sırıttırıyor. "Pislik olmadığından değil."

Gülüyorum. O haklı. Ben bir pisliğim ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Pisliğin tekiyim çünkü Juniper'i iki kez öptüm ve öylece gittim ve ona nasıl hissettiğimi anlatmak için hiçbir şey yapmadım.

Onu sadece bir düşün tarihi olarak istemiyorum. Onu daha fazlası olarak istiyorum. Sadece onu *istiyorum*.

Kamyonetten iniyoruz, kasadan kızaklarımızı alıyoruz ve tepeye doğru ilerliyoruz, tepe derken Candy Cane Lane'in tam içinden geçtiği küçük dağdan bahsediyorum. Eğer doğru noktadan fırlatırsanız, kızakla caddenin sonuna kadar gidebilirsiniz ki biz de bu gece tam olarak bunu yapmak için buradayız.

Tırmanıyoruz, tırmanıyoruz, soğuk rüzgâr yüzümüzü kırbaçlıyor, şüphesiz kuvvetten dolayı kırmızıya boyanıyor. Grubun geri kalanına ulaşana kadar durmuyoruz, en son biz varıyoruz. Juniper'in diğer kız kardeşim Stella'nın yanında durduğunu görüyorum, ben yaklaşırken bana el sallıyor.

"Hile yapıyorsun," diyor Jonah, kız kardeşinin ceketini çekiştirerek. "Sadece *bir* cekete izin var. Senin üzerinde en az iki tane var."

"Bu havaya alışık değilim. Beni yalnız bırakın."

"Peki," diye yumuşadı, sonra geri kalanımıza sırtıttı. "Kahretsin, çocuklar. Sonunda yarın evleneceğimize inanabiliyor musunuz?"

Cindy zıplaya zıplaya gelir, ren geyiği tulumunun kuyruğu hareket ettikçe kıpırdar ve müstakbel kocasının yanağına bir öpücük kondurur.

Juniper eldivenli ellerini birbirine sürterek, "Zaten evli sayılırsınız," diyor.

"O haklı. Sen de . Bu sadece bir formalite, gerçekten." Ben de aynı fikirdeyim.

Juniper başını bana doğru çeviriyor, gözleri günlerdir ilk kez benimkileri buluyor ve kahretsin, bana mavi bakışını özlemişim. Ona küçük bir selam gönderiyorum.

Stella'ya dikkatini vermeden önce titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Önce sen başlamak ister misin?"

"Ben mi?" diye ciyakladı kız kardeşim. "Neden ben?"

"Çünkü önce *ben* gitmek istediğimi söyledim ve bir şekilde yapıştık."

Stella ezelden beri tanıdığımız bir başka arkadaşımız ve sağdıç olan Crosby Snow'a homurdanıyor. "Gelin partisinde birlikte olmamız *her şeyi* birlikte yapmamız gerektiği anlamına gelmiyor, Snow."

"İnan bana küçük yıldız, bunu birlikte yapmayı tercih edeceğim o kadar çok insan var ki."

Ah, evet. Stella ve Crosby'nin uzun süredir devam eden kan davası. Birbirlerinden neden nefret ettiklerine dair hiçbir fikrim yok, ama ergenliğimizden beri devam ediyor. Belki de Crosby dış telleri ya da erkek gruplarına olan sevgisi hakkında onunla dalga geçtiği için başladı. Kim bilir. Tek bildiğim, uzun süre birlikte olmalarının asla iyi bir fikir olmadığı.

Ama bu gece... bu gece, onları birlikte istiyorum çünkü onlar bir kızağa, Jonah ve Cindy diğerine binerse, Juniper ve benim birlikte gitmekten başka seçeneğimiz kalmayacak, ki ben de tam olarak bunu istiyorum.

"Peki," diye kabul ediyor kız kardeşim sonunda. "Ama ben arkada oturacağım. Kar yüzüne gelebilir."

"Dileğin benim için emirdir."

Crosby ona göz kırıyor ve kız kardeşim yumruklarını iki yanında sıkıyor. Dikkatli olsa iyi olur. Stella'nın onu dövmek için bir silah taşıdığını düşünmezdim.

Kızağa birlikte tırmanıyorlar - Stella zencefilli kurabiye evler ve Crosby zencefilli kurabiye adamlar giydiği için bu tam onlara göre - ve Jonah ile ben onları itiyoruz. Alçak ve yavaş bir tempoda yola koyuldular, ilerledikçe hız ve ivme kazandılar ve çok geçmeden, Şeker Kamışı Yolu'nun sonuna ulaştıklarında bile neşeli tezahüratları tepeden duyulabiliyordu.

"Sıradaki biziz, sıradaki biziz!" Cindy bağılıyor. Endişeli bir bakışla bana bakıyor. "Sakıncası yok, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Sen gelinsin. Bu hafta ne istersen alabilirsin."

Ellerini neşeyle çırpıyor, sonra kızağa tırmanıyor, Jonah da onu takip ediyor ve sonra yola koyuluyorlar, yamaçtan aşağı kayıyorlar, yol boyunca gülüyorlar. Yine de onlara aldırış etmiyorum, günlerdir ilk kez Juniper'le burada yalnız olduğum gerçeğine odaklanmakla meşgulüm.

Birlikte olmayı tercih edeceğim başka kimse yok.

Ona baktığımda benden başka bir yere baktığını görüyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Kızgın mı yoksa üşümüş mü anlayamıyorum ama her iki durumda da çok güzel görünüyor. En az iki palto giymiş, gri çoraptan basit bir şapkayı kafasından aşağıya doğru çekmiş ve ellerinde ona uygun eldivenler var. Yanakları pembe, burnunun ucu da öyle.

Oh, o soğuk. Kesinlikle soğuk.

Kızağımızı bırakıp ceketimin fermuarını açıyorum ve tek kelime etmeden onu kollarıma alıyorum. Bana kolayca geliyor, kollarını belime doluyor ve sıcaklığımı alıyor. Onun donuyor olması ve benim tüm kış boyunca üşüdüğümünden daha fazla üşüyor olmam umurumda değil; ona bu kadar yakın olmak her şeye değer.

"Seni birkaç gündür görmedim," diyorum başının tepesine .

"Sanat mağazasında çalışıyorum, Nat'e yardımcı olmak için birkaç ders veriyorum."

"Öyle mi? Neden?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Yapılacak bir şey sanırım." "Hoşuna gidiyor mu?"

Biraz zaman alıyor ama sonunda başını sallıyor. "Evet. Aslında çok fazla. Beklediğimden de fazla. Son işimden çok daha sakinleştirici olduğu kesin."

"Neden bu konuda bu kadar kararsız görünüyorsun?"

"Çünkü bu geçici bir durum. Kaliforniya'ya geri dönüyorum, orada muhtemelen başka bir sıkıcı ofis işi bulacağım çünkü ödemem gereken faturalar var."

"değilsin."

"Faturalarımı ödemek mi? Sanırım ev sahibim sizinle aynı fikirde olmayacaktır."

"Hayır." Ona bakacak kadar geri çekiliyorum. "Yani, nefret ettiğin bir şeye geri dön. Muhasebeci olmak zorunda değilsin. Sanat alanında çalışabilirsin."

"Ben... Ben eğitilmiş değilim. Resmi olarak

değil." "Peki Nat'in sınıfındaki insanların

umurunda mı?" "Şey, hayır."

"O zaman kimin ? Yine de yapabilirsin."

"I..." Dişlerini alt dudağına gömüyor. "Sanırım haklısın." "Haklı olduğumu biliyorum."

Gülüyor, bana doğru sokuluyor. "Ama Kaliforniya'ya dönmek zorundayım."

"Neden?"

"I..."

Birkaç dakika boyunca başka bir şey söylemiyor ve her biri için nefesimi tutuyorum, belki - sadece belki - bunun için de bir nedeni olmayacağını umuyorum.

"Aslında emin değilim," diyor sonunda ve ben de nefes veriyorum. "Kira kontratım yılın başında ve beni oraya bağlayan başka bir şey yok. Birkaç arkadaşım var ama istediğim zaman gidip ziyaret edemeyeceğim kimse yok. Dürüst olmak gerekirse, biraz değişikliğe ihtiyacım var. Daha yavaş bir şey. Bir şeyler..."

"Daha çok Thistle Ridge gibi mi?"

İç çekiyor. "Evet. Burayı özlemişim. Geri dönene kadar ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim. Çok uzun zamandır uzaktaydım, ben..."

Konuşmayı kesti. Üç yıl önceki öpüşmeyi konuşmaya en çok bu kadar yaklaşmıştık. Herhangi bir öpüşmemiz hakkında konuşmaya en çok yaklaştığımız andı. Öpüşmelerimizi konuşmamız gerektiğini biliyorum ama şu anda daha önemli şeyler var.

"Yarın benimle düğüne gel."

"Yarın seninle düğüne geliyorum. Bir nevi sağdıç ve nedime olacağız."

"Hayır, yani benimle çık. Resmi olarak."

Bu sefer geri çekilen o oldu. "Ne?"

"Yarınki düğünde benim eşim ol. Benimle mekana gel ve tüm slow danslarını bana sakla. Benim eşim ol."

"Felix, ben-"

"*Lütfen.*" Sözü , buna tahmin ettiğimden daha ihtiyacım vardı.

Yarın onunla içeri giren ben olmak istiyorum, sadece mecbur olduğumuz için değil. Onu dans pistinde sallayan ben olmak istiyorum, sadece bir dans için değil. Eve birlikte gittiği kişi olmak istiyorum.

Ve gerçekten, gerçekten evet demesini istiyorum.

Sonunda başını sallamadan önce kaç saniye geçtiğinden emin değilim. "Evet. Düğünde senin eşin olacağım, Felix."

Onun evet demesi, Şeker Kamışı Yolu'nda kızakla kaymaktan daha büyük bir heyecan.

Ardıç

THE LAST THING Dün gece geleneksel kızak koşusunu yaparken Felix'in beni kollarının arasına alıp bu geceki eşi olmamı isteyeceğini sanıyordum ama işte buradayız. Elbette, teknik olarak kardeşimin düğünü ama yine de sayılır. Değil mi?

Gözlerimin odada gezinmesine izin veriyorum ve kendime Felix'i aramadığımı söyleme zahmetine bile girmiyorum. Arıyorum. *Tabii ki* arıyorum. Beni iki kez öptü. Elimini tuttu. Üşüdüğümü fark ettiğinde beni kollarıyla sardı. Bana kendisininmişim gibi davranıyor ve lanet olsun ki ben de öyle olmak istemiyorum.

Ama bu biraz karışık. Ben hala California'da yaşıyorum. O bir Thistle Ridge'li, hatta üniversiteden sonra buraya geri döndü.

Bunu yapabilir miyim? Buraya geri taşınabilir miyim? Dün gece ona son zamanlarda farklı bir şeyler arzuladığımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Belki de Thistle Ridge o farklı şeydir. Burada kesinlikle farklı *hissediyorum*. Daha rahat, daha mutlu. Sanat malzemeleri mağazasında ders vermeyi sevdiğimden ve kendimi orada mutlu görebildiğimden bahsetmiyorum bile.

Ve bir de Felix var. Beni öpüp duran Felix. Sonunda beni fark etmiş gibi bana bakıp duran Felix. Şu anda bana bakan Felix.

Şampanya kadehini dudaklarına götürürken nefesim boğazımda düğümleniyor, gözleri sanki birlikte bir sırrın içindeymişiz gibi muzipçe parlıyor. Sanırım tüm gizli maceralarımızda öleyiz. Keşke ne yaptığımızı bilseydim, özellikle de gidip Thistle Ridge'e geri taşınmak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce ve sonra her şey kötüye giderse her gün onunla yüzleşmek zorunda kalmadan önce.

Bana kaşlarını çatıyor ve bakışları altında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bana sanki odadaki tek kadın benmişim gibi bakıyor. Sanki sadece beni görüyormuş gibi. Anlıyorum çünkü benim gözlerim sadece onu görüyor.

Felix'in kot pantolon, fanila ve hatta *elf kostümü* içinde iyi görüldüğünü düşünüyordum, ama bu? Onu bu takım elbisenin içinde görmek? Bakmadan duramıyorum. Bu sabah beni evden aldığında, törenden önce değiştirmeyi planladığı normal kıyafetler giymişti. Onu mihrapta kardeşimin yanında gördüğümde tökezlememek için kendimi zor tuttum.

"Peki biz kime bu kadar dikkatle bakıyoruz canım?"

Döndüğümde annemin yanımda durduğunu gördüm. Felix'le göz göze gelme yarışında o kadar kaybolmuştum ki onu fark etmemiştim bile.

"Oh, bu uh..." Şu anda Crosby ile konuşmaya dalmış olan Felix'e bir kez daha bakıyorum, sanki odanın öbür ucundan benimle göz göze gelmiyormuş gibi. Kendimi bir silkeliyorum. "Hiç kimse."

Ama annem aptal değil.

Bilerek sırtıyor. "Felix ile aranızda neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey," diye hızlıca cevap veriyorum. *Çok* çabuk.

Hafifçe gülüyor. "Lütfen Juniper. Felix'e olan aşkını muhtemelen senden bile önce biliyordum. Sanki kaçıp gideceklermiş gibi o çocukları takip ederdin. Onlar üniversiteye gittiklerinde yıkılmıştın. Ve sonra, *sen* üniversiteye gittiğinde, kalbin daha da kırıldı. Küçüklüğünden beri ona karşı bir bağın vardı ve üç yıldır Thistle Ridge'den kaçıyor olsan bile bunun ortadan kalktığını sanmıyorum. Hatta bunun sebebinin de o olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Kaşlarını kaldırıyor, inkar etmemi bekliyor. İnkâr etmiyorum, çünkü nasıl olsa onunla dalga geçtiğimi anlayacak, ama inkâr etmekten, saklamaktan yoruldum.

"Onu öptüm."

Hiç şaşırılmış gibi görünmüyor, ben de devam ediyorum.

"Üç Noel önce. Senin eggnogun sayesinde biraz çakırkeyiftim ve onu öptüm. Yemin ederim, bir anlığına o da beni öptü ama sonra beni iterek reddetti."

Başını salladı. "Demek bu yüzden okula erken döndün ve babana ve bana onu mezuniyetine davet etmememiz için yalvardın."

"İşte bu yüzden," diye onaylıyorum, sakladığım sırrı nihayet açıkladıktan sonra rahatlamışım bile.

"Bunu seni korumak için yaptığını düşündün mü?" Başımı eğdim. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de sana karşı olan hislerini kabul etmeye henüz hazır değildi ve seni yönlendirmek istemedi. Ya da belki de ağabeyinin kışına tekme basmasını istememiştir."

Çenem düştü çünkü hayır, bunları hiç düşünmemiştim. Sadece Felix'in beni istemediğini düşündüm. Açıkçası, şimdi beni iki kez öptüğüne göre, istediğini biliyorum, ama bu hala tüm bunların ne olduğu soruma cevap vermiyor.

Duygularını mı? Hala Jonah'ın duyguları için endişeleniyor mu? Thistle Ridge'de kalmamı istiyor mu?

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?" diye soruyor annem. Başımı sallıyorum. "Hissediyorum. Her zaman vardı."

"O zaman tekrar gitmeden önce bunu ona söyle. Yani, Kaliforniya'ya geri dönmeyi planlıyorsun, değil mi?"

Evet demek dilimin ucunda, çünkü beklenen bu, ama kelime takılıp kalıyor. Düşündüğüm gibi geri dönmek için sabırsızlanmıyorum. Burada geçirdiğim zamandan çok keyif alıyorum.

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe.

Gözleri heyecanla parlıyor. "Her ne kadar baban ve ben senin daha yakın olmanı istesek de, ne olursa olsun kararını destekleyeceğimizi bil."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler anne."

"Elbette, evlat." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi git Felix'le konuş, tamam mı? Çünkü o çocuk ben geldiğimden beri iki saniyede bir buraya bakmaktan vazgeçmedi."

Başımı çevirdiğimde Felix'in Crosby'nin sözlerini tamamen göz ardı ederek bana baktığını görüyorum. Sanki iki mıknaatısmışız gibi aynı anda birbirimize doğru ilerliyoruz, dans pistinin ortasında durana kadar durmuyoruz, aramızda sadece birkaç santim var.

"Junie," diyor sırtarak.

"Felix." Ben de ona gülümsüyorum.

Sonra beni kollarıyla sarıyor ve ona yaslanana kadar sürüklüyor. Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, kollarımı boynuna doladığımda beni yakın tutuyor ve sanki bunu defalarca pratik etmişiz gibi mükemmel bir ritimle birlikte sallanıyoruz.

Birlikte yavaş dans etmemizin garip olduğunu düşünen varsa da kimse bir şey söylemiyor. Ama yine de onlara fazla ilgi göstermiyorum. Çok meşgulüm.

tekrar Felix'in kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğiyle tamamen dikkati dağılıyor.

Dün gece yeterli değildi. Elbette beni rüzgârdan koruyordu ama birkaç an için bundan daha fazlasını hissettirdi. Sanki beni tutuyordu çünkü beni *tutmadan* edemiyordu. Çünkü istiyordu.

Şu anda öyle hissediyorum, sanki beni istediği için kollarına almış gibi.

"Kardeşimin evlendiğine inanabiliyor musun?" Bütün bir şarkı geçtikten sonra soruyorum.

Felix, "Zaten evli sayılırdı," diyor, dün geceki sözlerimi geri atarak.

Gülüyorum. "Adil, ama artık resmileşti. Çılgınca, değil mi?" "Yeterince uzun sürdü, değil mi?"

Yeterince uzun sürdü, değil mi? Ona söylemek istediğim şey bu. Beni fark etmesi, Jonah'ın küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak görmesi yeterince uzun sürdü. Beni bir arkadaştan fazlası olarak görmesi. Beni öpmesi. Bana sarılması. Kendisi gibi hissetmemi sağlamak için.

Ama ben bunlardan hiçbirini söylemiyorum. Bunun yerine, Felix bizi dans pistinde dolaştırırken müziğin bizi taşımasına izin veriyorum. Yavaş şarkı hızlı bir şarkıya dönüştüğünde bile, hızımızı koruyoruz, ayrılmıyoruz ve bunu ne kadar uzun süre yaparsak, daha fazla dayanamayana kadar aklımda daha fazla soru yarışıyor.

"Ne yapıyoruz, Felix?" Yanağımı göğsüne bastırarak ona soruyorum.

"Dans ediyoruz, Junie."

"Yeterince dans etmedik mi?"

Geri çekiliyor ve başımı kaldırıp bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum. "Dans etmeyi bırakmak mı istiyorsun?"

"Bu benim..." Başımı salladım. "Yani..."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Soruyorum... dans etmeyi bırakmak ister misin, Juniper?"

Gerçekte ne sorduğunu anlamak bir saniye alıyor: *Etrafımızda* dans etmeyi bırakmak istiyor muyum?

"Evet."

Tek bir kelime. Bu kadar. Felix'in elimi tutup beni dans pistinden çekip çıkarması için gereken tek şey bu. Birkaç kişi durup bizimle konuşmaya çalışıyor ama Felix'in buna hiç tahammülü yok. Kalabalığı iterek ilerlemeye devam ediyor ve dışarı açılan kapıyı açana kadar durmuyor. Soğuk hava

ince, saten bir elbiseden başka bir şey olmadığı için anında titremeye başlıyorum.

"Al."

Takım elbisesinin ceketini çıkarıp omuzlarıma doluyor, sonra da beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Noel Taksi'nin önünde durana kadar durmadı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu gece teknik olarak taksi görevinde olduğum için seni yalnız kalabileceğimiz bir yere götürüyorum..."

İtiraz etmiyorum. Yalnızlık tam da şu anda olmak istediğim şey, bu iğrenç Noel Kabini'nde olmak anlamına gelse bile.

Benim için kapıyı açıyor ve arabanın ön tarafına geçip direksiyonun arkasındaki yerini almadan önce içeri girmeme yardım ediyor. Bizi bu kasabada neredeyse tüm düğünlerin yapıldığı Blizzard Inn'in otoparkından çıkarıyor ve Ana Cadde'ye doğru sürüyor. Jonah ve Cindy'nin düğününde neredeyse herkes olduğu için alan boş ama eskisinden daha az güzel görünmüyor. Tentelerden sarkan ışıklar pırıl pırıl parlıyor, elektrik direklerinde sahte mumlar parlıyor ve hatta birileri kaldırımlara birkaç kardan adam bile yapmış.

Ben geldim.

Sadece *evimi* kastetmiyorum. Demek istediğim, burası benim olmam gereken yer. Bunu artık biliyorum.

Felix Thistle Ridge sokaklarında dolanırken, bir elim direksiyonda, diğeri kalçamda, uzun bir süre sessizce araba sürüyoruz. Saatler süren amaçsız bir sürüşten sonra nihayet ailemin evinin önünde durdu. Arabadan inmeme yardım ediyor, beni yürüyüş yoluna ve sessiz eve götürüyor. Beni daha önce yüzlerce kez girdiğimiz antreye ve sayısız saatimizi video oyunları oynayarak ve film izleyerek geçirdiğimiz oturma odasına sürüklüyor.

Beni doğruca mutfığa götürüyor, ancak sırtı tezgâha değdiğinde duruyor ve ben onun önünde, tam bacaklarının arasına dikiliyorum. Tek ışık annemin evin her yerine serpiştirdiği bayram süslerinden ve arkamızdaki pencereden içeri giren aydan geliyor. Felix elini ensemden gezdiriyor, parmak uçları saçlarıma değiyor. Ben ona bakana kadar başımı arkaya doğru eğiyor.

"Bu," diyor basitçe.

Başımı eğiyorum. "Bu mu?"

"Burası sana aşık olduğum yer."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Sen ne..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. İşte tam burada, bu mutfakta, sana aşık olduğumu fark ettiğim yer burası - muhtemelen şu anda bile fark ettiğimden daha uzun süredir sana aşık *olduğumu* fark ettim. Sen, Juniper Frost, hayatımda hep eksikliğini hissettiğim şey olabilirsin."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Aramızda neler olup bittiğini konuşmayı bekliyordum, Felix'in bana yıllardır aşık olduğunu itiraf etmesini değil.

"Ne... Anlamıyorum. En son burada olduğumuzda beni reddetmiştin."

Başını sallıyor. "Yaptım. Bunu yaptım. Ama o zaman bilmiyordum çünkü. Görmedim ve kardeşin bizi görürse ne yapar diye çok korktum. Beni öpmenin sadece bir anlık bir şey olup olmadığını bilmiyordum ve gerçekten ne kadar içtiğini bilmiyordum. Senden bir şey alıyormuşum gibi hissetmeni istemedim."

Annemin şüphelerini doğruluyor ve bunun beni rahatlatıp rahatlatmadığından emin değilim. Gerçekten de utandığım için mi üç yılını ondan kaçarak geçirdim?

"Ama bildiğim tek şey seni öpmek istediğimdi," diye devam ediyor. "Seni öpmeyi o kadar çok istiyordum ki. Seni aylardır görmemiştin ve sen evdeydin, Junie'ye benziyordun ve Junie gibi davranıyordun ama sen farklıydın. *Ben* . Biraz zaman aldı ama neden böyle olduğunu anladım. Bir gecede aniden büyüyüp güzelleştiğin için değildi, sen her zaman güzeldin. Gözümün önünde olanı görüyordum. Seni, June. *Seni* görüyordum."

Öne doğru eğiliyor ve sanki elinde değilmiş gibi dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Ve şimdi seni görüyorum. Seni görüyorum Junie ve seni istiyorum. *Bizi* istiyorum."

Chapter 8

Felix

SHE DOESN'T SAY birkaç dakika boyunca hiçbir şey. Mavi gözlerini kocaman açmış bana bakıyor ve bunun onu tamamen korkuttuğum anlamına gelip gelmediğinden emin değilim. Korkutmuş olsam bile, en azından söyleyeceğimi söyledim. En azından şimdi tüm kartlar masanın üzerinde. En azından artık onun hakkında ne hissettiğimi biliyor.

Sonunda tepki verdiğinde, beklediğim şey bu değil - gülüyor ve hayatım boyunca nedenini anlayamıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

Başını sallıyor, koyu renk saçları saç spreyi yüzünden zorlukla hareket ediyor. "Sorun sen değilsin. Sadece... Üç yılını boşa harcadım, anlıyor musun? Sarhoş öpücüğümün sonuçlarına katlanmak yerine kaçtım. Ve bunca zaman... Bunca zaman senin de beni sevdiğini bilebilirdim."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Çok mu?"

Başını sallıyor. "Evet, Felix. Seni seviyorum. Bunu nasıl bilmezsın?"

"Bilmiyorum. On dört yaşından beri bana aşık olduğunu daha dün öğrendim."

Loş ışıktaki yanaklarının pembeleştiğini görüyorum.

"Jonah," diye fısıldıyor tehditkâr bir şekilde ve şimdi gülme sırası bende. "Evet, o. Ama bunu sana söylediğimi ona söyleme, tamam mı?"

Öfkelendi. "Peki, tamam. Ama onu öldürmemek onun düğün hediyesi, bilsin diye söylüyorum."

Başımı salladım. "Yeterince makul." Onu daha yakına çekiyorum, bunu istediğim için değil, buna ihtiyacım olduğu için yapıyorum. "Demek benden hoşlanıyorsun, ha?"

Yumuşakça gülümser. "Seni seviyorum. On dört yaşımdan beri seviyorum ve herkese Bay Carol'ın posta kutusunu arabanla mahvedenin *sen* olduğunu söyledin, oysa bisikletimle ben olduğumu çok iyi biliyordun. Ve on beş yaşındayken, kış balosu fiyaskosu yüzünden Philip Burr'ü dövdüğünde daha da çok düştüm. Ve yine on yedi yaşımdayken doğum günümü benimle geçirmek için üniversiteden buraya kadar geldin. Sen her zaman benim koruyucum ve arkadaşım oldun. Her zaman bana göz kulak oldun ama asla bir kardeş gibi olmadın. Sen sadece *sensin*. Sen Felix'sin. *Benim* Felix'im."

Benim Felix'im.

"Çok haklısın, öyleyim."

Onu öperim. Dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu ölesiye öpüyorum. Şaşıyor ama sadece bir anlığına, sonra o da beni öpüyor, ellerini saçlarıma atıyor ve beni kendine çekiyor. İsteyerek gidiyorum çünkü ona doyamıyorum. Onu sert ve hızlı öpüyorum, sonra yavaş ve nazıkçe. Nefesim kesilene kadar onu öpüyorum ve umurumda bile değil. Sadece onu daha çok öpüyorum.

Ağzını ilk açan Juniper oldu. "Üst katta," diyor
nefes nefese kalmış bir halde.

"Ne?"

"Üst katta," diye tekrarlıyor.

Elimi tutuyor, beni mutfığa ve oturma odasına doğru çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. Beni odasına götürmesine izin veriyorum, arkasından takip ediyorum ve kalçalarının sallanışını ve satenin belinde nasıl hareket ettiğini izliyorum. Dokunmak istiyorum.

Hayır, onu çıkarmak istiyorum. Ve odasına vardığımızda tam olarak bunu yapıyorum.

Belini kavrayıp onu kendime çekiyorum, elbisenin askılarını kollarından aşağıya doğru sürüklerken ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudaklarından kulağına ve tekrar kulağına, boynundan köprücük kemiğine kadar öptüğümde, tenini ısırdığımda, dünyaya benim olduğunu bildirmek için arkamda küçük izler bıraktığımda bana karşı iç çekiyor.

"Felix..." diyor, tek kelimeyle çaresizce. "Lütfen." Ne istediğini biliyorum. Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Koyu yeşil elbiseyi kalçalarının üzerinden geçirip ayaklarının dibinde toplanmasına izin veriyorum ve sonra geri çekilip onu içime çekiyorum. Çok güzeldi. Çarpıcı. Muhteşem. Basit bir siyah takımdan başka bir şey giymemiş halde ona bakarken tüm sıfatlar onun hakkını veremiyor.

"Kahretsin, harika görünüyorsun."

Sırıttıyor. "Sen de fena görünmüyorsun ama bahse girerim çıplak daha da iyi görürsün."

Sözleri içimi ısıtıyor, beni teşvik ediyor. Kravatıma uzanıyorum, çekiştirerek çözüyorum ve daha sonra bulmak üzere bir kenara atıyorum. Acelem varmış gibi her düğmeyi hızla çözüyorum ve gerçekten de öyleyim. Juniper'e dokunmak için sabırsızlanıyorum. Onu tatmak için sabırsızlanıyorum. İçine girerken vücudunu altımda hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Üzerimde sadece bir çift boxer külotla dururken, ona doğru bir adım atıyorum, onu kollarıma çekiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yapıştırıyorum. Onu yatağa kadar geri götürüyorum, nazikçe yatırıyorum ve bacaklarının arasına girerek onu şilteden yukarı kaldırıyorum. Uyluklarının arasında sert sikimi hissettiğinde nefesi kesiliyor ve bana doğru eğiliyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Gülüyorum, sonra çenesinden boynuna ve göğüslerinin kabarıklığına doğru öpüyorum.

Ona bakıyorum. "Bakabilir miyim?"

"Şu anda senin merhametine kalmış durumdayım, Felix. Sormana gerek yok."

Sütyeninin kabını aşağı çekiyorum ve çıplak Juniper'a ilk bakışımı atıyorum ve o mükemmel. Dilimi pembe meme ucunun üzerinde kaydırıyorum, dokunuşa nasıl kıvrıldığını seviyorum, sonra ağzıma emiyorum, onu kızdırıyorum. Aynısını diğerine de yapıyorum, tokayı açmak için elimi altından geçiriyorum. Elbiseyi çıkarıp yere bıraktıktan sonra tekrar onun tadına bakmakla meşgul oluyorum. Teni tatlı ve terden kaynaklanan bir miktar tuz var ve bu mükemmel. Tadının nasıl olacağını hayal ettiğim her şey.

Daha fazla tatmak istiyorum.

Dilimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve en istekli olduğum noktaya ulaşana kadar aşağı iniyorum. Parmaklarımı külotunun içine sokup bacaklarından aşağı kaydırıyorum, onun da benim kadar sabırsızmış gibi bana doğru açılmasına . Uyluklarının arasına geri döndüğümde, dilimi üzerinde gezdirmeden önce her birinin içini öpüyorum ve sonunda onun tadı bana ulaştığında iç çekiyorum.

Olacağını bildiğim kadar tatlı.

"Oh, kahretsin!" diye haykırıyor, elleri başımı bulurken sırtı yataktan kalkıyor. Sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor, sanki hiç ayrılmak isteyecekmişim gibi.

Onu tadıyorum, altımda kıvrana ve serbest kalmak için yalvarana kadar yalıyor ve emiyorum. Ancak o zaman izin veriyorum, klitorisini sert bir emişle ağzıma çekiyorum ve yüzümün her yerine boşalıyor. Yine de, bu

Yeterince. Vücuduna tırmanıyorum, geri çekilmeden önce sert bir öpücükle ağzını alıyorum. Yataktan kaydım.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, dirseklerinin üzerinde doğruluyor, gözleri orgazm sonrası sersemliğiyle ağırlaşıyor.

"Prezervatif," diyorum ona, atılmış pantolonumu kapıp cüzdanımı çıkarıyorum.

"Her zaman hazırlıklı mısınız, yoksa sadece umutlu muydunuz?"

Ona bir bakış attım. "Bu gece seni eve götürmek gibi bir niyetim vardı Juniper."

Bunun üzerine sertçe yutkunuyor, sonra ben prezervatifi çıkarıp iç çamaşırımı sıyrırken kısa süreliğine gözlerini kapatıyor. Lateksi üzerimde yuvarlarken onu izliyorum, kendimi birkaç kez pompalıyorum, ihtiyacım olduğu için değil ama tepkisini görmek istediğim için.

Farkında olduğunu sanmıyorum ama dilini dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve ben de sırtımdan kendimi alamıyorum. Yatağa geri tırmanıyorum, bacaklarının arasındaki pozisyonuma devam ediyorum, ona her doğru yerde süttüğümde onu terk eden küçük nefeslerden bir tekme alıyorum. Sonunda yerime oturduğumda, sikim onun muhtaç amcığına ağır geliyor, onu tekrar öpüyorum. Yumuşak. Yavaşça. Uzun süre.

"Felix," diye fısıldıyor bacağına bana dolayarak beni aşağı çekerken, sikim birazcık içine kayıyor. "Sana ihtiyacım var."

İhtiyaç. İstemek

değil.

Benim de ona

ihtiyacım var.

"Bu iş çabuk bitebilir," diye uyarıyorum.

"Umurumda değil." Beni tekrar öptü. "Bunu daha sonra telafi edebiliriz." Bu kulağa hoş geliyor.

Yavaşça içine giriyorum, her adımda bana alışmasına izin veriyorum, ta ki ben tamamen oturana ve o nefes nefese kalana kadar ve ben ölüyorum. Ölmek zorundayım. Hayatta hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez. Bu cennet gibi. Kesinlikle mükemmel. O kadar sıcak ve sıkı ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağımdan eminim.

Aslında, yapmayacağımı biliyorum ve bununla ilgili bir sorunum yok.

Yavaşça içine giriyorum. Kendime bunun onu rahatlatmak için olduğunu söylüyorum ama bu doğru değil. Bunu yapıyorum çünkü yapmazsam patlayacağım ve kendimi tamamen utandıracağım.

Ama tabii ki Juniper o kadar sabırlı olamıyor. Kısa süre sonra beni çekiyor, vücuduyla daha fazlası için yalvarıyor ve ben onu reddedemiyorum. Teslim oluyorum, veriyorum

her şeyimi ona veriyorum. Onu öyle bir beceriyorum ki, ikimizin de uzun süre bitkin kalacağından hiç şüphem yok. Umurumda değil. Umurumda değil çünkü iyi hissettiriyor. *O* iyi hissediyor.

Ve doğru. Çok, çok doğru.

Kulağıma iç çekene, parçalanırken adım fısıldayana kadar ona tekrar tekrar pompalıyorum.

"Felix, Felix, Felix."

Orgazmı boyunca onu öpüyorum, artık kendimi tutamayana kadar içine giriyorum. Serbest kalışım omurgamın alt kısmında başlıyor ve bir kasırğa gibi içimi sarıyor. Her bir parçam tükenene kadar onun üzerinde titriyorum, sonra onun yanına yığılıyorum, bir daha asla nefes alamayacakmışım gibi havayı yutuyorum.

Uzun bir süre bu şekilde , ikimiz de yeniden yaşam savaşı veriyoruz, sonunda kendimi yataktan çekip prezervatifi çöpe atana kadar. Sırayla banyoya giriyoruz, sonra onun yatağına geri dönüyoruz, Juniper battaniyenin altında bana sarılıyor.

"Ee," diyorum uzun süren sessizlikten sonra, nefesleri gittikçe daha düzenli hale gelirken parmaklarım sırtında daireler çiziyor. "Seni Thistle Ridge'de kalmaya ikna edebildim mi?"

Yüksek sesle gülüyor. "Zaten yapacaktım, ama karar vermemiş olsaydım, bu kesinlikle işe yarardı."

"Not edildi." Başının üstünü öptüm.

Biraz doğrulup bana bakıyor. "Ciddiyim, Felix. Kalıyorum. Sadece senin için de değil. Kendim için kalıyorum. Kalıyorum çünkü burası benim evim ve kalmak istiyorum. Sorun olur mu?"

Gerçekten söylemeden ne sorduğunu biliyorum - bu bizim için uygun mu? Bizim için bir gelecek var mı?

"Hiçbir yere gitmeyi planlamadığımı düşünürsek, sorun değil." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "*Biz* iyiyiz."

Rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor, yanağını avucuma bastırıp öpüyor. "Güzel. Bu çok iyi."

"Öyle." Onu tekrar kendime doğru çekiyorum, sırtında daireler çizmeye devam ediyorum. "Şimdi dinlen. Daha sonra ikinci tur için planlarım var. Bunu sana tatil hediyem olarak düşün."

Kıkırdıyor, mutlu bir iç çekişle yanıma daha da sokuluyor. "Mutlu Noeller, Felix."

"Mutlu Noeller, Junie."

Daha fazla Thistle Ridge ister misiniz?
Gelecek romanlar hakkında daha fazla bilgi için bültenimi takip edin!
Daha fazla küçük kasaba romanı ister misiniz?
[Asla için En İyi Arkadaşlar'](#)ı ön sipariş edin, 25 Şubat 2025'te geliyor!

Other Books by Teagan Hunter

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

[Vücut Kontrolü](#)
[Face Off](#)
[Geciktirilmiş Ceza](#)
[Boş Ağ](#)

CAROLINA COMETS SERİSİ

[Puck Shy](#)
[Blind Pass](#)
[Tek](#)
[Seferlik](#)
[Günah](#)
[Kutusu](#)
[Skor Şansı Eldiven](#)
[Kurtarma](#)

[Tarafsız Bölge](#)

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

[Komşunuzdan Nefret](#)
[Edin Komşunuzu Sevin](#)
[Komşunuzu Arzulayın](#)
[Komşunuzu Ayartın](#)

SLICE SERİSİ

[A Pizza Kalbim Bu](#)
[Gece Seni](#)
[Yoğuruyorum](#)
[Doughn't Let Me Go](#)
[Bir Dilim Aşk](#)
[Cheesy on the Eyes](#)

TEXTING SERİSİ

[Metinsel Olalım](#)
[Sana Mesaj Atmak İstiyorum](#)

[Bunu Mesaj Atamıyorum](#)
[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BIRBIRINE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

[Siz Öyle](#)
[Diyorsanız Biz](#)
[Yıldızız](#)

STANDALONLAR

[DM Günlükleri](#)
[Sonsuza Kadar En İyi](#)
[Arkadaşlar](#)

About the Author

TEAGAN HUNTER Bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce *Supernatural*, *One Tree Hill* veya *New Girl* izlerken bulabilirsiniz. Cadılar Bayramı'na hafif bir takıntısı var ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

Yeni çıkan , kapak tanıtımlarından, satışlardan ve daha fazlasından haberdar olmak için www.teaganhunterwrites.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.